

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

1927

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑΙ ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ ΔΡΧ. 112.000.000

Αγοράζει παντός είδους Ξένα Χρυσάγρα και Τοκομερίδια εις τας καλλιτέρας τιμάς.

Παρέχει δάνεια επ' ενεχύρω Χρυσωγράφων υπό τούς ευνοϊκωτέρους όρους.

Ενοικιάζει Χρηματοκιβώτια από Δρχ. 225. - ετήσιως και άνω.

ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ
την άριστην
ΟΔΟΝΤΟΠΑΣΤΑΝ

DOCTEUR PIERRE

Διότι :

Λευκαίνει τα δόντια

Τονώνει τα ούλα και

δεν φθείρει το ΣΜΑΛΤΟ

ως μη περιέχουσα ΣΑΠΩΝΑ

MAISON

DU

DOCTEUR PIERRE

PARIS - NANTERRE

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

ΚΡΙΩΝΑΣ & ΘΕΟΧΑΡΗΣ

ΡΟΜΒΗΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ

ΟΤΙ ΠΟΘΕΙ ΚΑΘΕ ΓΥΝΑΙΚΑ

Γούστο, Κομψότης, Χείρ, Φτήνια

Μόνον στο

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

FANNY DAVID, ΟΔΟΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 34

FAÇON ΑΠΟ 200-350

LA GIOVANOTTA

(Η ΓΙΟΒΑΝΟΤΤΑ)

Βαφή τριχών.—Ανωτέρα όλων.

Έχει τεραστίαν κατανάλωσιν παντού διότι είνε στιγμιαία, είνε
άβλαβής, είνε εύθηγη.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΑΥ ΠΡΙΝΤΕΜΠ

ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ ΑΡΙΘ. 42-

Υφάσματα μεταξωτά και

λίνα, νεωτερισμοί, εκλα

ασπρόρρουχα πολυτελείας

ρέλαβε το PRINTEMPS

Κ. ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΟΥΤΣΟΠΟΥΛΟΥ

Κ. ΚΟΛΛΙΤΣΙΔΗΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

ΟΔΟΣ ΑΧΑΡΝΩΝ 170α

BLACK

FLAG

ΜΠΛΑΚ ΦΛΑΓΚ

(ΜΑΥΡΗ ΣΗΜΑΙΑ)

ΕΝΤΟΜΟΚΤΟΝΟΝ

ΥΓΡΟΝ : καταστρέφει παντα

τα έντομα και τα αυγά των

διδ' άπλου ψεκασμού, με την

μεγαλειτέραν δυνατην εικο

νομιαν ύψους, χωρίς εις τόν

οικονομικώτατον ψεκαστήρα

— ΜΠΛΑΚ - ΦΛΑΓΚ —

ΚΟΝΙΣ : οικονομικώτατον

μέσον καταστροφής πάντων

των ερπόντων έντόμων και

ζωύφων (κίτταριδών, κορρέων

κλπ.) έντομων φυτών και άν

θέων και πικραίστων ζώων, ψύλ

λων, φθειρών, τοιμπουριών κλπ.

ΖΗΤΕΙΤΕ οδηγίας χρήσεως έκ

της άκριβούς τηρήσεως των όποι

ων έξαρτώνται τα ίκανοποιητικά

των αποτελέσματα.

ΠΡΑΟΥΝΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΕΙΣ : ολλά μεγέθη δοχείων

Γενική Αντιπροσωπεία

Η ΠΕΙΡΟΥ 47

ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 33-04

ΑΘΗΝΑΙ

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ εις καλήν τιμήν βι

βλία μεταχειρισμένα και βιβλιοθήκας.

ΥΠΕΡΒΟΛΙΚΟΣ ΙΔΡΩΣ ΤΗΣ ΜΑΚΙΑ

Δύσκολο να έπαυση από την

δροσιν, κακομιάς και κακο

ένδομίων δι' τη χρησιμο

ποιήσιν του ένεργητικού και

απλού και άνα-ίσχυρου

ΟΔΟ-ΡΟ-Ν

ΧΡΗΣΙΣ : Στοιμιά των όποι

ώνων το μεταχειρίζομαι, με

απ' έπείρας την όσα του όποι

προηγουμένου πλύνει και

το μέρος ος έξασφαλίζει την

απ' την δια 3 ήμερας

Πωλείται ει: όλα τα Φαρμακεία,

ροματοπωλεία, Κομμωτήρια και

καταστήματα της Ελλάδας.

Αποκλειστική χορηγία κα

δι' όλην την Ελλάδα:

Μ. Ν. ΜΑΤΣΟΥΚΑ

ΟΔΟΣ ΚΑΝΑΡΗ 10.-ΑΘΗΝΑΙ

Δις της Παρακαταθήκης

Δια την Πελοπόννησον

Μακεδονίαν Π. ΠΙΤΣΙΝ

Α. ΤΖΩΝΟΣ Ρηγ. Φαρμακ.

Έργο 16 Πατρών

Θεσσαλονίκης

ΟΔΟ-ΡΟ-Ν

X5

ΣΥΣΤΗΜΑ ΡΟΥΛΕΤΤΑΣ

Όποιοςδήποτε διαθέτει ένα

δύναται να κερδίσει άσφαλ

καθ' όσον. Ζητήσατε πληροφορίες

DR SMITHSON, Κρατίον

π. κ. και 4-8 μ. κ.

Κ. Α. ΠΟΥΡΝΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ. Νοσηματι Παθολογ

Γυναικολογικά. Νέα Διεύθυν

Όδός Πιπίνου άρ. 117. Δεσφ

π. κ. και 4-8 μ. κ.

5 Μαΐου 1927

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

405

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΣΠΑΡΑΓΜΟΣ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Μία παρηγορία τούδε μείνει παι τις τελευταίες αυτές βασιανι

— Άννα... καρδούλα μου... Γιατί τόκαμες αυτό ;... Πού βρίσκεσαι

— Άννα... καρδούλα μου... Γιατί τόκαμες αυτό ;... Πού βρίσκεσαι

— Άννα... καρδούλα μου... Γιατί τόκαμες αυτό ;... Πού βρίσκεσαι

— Άννα... καρδούλα μου... Γιατί τόκαμες αυτό ;... Πού βρίσκεσαι

— Άννα... καρδούλα μου... Γιατί τόκαμες αυτό ;... Πού βρίσκεσαι

— Άννα... καρδούλα μου... Γιατί τόκαμες αυτό ;... Πού βρίσκεσαι

— Άννα... καρδούλα μου... Γιατί τόκαμες αυτό ;... Πού βρίσκεσαι

— Άννα... καρδούλα μου... Γιατί τόκαμες αυτό ;... Πού βρίσκεσαι

— Άννα... καρδούλα μου... Γιατί τόκαμες αυτό ;... Πού βρίσκεσαι

— Άννα... καρδούλα μου... Γιατί τόκαμες αυτό ;... Πού βρίσκεσαι

— Άννα... καρδούλα μου... Γιατί τόκαμες αυτό ;... Πού βρίσκεσαι

— Άννα... καρδούλα μου... Γιατί τόκαμες αυτό ;... Πού βρίσκεσαι

— Άννα... καρδούλα μου... Γιατί τόκαμες αυτό ;... Πού βρίσκεσαι

— Άννα... καρδούλα μου... Γιατί τόκαμες αυτό ;... Πού βρίσκεσαι

— Άννα... καρδούλα μου... Γιατί τόκαμες αυτό ;... Πού βρίσκεσαι

— Άννα... καρδούλα μου... Γιατί τόκαμες αυτό ;... Πού βρίσκεσαι

— Άννα... καρδούλα μου... Γιατί τόκαμες αυτό ;... Πού βρίσκεσαι

— Άννα... καρδούλα μου... Γιατί τόκαμες αυτό ;... Πού βρίσκεσαι

— Άννα... καρδούλα μου... Γιατί τόκαμες αυτό ;... Πού βρίσκεσαι

— Άννα... καρδούλα μου... Γιατί τόκαμες αυτό ;... Πού βρίσκεσαι

πεταχτή και θα τρέξη ν' άνοιξη. Κάτι το έλεε μέσα του πως θα

— Άννα... καρδούλα μου... Γιατί τόκαμες αυτό ;... Πού βρίσκεσαι

— Άννα... καρδούλα μου... Γιατί τόκαμες αυτό ;... Πού βρίσκεσαι

— Άννα... καρδούλα μου... Γιατί τόκαμες αυτό ;... Πού βρίσκεσαι

— Άννα... καρδούλα μου... Γιατί τόκαμες αυτό ;... Πού βρίσκεσαι

— Άννα... καρδούλα μου... Γιατί τόκαμες αυτό ;... Πού βρίσκεσαι

— Άννα... καρδούλα μου... Γιατί τόκαμες αυτό ;... Πού βρίσκεσαι

— Άννα... καρδούλα μου... Γιατί τόκαμες αυτό ;... Πού βρίσκεσαι

— Άννα... καρδούλα μου... Γιατί τόκαμες αυτό ;... Πού βρίσκεσαι

— Άννα... καρδούλα μου... Γιατί τόκαμες αυτό ;... Πού βρίσκεσαι

— Άννα... καρδούλα μου... Γιατί τόκαμες αυτό ;... Πού βρίσκεσαι

— Άννα... καρδούλα μου... Γιατί τόκαμες αυτό ;... Πού βρίσκεσαι

— Άννα... καρδούλα μου... Γιατί τόκαμες αυτό ;... Πού βρίσκεσαι

— Άννα... καρδούλα μου... Γιατί τόκαμες αυτό ;... Πού βρίσκεσαι

— Άννα... καρδούλα μου... Γιατί τόκαμες αυτό ;... Πού βρίσκεσαι

— Άννα... καρδούλα μου... Γιατί τόκαμες αυτό ;... Πού βρίσκεσαι

— Άννα... καρδούλα μου... Γιατί τόκαμες αυτό ;... Πού βρίσκεσαι

— Άννα... καρδούλα μου... Γιατί τόκαμες αυτό ;... Πού βρίσκεσαι

— Άννα... καρδούλα μου... Γιατί τόκαμες αυτό ;... Πού βρίσκεσαι

— Άννα... καρδούλα μου... Γιατί τόκαμες αυτό ;... Πού βρίσκεσαι

— Άννα... καρδούλα μου... Γιατί τόκαμες αυτό ;... Πού βρίσκεσαι

τάχα ; Χρειάζεται μεγαλύτερο μαρτύριο γιά νά χάση κανένας τὸ νοῦ του ; Ὅλες αὐτὲς ἡ ζαλάδες πὺν νοιώθει, ὁ ἱλιγγος πὺν τὸν πιάνει ὥρες, ἡ ζαφνικὴ συμβίβει πῶς, στὸ μυαλό, ὅλα αὐτὰ δὲν θάχουν καλὸ ἀποτέλεσμα... Νοιώθει χοντρές σταλάγρες ἰδρώτα νά κυλοῦν στὸ μέτωπό του, ἡ καρδιά του χτυπάει δυνατὰ ὁ φόβος του εἶνε μεγάλος καὶ ἀσυγκράτητος.

Νά τρελλαθῇ ;... Ὅχι, ὄχι, δὲν τὸ θέλει, Θεέ μου ἔλεος !... Γονατίζει ἀπότομα κάτω, σκύβει, ἀκουμπάει τὸ μέτωπό του στὸ πάτωμα καὶ ψιθυρίζει κάποια προσευχὴ πνιγμένος στὰ δάκρυα του.

Θεέ μου !... Θεέ μου !... Πέφτει ἐπειτα στὸ κρεβάτι καὶ προσπαθεῖ νά κοιμηθῇ. Δὲν θέλει νά σκέφτεται τίποτα, τίποτα ἀπολύτως. Τὴ φοβάται τὴν τρέλλα... Τρελλός ; Νά γυρῇ στοὺς δρόμους κουρελλιασμένος, φωνάζοντας σ' ὅλους τὴ ντροπὴ του ; Ἀχ ! ὄχι, καλύτερα νά πεθάνῃ !... Μά γιατί σκέφτεται πάλι ; Πῶς θὰ μπόρῃ νά σταματήσῃ τὸ μυαλό του νά σκέφτεται ; Μονάχα ὁ ὕπνος μπορεῖ νά τὸν γλυτώσῃ ἀπ' τὸν κίνδυνο αὐτό... Ἀχ, νά κοιμόταν !...

Κλείνει τὰ μάτια του καὶ προσπαθεῖ νά μὴ σκέφτεται τίποτα, τίποτα ἀπολύτως... Ἐστὶ ἡσυχάζει λιγάκι. Μά ἡ φαντασία ; Γιατί δὲν μπορεῖ νά τὴν ὑποτάξῃ καὶ δαύτῃ ; Γιατί βλέπει τὴ γυναῖκα του στὸ μαρτύριο ἐνὸς ἄλλου ; Ποιὸς εἶν' αὐτὸς πὺν τὴν συνοδεύει ; Κάποιος ἀγνωστος... Δὲν τὸν ξαναίνει δεῖ ποτέ. Καὶ νά... νά πάλι τώρα τὸ πῶμα πούδε στὸ νεκροταφεῖο, μὲ τὴς βαθεῖες πληγὲς στὸ κεφάλι... Κι' ὁ φύλακας πὺν τρεβάζει τὸ βρώμικο σεντόνι... Ἀχ ! δὲν θὰ ἡσυχάζῃ ποτέ, θὰ τρελλαθῇ, τὸ νοιώθει καλά... Σηκώνει τὸ προσκεφάλό του καὶ τρυπνῶναι τὸ κεφάλι του ἀπὸ κάτω, θυμῶνται μὴ συμβουλή πὺν ἀκουσε κάποτε γιὰ τὴν ἀϋπνία κι' ἀρχίζει νά μετροῦ τὰς χτύπους τοῦ ρολογιοῦ πὺν κρέμεται στὸν τοῖχο : ἕνα - δύο - τρία - τέσσερα... τικ - τὰκ... τικ - τὰκ...

Ὁ ὕπνος τὸν πόνει ξαφνικά, χωρὶς νά τὸ καταλάβῃ, βαρὺς, μολυβένιος. Βυθίζεται ἀπότομα, τὸ στόμα του μένει μισανοικτό, ἡ σφιγμένες τοῦ γροθιῆς παραλυοῦνται... Ὑστερα ἀπὸ τέσσερα μερόνυχτα κοιμάται ἡσυχά, βαθεῖα, ἀξέπνιγτα... Τὸ σπίει εἶνε βυθισμένο στὴ σιωπῇ... Ἐξω βρέχει, βρέχει ἀδιάκοπα...

Τὸ πρῶτ' ὁ Ζαχαρίας ξυπνάει ἀργά. Ἀνακάθεται στὸ κρεβάτι του καὶ κοιτάει ἔξω ἀπ' τὸ κλειστὸ τῆμα. Ἀπ' τοὺς θορύβους τοῦ δρόμου καταλαβαίνει πῶς ἡ ὥρα ἔχει περάσει. Σηκώνεται καὶ ντυνέται βιαστικά, φωνάζει τὴν ὑπὸ ἑστία καὶ πῶς καὶ πῶς πρὸς τὴν πόρτα. Γιατί τὸν ἀφίση νά κοιμᾶται ; Δὲν ξέρει πῶς ἔχει γυαλί ; Τὸν χτυπᾷ καὶ δὲν ἀκούει ; Νά χτυπάει περὶ δυνάτ, Ἀκούει ἐκεῖ... Ἡ ὑπηρετρία σκύβει τὸ κεφάλι τῆς καὶ ψιθυρίζει :

— Νομίζω πῶς εἰσάστε κουρασμένος... Δὲν ἤθελα νά σᾶς ἐνοχλήσω... Ἐξῆρ' ἐγὼ... Κουρασμένος ; Σὲ καλὸ τῆς ! Κάνει καὶ ἄλλο τίποτα ἀπὸ τὸ νά χοντροκοιμάται τόσες νύχτες ;... Ἰσα-ἰσα πὺν βαρύνθηκε ἀπ' τὸν πολλὸν τὸν ὕπνο...

Χτυπᾷ τὸ χέρι του στὸ τραπέζι κι' ἀρχίζει νά θυμῶναι :

— Καὶ τώρα ;... Πῶς πάνε στὸ γραφεῖο τέτοιαν ὥρα ;... Μίλα ντὲ... Εἰδες τί μουφτίσεις ;... Τὸ παιδί ξύπνησε ;...

— Τὸ παιδί ;... νάί... Ὁ κύρ Ζαχαρίας σουλατσάει πάνω - κάτω. Τί νά πῇ ;...

Μέσα του εἶνε εὐχαριστημένος πὺν κοιμήθηκε ἔτσι πολὺ. Τὸ μυαλό του ἡσυχάζει λίγο, τοῦ φαίνεται πῶς βγήκε ἀπὸ λουτρό πὺν τοῦσιαζε τὰ νεύρα. Λέει τῆς ὑπηρετρίας νά του δώσῃ τὸ γάλα του, τὸ πίνει στὸ πόδι, φιλάει τὰ ματάκια τοῦ παιδιοῦ του καὶ κατεβαίνει...

Ἐξῶ δὲν βρέχει πιά, τὰ σύννεφα ἔχουν ἀποτραβηχθεῖ, ὁ οὐρανὸς ἔχει ξανοίξει...

Χλωμός καὶ ξέθωρος ὁ ἥλιος τοῦ φθινοπώρου φέγγει πάνω ἀπὸ τὴν πόλιν... Ὁ κύρ Ζαχαρίας τραβᾷ δρόμους γιὰ τὸ γραφεῖο του μὲ γρήγορο βῆμα... Πόσο πέρασε ἡ ὥρα !...

Εἴκοσι μέρες πέρασαν στὸ ἀναμεταξύ αὐτό. Εἴκοσι σποτὲς ἡμέρες ! Πόσο θλιβερὲς καὶ πόσο λυπημένες ! Ἡ Ἄννα δὲν γύρισε ἀκόμα. Μά ὁ κύρ Ζαχαρίας δὲν ἔχει ἀπελπισθῇ. Ἡ ἐλπίδα πῶς θὰ γυρῇ μὴ μὲρα εἶνε βαθὴν αἰσθημένη μέσα του. Θὰ γυρῇ... Ἐξῆρ' αὐτός... Δὲν βασίανει πολὺ αὐτοὶ οἱ ἔρωτες. Τὸ ξέρει καλά... Ὑπομονὴ μοναχά δισκον νάρθη ἡ μέρα αὐτῇ. Κουράγιο... Ἐνα μοναχά τὸν στενοχωρεῖ καὶ τὸν κάνει νά γίνεται ἀνω - κάτω. Ἡ περιέργεια κι' ἡ ὑπόπτις τοῦ κόσμου. Τὸν πιστεύουν τάχα ὅταν τοὺς λέει πῶς μένει στὸν Πειραιά στὴ θεῖα τῆς ; Γιατί τότε νά τὸν κυτᾶνε ἐστὶ λοῖα ; ἔτσι ὑποπτι ; Ἀν μποροῖς νά βῇ ἕνα τρόπο νά τοὺς κἀνῃ νά πιστέψουν θάταν εὐτυχισμένοι. Μά ἔ, ναὶ ; Ἐπᾶσε τὸ μυαλό του νύχτες ὁλόκληρες καὶ δὲν μπόρεσε νά φανταστῇ τίποτα... Τίποτα ἀπολύτως... Ἀς γυρῇ ὁμοῦς ἡ Ἄννα κι' ὅλα θὰ διορθωθοῦν. Δὲν θέλει νά πῇ ἡ ντροπὴ ἀπάνου τῆς. Ἀς καταφέρῃ νά τὴν προφυλάξῃ ἀπ' τὴν καταφρόνισι τοῦ κόσμου κι' ἄς τοῦ κοπῇ ἡ μισὴ ζωῇ...

Πάει τακτικά τώρα στὸ γραφεῖο του ὁ κύρ Ζαχαρίας, δουλεύει γιὰ δύο, ὅπως καὶ πρῶτα, γυρίζει σπῖτι στὴ τακτικὴ του ὥρα, τρώει χωρὶς νά τὸν πιάνῃ κόπρος καὶ νά τοῦρχειται ν' ἀρχίσῃ τὰ κλάματα, κοιμάται ἡσυχά, ὅλα εἶνε ὅπως καὶ πρῶτα. Μοναχά ἡ γυναικα του λείπει...

Μία βραδιά γυρίζοντας σπῖτι του, ὁ κύρ Ζαχαρίας, βόηκε τὴν ὑπηρετρία ἀνάστα. Στὴν ἀρχὴ χτύπησε ἡ καρδιά του νομίζοντας πῶς κατὶ ἔχει νά του πῇ γιὰ τὴ γυναῖκα του. Μά ὅταν τοῦ ἔγινε πῶς τὸ παιδί ἦταν ἄρρωστο, μὲ πυρετό, τοῦ φάνηκε πῶς τὸν χτύπησε δεύτερος κεραυνὸς κατακέφαλα καὶ σωρίστηκε στὰ σκαλοπάτια. Τὸ παιδί τοῦ ἄρρωστο !... Ἡ μόνη του παρηγοριὰ τὴς μέρες αὐτῆς τῆς λύπης καὶ τοῦ σπαραγμοῦ του : Τὸ παιδί του ; Ἀ, μὰ ὄχι, δὲν θάταν δίκαιος ὁ Θεὸς γιὰ νά τὸν βασανίζει ἔτσι...

Σηκώθηκε ὁρθὸς γιὰ ν' ἀνέβῃ ἀπάνου, μὰ τὰ γόνατά του τρέμανε. Ἀναγκάστηκε νά στηρίζεται στὰ κάγκελα τῆς πόρτας γιὰ νά μὴ πέσῃ. Ἡ ὑπηρετρία τὸν κρατοῦσε ἀπ' τὸ χέρι κι' ἀνέβαινε πλάι του ἀμίλητη, ἀφίγοντας νά τοῦ περάσῃ ἡ ταραχὴ γιὰ νά τοῦ ἐξηγήσῃ τί συμβαίνει...

Ὁ κύρ Ζαχαρίας ἀνέβαινε τὰ σκαλοπάτια ἕνα - ἕνα, μὲ κόπο κοντανανιπνέοντας. ἔχει ἀρχίσει κυλάς νά μουρμουρίζῃ :

— ... Κι' ἡ κυρία πὺν λείπει ;... Πρέπει νά πάω αὐριο πρῶτ' νά τὴν φέρω... Ναι, πρέπει... Ἀνα ἀκούσῃ ὅτι ἄρρωστος τὸ παιδί θὰ γίνῃ ἀνω κάτω... Μὰ θὰ τῆς τὸ κρύψω... Τί λές ;...

— Ναι, ψιθυρίζει ἡ ὑπηρετρία.

— Βέβαια... Ἐστὶ πρέπει νά γίνῃ... Τί νά κάμω ;... Ἄρρωστος τὸ παιδί !... Αὐτὸ πάλι... Αὐτό ;... Μικρὸ ;...

Ὅταν ἀνέβηκε ἀπάνου ἔτρεξε ὁλόδια στὴ κάμαρη τοῦ παιδιοῦ του. Τὸ μικρὸ ἦταν ξαπλωμένο στὸ κρεβάτι του, μὲ μισοκλειστὰ τὰ μάτια. Ὁ κύρ Ζαχαρίας ἀκούσθηκε τὸ χέρι του στὸ μέτωπό του κι' εἶδε πῶς φλογίζονταν ἀπ' τὸν πυρετό. Ἀπελπισμένος τετάρθηκε ὁλόθρος κι' ἔπιασε μὲ τὰ χέρια του τὸ κεφάλι του σηκώνοντας τὸ βλέμμα στὸν οὐρανόν.

— Θεέ μου !... Γιατί ;... Δὲν με λυπάσαι ;...

Ἡ ὑπηρετρία πὺν μπῆκε μέσα τοῦ ἔγινε πῶς τὸ βόηκε μὲ πυρετό τὸ ἀπύγευμα πὺν μπῆκε νά τοῦ δώσῃ τὸ γάλα του. Ἐπρεπε φυσικά νά φωνάξουν τὸ γατρό...

Ὁ κύρ Ζαχαρίας ἔσκυψε κοντὰ στὸ παιδί του καὶ τοῦ μίλησε μὲ γλυκιά ραγιαμένη φωνή :

— Μικροῦλι μου !... Κανάρη μου !...

Τὸ παιδί ἀνοίξε τὰ μάτια του, τοῦ ῥιξε ἕνα θολὸ βλέμμα καὶ τὰ ξανάκλεισε, χωρὶς νά τοῦ μίλῃ. Ὁ κύρ Ζαχαρίας δὲν μπόρεσε νά κρατηθῇ. Ἐπᾶσε σὲ μὴ καρέκλα, ἔκρυψε τὸ πρόσωπό του στὸ ματήλι κι' ἀρχισε νά κλαίῃ. Ἡ ὑπηρετρία τραβήχθηκε περὶ πῶμα μὲ σιγὴ κρατώντας τὴ συγκίνησιν τῆς.

Ἄξαφνα ὁ κύρ Ζαχαρίας σηκώθηκε ἀπάνου, ζήτησε γύρω του τὸ καπέλο του, θυμῶθηκε πῶς τὸ κρέμασε ἔξω. Ἐτρεξε τὸ φόρεσε καὶ πήδησε τὴς σκάλες τρεῖς - τρεῖς. Ἡ ὑπηρετρία ἔδραμε ὅπισθεν του καὶ κατέρηκε μαζὶ του ὡς τὴν πόρτα.

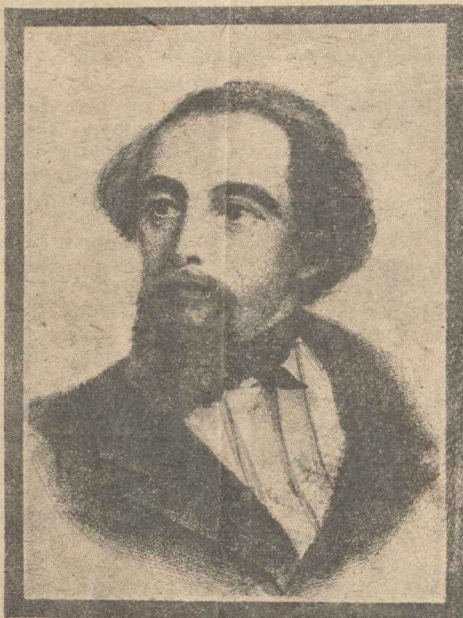
— Πάω γιὰ τὸ γιατρό, τῆς φώναξε ἡ χανισμένης, σάν μισοτρελλός. Μὴν φύγῃς ἀπὸ κοντὰ του...

Σὲ μισὴ ὥρα ἦταν πίσω. Ὁ γιατρός, παλιὸς τοῦ φίλος ἔξῆρ' αὐτός, τὸν μικρὸν μὲ προσοχὴ κι' ἔγραψε διάφορες συνταγές. Στὸν κύρ Ζαχαρία, πὺν τὸν ἔβγαλε ὡς τὸ δρόμο, δὲν εἶπε καὶ πολλὰ λόγια. Ἐνα χρονολόγημα εἶπε, τοῦ ἔγινε, προφυλάξῃ θέλει καὶ προσοχὴ. Τὸ δωμάτιο νάνοι πάντα ζεστό, νά τοῦ κάνετε ζεστὰ λουτρά...

Ὁ κύρ Ζαχαρίας τ' ἀκούσε ὅλα αὐτὰ μὲ προσοχὴ, ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ γιατροῦ καὶ λόζεψε γιὰ τὸ φαρμακεῖο. Ὅσο νά τοῦ ἐτοιμάσουν τὰ φάρμακα σουλατσάει πάνω - κάτω τὸν τρελλόν. Τὰ πῆρε τέλος κι' ἔτρεξε σπῖτι του. Κάθισε πλάι στὸ κρεβάτι τοῦ παιδιοῦ του, χωρὶς νά βάλῃ τίποτα στὸ στόμα του κι' ἔμειν' ἐκεῖ ὡς τὸ πρωί. Κοντὰ τὰ μεσάνυχτα ἔστειλε τὴν ὑπηρετρία νά κοιμηθῇ. Ἐκεῖ πτὴν καρέκλα τὸν πῆρε διὰ τρεῖς φορές ὁ ὕπνος, κουτοῦλινε ἀπνιδισμένος καὶ πόλιν ἀναπατάγονταν, φλέποντας στὸ λιγιστῆμα αὐτοῦ μισοῦτι του τὰ περὶ ἀλλόκοτα ὄνειρα.

Ὁλὴ τὴν νύχτα τὴν πέρασε μὲ τὴν σκέψιν τῆς διπλῆς συμφορᾶς πὺν τὸν χτύπησε. Σκεφτόταν τὴ δύσκολη, τὴν τραγικὴ θέσι του, τώρα π' ἀρρώσθησε τὸ παιδί του. Πῶς θὰ δικαιολογήσῃ πῶς αὐτὸς γνωστὸς του καὶ στοὺς φίλους τὴν ἀπουσία τῆς γυναῖκας του ; Βισκόταν στὸν Πειραιά ; Καὶ πῶς δὲν ἀνέβαινε τώρα πὺν τὸ παιδί τῆς ἦταν ἄρρωστο ; Τὴν ἀπλὴ αὐτὴ ἐρώτησι θὰ τοῦκταναν ὅλοι καὶ μὲ τὸ δίκην τους. Κι' αὐτὸς δὲν θάξε τί ν' ἀπαντήσῃ... Τί θὰ μποροῖς νά τοῦς πῇ περὶ ; Μήπως ἦταν κι' ἱκανὸς νά λερῇ ψέματα ; Τὰ σάσις, μετεδύσαντες ἡ γλώσσα του, εἶχε κάμει ὅς τὸν ἔνα σπορ γκάφες. Τὸν ἔβλεπε μάλιστα ὑποφασιστὴ, αὐτὸ τῆς καταλάβαι, δὲν πολυπιστεύαν τὸ παραμῦθι τῆς θεῖας πὺν ζεστοῦσε ἄξαφνα στὸν Πειραιά...

(Ἡ συνέχεια στὸ προσεχές)

Ο Ἄγγλος συγγραφεὺς ΚΑΡΟΛΟΣ ΜΚΕΝΣ

ΤΟ ΝΥΚΤΙΣΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ - ΕΦΑΜΙΛΙΟΝ ΤΟΥ ΒΕΡΘΕΡΟΥ

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗΣ ΤΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΟΡΤΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

XVIII

Ἀλεξάνδρεια 29 Φεβρουαρίου

Ἀντί, ἀγαπητὴ μου Λορέντζε, νά πάω ἀπὸ τῆς Νίκαιας κατ' εὐθείαν στὴ Γαλλία, προτίμησα ν' ἀκολουθήσῃ τὸ δρόμο πὺν φέρνει πρὸς τὸ Μομφερράτο. Σήμερον τὸ βράδυ θὰ κοιμηθῶ στὴ Πλακεντία. Τὴν Πέμπτη πὺν μὴν ἔχω, θὰ σοῦ γράψω ἑξάπαντος ἀπὸ τὸ Ρίγκνο. Περιμένε γράμμα μου. Μὴ ρωτᾷς, πόσο ἔχω νά σοῦ γράψω... Ὑγιαίνει καὶ μὴ ξεχνᾷς ποτὲ τὸ δυστυχισμένο φίλο σου.

XIX

Ρίγκνο 5 Μαρτίου

Ὅλα τὰ πράγματα τριγύρω μου ἔχουν πάρει ἕνα πένθιμο χρώμα, ἕνα χρώμα θανάτου...

Ἡ πρώτη μου σκέψη, μόλις ἔφθασα σ' αὐτὸ τὸ μέρος ἦταν νά συναντήσῃ τὸν Μπερτόλεν ἀπὸ τὸν ὅποιον εἶχα πολὺ καιρὸ νά ἔχω γράμμα του... Μ' ἀλλοίωμον, Λορέντζε... Μόλις ἔφθασα μοῦ ἀγγέλιαν ὅτι πέθανε ὁ δυστυχής...

ὥρα 11 βράδυ

Τὸ ἔμαθα, τὸ ἔμαθα, Λορέντζε. Εἶνε περὶ τὸ νά σωπαίνῃς καὶ νά μοῦ τὸ κρύβῃς ; Τὸ ξέρω ! Ἡ ὀργιστὴ παντρεῦτη. Δὲν εἶνε ἀλήθεια ; Ὅχι ! Μὴ προσπαθεῖς νά μοῦ τὸ κρύψῃς ἀκόμα...

Τὸ ξέρω, φίλε μου, ὅτι σωπαίνεις. Μά μήπως ἐγὼ δὲν θὰ μποροῦμαι νά μὴ τὸ μάθω ἀπὸ ἄλλου ; Ἐπειτα, Λορέντζε, ὁ ἄρρωστος ὁδρεται στὸ διάστημα, πὺν ὁ θάνατος, τὸν πολεμᾷ ἀκόμα, ὅταν πᾶ τὸν νικῇ, ὅλα τελειώνουν...

Δὲν πειράζει ὁμοῦ, φίλε μου ! Καλύτερα πὺν ἦρθαν ἔτσι τὰ πράγματα !

Ἐπειδὴ ξέρω καλὰ πῶς ὅλα πιά ἀποφασίσθηκαν, ὅλα τελείωσαν, μέναι ἐγὼ τώρα ἡσυχός, χωρὶς νά ἔχω τίς πρώτες ἐκείνες ἀνησυχίες, πὺν μοῦ βασανίζανε τόσον καιρὸ τὴν ψυχὴ μου...

Καὶ τώρα ὕγιανε, φίλε μου ! Ὑγιαίνει !

Θὰ σοῦ ξαναγράψω πολλὰ σύντομα καὶ μάθε πῶς δὲν ἔχω ἀφίση οὔτε μὴ σιγὴν τῇ Ρώμῃ ἀπ' τὸ νοῦ μου.

(Ἡ παρακάτω ἐπιστολὴ φέρει τὴν χρονολογίαν τῆς ἴδιας βραδυᾶς μὲ τὴν προηγουμένη καὶ φαίνεται ὅτι θὰ γράφτηκε ἀπ' τὸν Ἰάκωβο, σὲ στιγμὴ πὺν εἶχε ἀποφασίσει πιά νά πεθάνῃ. Ἐπίσης καὶ σὲ διάφορα ἄλλα γράμματα του πὺν βρέθηκαν ἀργότερα φαίνονται καθαρά ὅλες ἐκείναι ἡ τελευταῖες σκέψεις, πὺν τὸν ἔκαναν νά μὴ μπορῇ πιά νά ἀπορῇ τὸ βάρος τῆς ζωῆς του.)

Ἐπιστολὴ ΙΒ

Ἐχω φθάσει πιά στὸ ἀποχωρήντο. Τίποτα δὲν μοῦ δίνει θάρρος στὴ βασανισμένην ζωὴ μου.

Ἐχω ἀποφασίσει σταθερὰ καὶ τὸν τόπο καὶ τὸν τρόπο. Ἡ ἡμέρα ἐκείνη δὲν εἶνε μακρὰ... πλησιάζει...

Μά καὶ τί μπορεῖ νά μοῦ χρησιμεύῃ πιά ἡ ζωὴ ; Ὁ χρόνος, ὁ ἀποσπᾶται αὐτὸς ἐκθὸς μου, ἔχει καταφάει ὅλες τίς εὐτυχισμένες στιγμὰς τοῦ βίου μου...

Σήμερα δὲν σοῦ μένει πιά παρὰ ὁ πόνος, ἡ δυστυχία, τὰ βέβαια, τὰ μαρτύρια...

Σήμερα πὺν σοῦ γράφω, μ' ἔχει ἐγκαταλείψει πιά καὶ ἡ μικρὴ ἐκείνη πλάνη πὺν ἔκανε νά βλῇ πὺν μὲ κάποια ἐλπίδα τίς ἡμέρες τοῦ βίου μου...

Ὅπου κι' ἂν γυρῶ τὸ μυαλό μου, ὅπου κι' ἂν στρέψω τὰ βλέμματά μου, δὲν βλέπω παρὰ μὴ ἀτέλειωτη μαυρίλα, μὴ ἀκατανίκητὴ θλίψη πὺν μοῦ πιέζει τὴν ψυχὴ. Στὸ παρελθόν, στὸ παρόν, στὸ μέλλον δὲν βρῶσκω παρὰ μόνο δάκρυα πὺν μοῦ βρέχουν τὰ μάτια, πὺν μοῦ πνίγουν τὴν καρδιά...

Πόσο γρήγορα πέρασαν τὰ χρόνια τῆς νεότητός μου !... Μόλις θυμάμαι τίς χρυσὲς ἐκείνες ἡμέρες τῶν παιδικῶν μου ἡμερῶν...

Ὅλη ἡ ζωὴ μου νοιώθω πῶς πέρασε ἀνάμεσα ἀπὸ φόβους, ἀπὸ ἐλπίδες, μέναι ἀπὸ ἐπιθυμίες καὶ ἀπὸ ὄνειρα, ἀπὸ ἀπάτες καὶ ἀπὸ ἀπογοητεύσεις !

Τί ἀβία ! Τί πλῆξη !

Ὅταν δὲ θελήσω καμιά φορὰ νά ρωτήσω τὸν ἑαυτὸ μου τί κέρδινα ἀπ' ὅλα αὐτὰ, δὲν βρῶσκω παρὰ μόνο τὴν ἀνάμνησιν μερικῶν στιγμῶν ἡδονῆς καὶ χορᾶς, πὺν κι' αὐτὲς ἔδωσαν πιά, ἐξομῶσαν γιὰ πάντα !

Μά τότε λοιπὸν τί θέλω πιά πὺν ζῶ ; Γιατί νά διατηρῶ ἀκόμα τὸ σῶμα μου, τὴν

ψυχὴ μου κάτω ἀπὸ τὸν ἥλιο, γιὰ νά ἐξακολουθῶ ἀκόμα ν' ἀνέχομαι αὐτὰ τὰ βασάνια, αὐτὰ τὰ μαρτύρια, αὐτοὺς τοὺς ἀτέλειωτους πόνους τῆς καρδιάς μου ;

Τί μπορῶ πιά νά ἐλπίζω ; Τίποτα ! Μὰ ἄλλη ζωὴ, μὰ ζωὴ ἔξω ἀπ' αὐτὸν τὸν μάταιο κόσμο, μπορεῖ μόνο νά μὲ σώσει...

Γι' αὐτὸ κι' ἐγὼ τὸ ἔχω πιά ἀποφασίσει ; Ναι ! Δὲν ἔχω καμιά ἀμφιβολία, κανένα δισταγμό ! Πρέπει ! Πρέπει !

Δὲν μισῶ κανένα. Δὲν ἐπιθυμῶ κανέναν τὸ κακὸ, τὴν δυστυχία. Ὅχι ! Ἀς μὴ περάσει ποτὲ αὐτὴ ἡ ἰδέα ἀπ' τὸ μυαλό τῶν γνωστῶν καὶ φίλων μου !

Ἐκεῖνον πὺν ζητῶ εἶνε ἡ ἀνάπαυσις τοῦ ἑαυτοῦ μου, ἡ ἀνακούφιση τῶν δεινῶν μου, ἡ λήθη τῶν βασάνων μου. Ὅλα πιά με σπρώχνουν στὸ τάφο, ὅλα μοῦ δείχνουν τὸ δρόμο τοῦ θανάτου !

Πόσες φορές, ὅταν σκέφθηκα τίς δυστυχίες μου, ὅταν συλλογίστηκα τὸν πόνο τῆς καρδιάς μου, πόσες φορές δὲν μ' ἔκανε νά ἐλπίζω, νά χαμογελῶ, νά χαρῶ, ἡ σκέψη ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ πάω πιά νά ζῶ αὐτὴ τὴν ἀβία ζωὴ μου...

Ἀ ! Τώρα πιά εἶμαι ἡσυχός. Ναι ! Πολὺ ἡσυχός ! Ὅλες ἡ πλάνες μου διαλυθῆκαν, νεκρωθῆκαν ὅλες μου ἡ ἐπιθυμίες καὶ ἡ καρδιά μου πιά ἀπαλλάχθηκε ἀπὸ ὅλους ἐκείνους τοὺς φρικτοὺς φόβους, ἀπὸ ὅλες ἐκείνες τίς ψευδίες, τίς ἀπατηλὲς ἐλπίδες...

Σήμερα δὲν ταράζουν πιά τὴν φαντασίαν μου οὔτε τὰ θλιβερά ἐκείνα φαντάσματα, οὔτε τὰ χρυσὰ ἐκείνα ὄνειρα τῶν πρώτων ἡμερῶν μου. Σήμερα ὁ καιρὸς τῶν ὀνειροπολήσεων πέρασε καὶ τὸ λογικὸν μου δὲν κολακεύεται πιά ἀπὸ τοὺς γελοῖους ἐκείνους καὶ μωροὺς συλλογισμούς...

Ὅλα γύρω μου, αὐτὴ τὴ στιγμὴ, ἔχουν πάρει τὸ χρώμα τῆς δύσης, ὅλα ἔχουν σκεπασθεῖ μ' ἕνα σύννεφο λήθης καὶ στέκουν ἀκίνητα καὶ γαλήνια. Καμμιὰ σκέψη, καμμιὰ ἐλπίδα, καμμιὰ χαρὰ ! Ποτέ μου δὲν ἐννοίωσα τόσο βαθεῖα, τόσο καθαρά, μέσα μου τὴν μετάνοιαν γιὰ τὸ παρελθόν, τὴν ἀβία γιὰ τὸ παρόν καὶ τὸ φόβο γιὰ τὸ μέλλον ! Ναι ! Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια, αὐτὴ εἶνε ἡ πραγματικότητα, αὐτὴ εἶνε ἡ ζωὴ !...

Μόνο ὁ θάνατος, μόνο ὁ τάφος καὶ τὸ βασίλειον τῶν νεκρῶν πὺν μὲ προμηνεῖ, μόνο αὐτὰ θὰ μὲ προσφέρουν νά μοῦ προσφέρουν τὴν εἰρήνην, τὴν λήθη, τὴν ἀνακούφιση ἀπ' τίς δεινὲς συμφορὰς τῆς ζωῆς μου...

(Ἀπ' τὴν Ραββὴν ὁ Ἰάκωβος δὲν μοῦ ἔγραψε, ὅπως ὁμοῦ φαίνεται ἀπὸ τὰ παρακάτω γράμμα του πὺν βρέθηκε ἀργότερα στὴ χειρόγραφά του, δὲ Ὅρτις ἐκείνη τὴν ἐβδομάδα εἶχε πάει καὶ ἔμεινε ἐκεῖ).

Ἐπιστολὴ 2α

Ὅχι ἀπερίσκεπτε' ὄχι ! Μὲ δὴν τὴ σκέψη μου, μὲ δὴν τὴν συνειδήσιν μου, ἔτσι σταθερὰ καὶ θαρραλέα ! Τὰ ἔχω ἀποφασίσει πιά ! Δὲν μοῦ μένει καμμιὰ ἀμφιβολία

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΔΙΣΤ

Ο Διστ και η γυναίκες.—Η πρώτη μεγαλοφυΐα του. Ο ένθουσιασμός του Μπετόβεν. Το μάθημα της Καρολίνας. Έως και πού. Έρωτικά παιγνίδια. Η ρομαντική μητέρα και ο φαντασμένος πατέρας της Καρολίνας. Ένα δυσάρεστο νέο. Ο μοιραίος χωρισμός.

Πολύ όλοι μουσικοί ένθουσιασθήσαν και αγαπήθηκαν τόσο στη ζωή τους όσο ο Διστ. Ο ίδιος διηγείται ότι και γέρος ακόμη, όταν πάλι λόγω της ηλικίας του δεν ήταν δυνατόν να γοητεύσει τις γυναίκες παρά μόνον με τα ψυχικά και καλλιτεχνικά του χαρίσματα, εξακολουθούσε να λαμβάνει πλήθος έρωτικών επιστολών. Και η επιστολή αυτές τον συγκινούσαν, του δίδαν και σ' αυτήν ακόμη την ηλικία έναν παράξενο ένθουσιασμό, βαθύ και γλυκύτατο γιατί ο Διστ αγάπησε σε όλη του τη ζωή με πάθος τις γυναίκες, μ' αυτές και γι' αυτές μόνον ύστερα από την μουσική του έλάτρευε, έζησε. Το 1827 ο Διστ βρίσκεται εγκατεστημένος στο Παρίσι με την μητέρα του, γιατί ο πατέρας του, μουσικός και αυτός που είχε διδάξει στο γυμνάσιο του πρώτα μαθήματα του πιάνου, είχε πεθάνει τον προηγούμενο χρόνο.

Ο Διστ την εποχή αυτή είχε ένα παλληκάρι δεκαέξι χρόνων, ψηλόλιγνο, με φρίνα αριστοκρατική φυσιογνωμία, με κοντυλογραμμένα κατάματα έμφραστιστάτα μάτια και με πλούσια καλλιτεχνικά μαλλιά που έφθάναν ως τον αυχένα του. Επί πλέον είχε θαυμασίους τρόπους, μόρφωση εξαιρετική για την ηλικία του και το κυριότερο, τον φαινοτάτο της δόξας. Από δεκα χρόνων παιδί, όταν είχε δώσει το πρώτο του κοντσέρτο στη Βιέννη το οποίο είχε ένθουσιασει τόσο πολύ τον Μπετόβεν, που ριζοκάνανε σ' αυτό ώστε μόλις τελείωσε ο Διστ, όρμησε στην εξέδρα, τον άρπασε στην αγκαλιά του και τον έφίλησε. Από δεκα λοιπόν χρόνων παιδί, ο Διστ, ο «δεύτερος Μότσαρτ» καθώς τον έλεγαν, το «θαύμαστο παιδί» περιηγήθη όλες τις μεγαλοπόλεις της Ευρώπης, θαυμαζόμενος, έπαινονόμενος, έξεγείρων παντού φρονιτίδες ένθουσιασμού. Είχε ξεχάσει πια το μικρό ούγγρικό χωριό όπου είχε γεννηθεί. Ο πατέρας του, διασθάνομενος την μεγαλοφυΐα του, μετώκησε στη Βιέννη για να τον διευκολύνει στη συνεχεία των μουσικών του σπουδών.

Κατόπιν ο Διστ μετέβη στο Παρίσι. Η φήμη του πια ήταν τόσο μεγάλη ώστε δεν έπρόφθανε να διηγή τα μαθήματα του πιάνου που του ζητούσαν, αν και εργαζότανε απ' τις όχθες το πρωί ως τις δεκά το βράδυ. Αλλά σε κανένα μάθημα δεν έπληθαι με τόσο προθυμία, με τόσο χαρά, όσο στο μάθημα της Καρολίνας, της κόρης του κόμητος Σαιν-Κρίκ. Η Καρολίνα ήτανε μια λεπτούλα μελαγχρινή δεκαεπτά χρόνων, με γαλινά και μελαγχρινά μάτια, γλυκά και ρεμβώδη, γεμάτα τρυφερότητα. Από το δεύτερο κυλάς μάθημα δάσκαλος και μαθήτρια αρχίζουν να μιλούν για ποιηση, για φιλολογία, για θέατρο. Ο δάσκαλος μάλιστα είχε τόσο γοητευμένος ώστε ξεχάζει ότι το μάθημα έχει τελειώσει και τον περιμένουν και άλλοι μαθηταί, και η μικρούλα Καρολίνα με την αδύνατη της φωνή, τόσο αδύνατη ώστε μόλις ακούεται, του άπαιγγέλλει τα αγαπημένα της ποιήματα.

Ο μουσικός άκουγε την παράξενη αυτή μουσική των στίχων της που τον συγκινεί περισσότερο από την δική του, και όταν έφευγε ζητούσε απ' την Καρολίνα να του δανείσει το λευκώμα της. Την νύχτα, στο φως της λάμπας, στο μικρό του δωμάτιο, διάβαζε και αναδιαβαζε τους στίχους της που ξεχείλιζαν από έρωτα, από βαθύ άσυγκρατητο πάθος, από μουσική ευτυχία.

Μερικοί από τους στίχους της οι περὶ παθητικούς, οι περὶ τρυφερούς, ήταν υπογραμμισμένοι. Ο Διστ δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί η Καρολίνα τους είχε υπογραμμίσει. Έσκεπτόντο αρκετά και τέλος άνεκαλύψε. Γι' αυτόν, δίχως άλλο, είχε υπογραμμίσει τους παθητικούς αυτούς στίχους η Καρολίνα. Γι' αυτόν!... Και άμέσως ένας φλογερὸς ένθουσιασμός τον συνεπήρε...

Το πρωί, μόλις σηκώθηκε ντύθηκε άμέσως και έτρεξε στο σπίτι της αγαπημένης του. Στην πόρτα, ένθ' ήταν έτοιμος να χτυπήσει, σταμάτη. Σκέπτεται ότι η πρόφαση που βρήκε για να ιδεί την Καρολίνα να έλθει υπόνοιες. Ποιος θα πίστευε ότι έπληθαι στίχοι από το πρωί σε ξένο σπίτι για να επιστρέψει ένα βιβλίο; Και τότε με σπινθηρή από τον πόνο καρδιάς, ριχνει μια γρήγορη ματιά στο παράθυρο της αγαπημένης του, ο πόθος του τον κάνει να φαντασθή ότι κάποια κορυτίνα έσάλεψε, και ικανοποιημένος, απομακρύνεται βιαστικά.

Ο, τόσο η μητέρα της Καρολίνας, μια γυναίκα ρομαντική, που η άρωστικα — ήτανε φθισική — της είχε έκλεπτινέ ακόμη περισσότερο την φύσει λεπτή ψυχή της, δεν άργησε να καταλάβει το αίσθημα, το δειλό αλλά και δυνατό, που είχε άναπτυχθεί μεταξύ της κόρης της και του Διστ. Το αίσθημα αυτό δεν είχε κανένα

λόγο να μην το ένισχύσει. Έλάτρευε την κόρη της εξ άλλου δε και ο νεαρός φημισμένος μουσικός, με την στενή μπλέ ζακέτα, το φαρδύ αλλά Μπαύρομ κολάρο του και την φλοτάν καλλιτεχνική γροβάτα, είχε κερδίσει από την πρώτη στιγμή, την συμπάθειά της. Όταν την άφησε λίγο ήσυχη η άρωστικα, παρακολουθούσε τα μαθήματα της κόρης της, χωρίς η σιωπή της παρουσία να έννοιη καθόλου τους δυο έρωτευμένους. Καταλάβαινε ότι μέσα τους άμειγλωνα το άμοιβαίο τους πάθος, ότι τους έπλημμυριζε, και φοβουμένη μήπως ο θάνατός της, που ήξερε ότι δεν θάρροσε, σταθή εμπόδιο στην έννοσή τους, άποφάσισε να μιλήσει στον άντρα της.

Είμαι βέβαιη, του είπε, ότι αγαπιούνται με την βαθύτερη και άγνότερη αγάπη. Αν πεθάνω, μην τους έμποδίσετε να γίνουν ευτυχείς.

Αλλά ο κόμης Σαιν-Κρίκ, γεμάτος φαντασία και έπαρση, άναρεούτανε να δώσει την κόρη του σε κανένα πρίγκιπα. Άκουσε συνεπώς χαμονυχώντας ειρωνικά τα λόγια της γυναίκας του και δεν καταδέχθηκε καν' άπάντησή.

Ύστερα από λίγο η κατάσταση της μητέρας της Καρολίνας χειροτέρεψε και έμμε διαρκώς πια κρεβατιομένη. Ένα άπόγευμα που ο Διστ έπληθ να δώσει το συνηθειμένο του μάθημα στην Καρολίνα έμαθε ότι η μητέρα της είχε πεθάνει την νύχτα! Του φάνηκε ότι και η εύτυχία του πεθάνει μαζί της και σωρίστηκε άφρονος σε μια πολυθρόνα.

Τη σιωπή του μεγάρου δεν την διέσπασαν παρά μόνον οι λυγμοί του. Έξαφνα η πόρτα του σαλονιού άνοιξε και παρουσιάστηκε η Καρολίνα, γλυκή σαν κερύ. Έκτύπησε ο ένας των άλλων. Εκείνη είδε το άρατο του πρόσωπο λουσμένο στα δάκρυα και χωρίς να καταλάβει πώς, μια δύναμη άκατανίκητη την έσπρωξε στην αγκαλιά του. Τα χείλη των πρώτη φορά ένώθηκαν σε ένα άτέλειωτο φίλι.

Από τότε η επισκέψεις του Διστ έγιναν συχνότερες και στο τέλος καθήκηνσε να πηγαίνει στο σπίτι του κόμητος καθημερινώς. Φυσικά η πρόφασή ήταν πάντα τα μαθήματα. Αλλά πρόφασις μόνον. Γιατί τώρα πια το πιάνο δεν άνοιγε ούτε στιγμή. Όλη την ώρα του μαθήματος οι δυο νέοι παραδομένοι στην εύτυχία τους την περνούσαν με χάδια, με φιλίες, και με κουβέντες για χίλια δυο αγαπημένα τους ζητήματα.

Θα μπορούσα να μείνω, έλεγε στην Καρολίνα ο Διστ, χρόνια ολόκληρα, κουβεντιάζοντας έτσι μαζί σου.

Και εκείνη του άπαντούσε:

— Όταν βρισκόμαι κοντά σου θα ήθελα να σταματούν ή ώρες!...

Μια μέρα ο Διστ έχόρισε στην Καρολίνα ένα δαχτυλίδι, αλλά την στιγμή που έτοιμαζότανε να φύγει, ένας θαλαμπαλάς έμπηξε στο σαλόνι και του είπε ότι ήθελε να του μιλήσει ιδιαιτέρως ο κόμης. Άμέως μείσε στην ψυχή του Διστ γεννήθηκε ένα κακο προαίσθημα.

Γύρισε τότε και έρωξε μια βαθεία ματιά στην Καρολίνα, μια ματιά όπου έκλεινε όλον τον πόνο του για το μοιραίο χωρισμό τους. Ύστερα της έσφιξε το χέρι της και έφυγε.

Ο κόμης τον περίμενε στο γραφείο του.

Κύριε, του είπε, άφου τον χαιρέτησε ψυχρά και τοπικά, άφειλω να σάς ευχαριστήσω θερμάς για τα μαθήματα που δίνατε με τόσο ευσυνειδησία στην κόρη μου. Έντούτοις, με λήπη μου σάς λεγο, ότι δεν είναι δυνατόν να εξακολουθήσουν. Λίγο πριν πεθάνω η κόμισσα μου κατέστησε γνωστή την συμπάθειά σας για την δεσποινίδα Καρολίνα. Ήταν σφαλμα μου να χαμογέλασα τότε και να μη δώσω μεγάλη σημασία σ' αυτό που μου είπε. Θα καταλαβαίνετε βέβαια και σεις πόσο αδύνατη είναι η πραγματοποίησή του όνειρου σας αβούτο. Η ελπίδα σας και τα ένγενή σας αίσθημα με άπαλλάσσουν από του να έμμείνω περισσότερο στο ζήτημα αυτό. Άλλωστε, σάς πληροφορώ ότι έντός ολίγου η κόρη μου θα παντρευθή τον κόμητα ντ' Αρντιγκό τον όποιον έξελεξα εγώ για άνδρα της. Κύριε Διστ αντίο... Έχετε όλη μου την εύγνωμοσύνη.

Ο Διστ δεν έχασε την ψυχραιμία του. Έβγηκε χωρίς να πη λέξη, χωρίς να σφρέψει ούτε μια φορά το κεφάλι του, χωρίς να έποικευθή εκείνη τη στιγμή ότι άρχονταν πόνοι από τους όποιους δεν γιατρεύεται ποτέ η ψυχή. Δεν έαναπήγε ποτέ ποτέ στο σπίτι της Καρολίνας, την όποιαν δεν έλησμόνησε ποτέ και της όποιας ο χωρισμός του άνοιξε στην καρδιά άγίατρευτη πληγή...

Ο Διστ εις ηλικίαν 13 ετών

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΘΡΥΛΟΥΣ ΤΗΣ ΙΠΠΟΤΙΚΗΣ ΙΣΠΡΑΝΗΣ

Ο ΕΡΩΣ ΤΟΥ ΔΟΝ ΣΑΓΧΟΥ

ΤΟΥ ΜΑΡΥΣΕ ΧΟΪΣΥ

Ο Δόν Σάγχος ήταν πλούσιος, νέος, ώραιος και ευγενής σαν πρίγκιπα. Είχε το καλύτερο άλογο της Άνταλουσίας, το καλύτερο σπαθί του Τολέδου κ' ένα σωρό άπέραντα κτήματα!...

Μά ο Δόν Σάγχος μαρινάτανε μέρα με την ημέρα γιατί δεν ήξερε σε ποιά χώρα, σε ποιά βασίλεια θα μπορούσε να βρη το θετό άγαθό, χωρίς ποτέ του να την έχει ιδεί!...

Ήταν μελαγχολικός, σκυθρωπός!...

Μάτια η ώραίτερες και πλουσιότερες δέσποινες, ή ώραίτερες κόρες της Καταλανίας και της Άνδαλουσίας, της Ναβάρρας, της Αραγωνίας έστέφαναν γιά αυτόν. Καμμία δεν μπορούσε, άλλοίμοινα να συγκινήσει την άελεπτή καρδιά του ώραιου Δόν Σάγχου ή κάποια όωτοσο έλυνε από την πιο φλογερή ανάγκη του έρωτος.

Μια μέγισσα έκτύτασε μια μέρα τις γραμμές της παλάμης του και του είπε:

— Θ' αγαπήσεις την ώραίτερη γυναίκα που έχει ο κόσμος. Από κείνη την ημέρα ο Δόν Σάγχος έπεριπλανάτο από βασίλεια σε βασίλεια, από πύργο σε πύργο ζητώντας τον έρωτά του, τη γυναικί καλλονή που ή άγάπη της του φλόγιζε τα στήθη και που δεν ήξερε πού θα μπορούσε να τη βρη.

Μια ώραία άστροφώτιστη βραδυά ο Δόν Σάγχος κουρασμένος από όσους ήταν έζητησε φιλοξενία στον Πύργο του μεγιστάνος Βελαστέ στην Άστουρία. Εκείνο το βράδυ δινόταν τον πύργο μια μεγάλη έορτή. Ο μονάρχης γιός του Μεγιστάνος έπρόκειτο να γιορτάσει τον έπισμόν 'Ιπότης. Έδωσαν στον Δόν Σάγχον την πιο τιμητική θέση στο παμεκλήσιο του Πύργου όπου γινόταν η τελετή. Σαφινά σε μια στιγμή μέσα στη μελαγχολική λάμψη των κόσων καρτών ένα θέαμα άνέλπιστο, άπροσδόκητο έταραξε την ψυχή του ώραιου Δόν Σάγχου. Έσαν στο μεγαλοπρεπή βωμό ήταν τοποθετημένη μια θεσπεσίον καλλους είκονα της Παρναίας.

— Διάβολε! φώναξε γεμάτος από μια άβυσσική ταραχή ο Δόν Σάγχος, αυτή ή έξαιρία ζωγραφιά δεν μπορεί να είναι δημιούργημα της φαντασίας του ζωγράφου που την έφτιαξε. Αδύνατον! Θά υπάχη και στην πραγματικότητα μια πεντάμορφη γυναίκα που του χοιμήσε για μοντέλλο. Δεν μένει παρά να άνακαλύψω αυτήν την γυναίκα, το όνειρο αυτό που μάταια τόσο χρόνια τώρα έζητούσα!...

Και χωρίς να χάνει καθόλου καιρό έτοιμος να κάθε νέα περιπέτεια και γιά κάθε κίνδυνον που θα παρουσιαζόταν, ρώτησε τον ιερέα του πύργου ποιος ήταν ο ζωγράφος που είχε ζωγραφίσει αυτήν την είκονα. Έκείνος του έδωσε τις πληροφορίες, που ζητούσε. Του είπε ότι ο ζωγράφος ήταν ξένος και κατοικούσε στην Φλάντρα.

Και ο Σάγχος την ίδια νύχτα πλημμυρισμένος από παραδείσια συναισθήματα έφρενε από τον πύργο προς άναζήτησιν του όνειρου του!

Άφου περιπλανήθηκε αρκετόν καιρό έφθασε τέλος στις μεγάλες πεδιάδες της Φλάντρας. Έξαφνα ένα βράδυ στο μακρος του ριζοντα διέκρινε ένα μαύρον όγκον. Κέντρισε το άλογό του και έτρεξε προς τα εκεί. Έφτασε τέλος σ' ένα μικρό σπιτάκι πλαισιωμένο από πανάχρεια δέντρα.

Κατέβηκε απ' τ' άλογό του και χτύπησε την πόρτα. Ένα άόριστο συναισθημα του έσφιγγε την καρδιά και μια νέα οδρανίας άρωφίας παρουσιάστηκε.

— Τι ζητάς εδώ ξένη; τον έρώτησε.

— Τον πατέρα σου, άπαντά ο Δόν Σάγχος ένθ' μια θαμπάδα του ακόνισε την ψυχή.

— Άλλοίμονο σε σένα! Είπε πολύ άργά τώρα πια! άκούσαμε από μέσα μια βαρείά φωνή.

Ήταν ο γέρος πατέρας της πεντάμορφης κόρης που είχε καταλάβει το σκοπό του 'Ιπότη.

Εγώ είμαι ο ζωγράφος, του είπε, και ή κόρη μου αγαπά τον καλύτερο από τους μαθητάς μου, το Γεράδο. Την έχω ύποσχεθεί σ' αυτόν.

Το χτύπημα ήταν άνέλπιστο. Μια σκοτοδίνη, χύθηκε μέσ' την καρδιά του δυστυχισμένου Δόν Σάγχου. Ήταν δυνατό αυτό; Έπρεπε χάμουν, μπροστά στα πόδια του Γέρο — ζωγράφου και έσπασε σε θρήνους αυτός ο πιο άνδρειος, ο πιο ώραιος ίππότης της πατρίδας του, ο όποιος εκεί κάτω είχε θύματα, τις πιο άμορφες γυναίκες...

— Άλλοίμονο, έλεγε στενάζοντας, τώρα, τί ένδιαφέρον θα έχη πια ή ζωή μου! Πώς θα μπορού να ζήσω!...

Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ

Ο μέγας Γάλλος συγγραφέας ΕΡΝΕΣΤΟΣ ΠΕΝΑΝ

— Δάκρυα πύρινα έτρεχαν από τα μάτια του!

Αλλά τα πράγματα δυστυχώς δεν μπορούσαν ν' αλλάξουν. Ο Γεράδος αγαπούσε την Τούδδα και κείνη τραλλάινετο γι' αυτόν!

Ο ίππότης Δόν Σάγχος άναγκάστηκε να ύποκύψη στο μοιραίο. Τό πήρε άπόφασι. Χαιρέτησε σοβαρά σάν να μην είχε τίποτα συμβη, άνέβηκε στο άλογό του και απομακρύνθηκε από το σπίτι έκείνο με συντριμμένη καρδιά. Ένθ' προχωρούσε αίστάνθηκε πώς κάποιος έρχόταν από πίσω του. Γύρισε και είδε το Γεράδο. Γιά μια στιγμή τα μάτια του ίπότη άστραψαν και έπιασε με βία τη λαβή του ξίφους του, άλλ' άμέσως τράβηξε το χέρι του από κεί.

Ο Γεράδος ήταν έντελώς άσπλος! Τότε ο Δόν Σάγχος κατέβηκε βιαστικά απ' τ' άλογό του και βάζοντας το χέρι του στον ώμο του Γεράδου του είπε με φωνή σβυσμένη απ' τη μεγάλη άελαπσία:

— Άκουσε Γεράδο, σύ δεν αγαπείς την Τούδδα. Άν την αγαπούσες ή καρδιά σου θα σούλεγε άμέσως μόλις με είδες να μπαίνω στο σπίτι της πώς την αγαπούσα κ' εγώ με τον πιο παράφορο έρωτα. Εγώ σε άνεγνώρισα άμέσως, σύ όμως δεν με άνεγνώριζες. Λοιπόν δεν αγαπείς την Τούδδα. Ένθ' εγώ δεν θα μωρέσω πια να ή ζήσω χωρίς αυτήν!... Δόσε μου την, δόσε μου την, και θα σε κάρω έντεχ, θα σε κάρω τον ευτυχέστερον άνθρωπον, θα σου δώσω τα κτήματά μου, την περιουσία μου, τους πύργους μου, τους τίτλους μου, το πόν, μόνον την Τούδδα σου ζητώ!...

Ο ζωγράφος συλλογίστηκε αρκετές στιγμές. Τέλος έδέχθη και ο Δόν Σάγχος του έάρωσε όλες του τις γαίες, τους πύργους του, με μια λέξη, τι του είχε ύποσχεθή.

Κάτω από τους θόλους ενός γετονικού οινόπολειου ο ίππότης και ο ζωγράφος ύπέγραψαν με το αίμα τους τη συμφωνία. Τότε ο Γεράδος άπεχαιρέτησε τον ίππότην και έγινε άφαντος. Ο Δόν Σάγχος γεμάτος από μια άνέκφραστη εύτυχία γύρισε άμέσως στον πατέρα της αγαπημένης του.

— Άκουσε, του είπε μόλις συγκατατώντας τους δυνατούς παλιούς τη καρδιάς του. Η Τούδδα είναι δική μου. Ο Γεράδος πήρε τους πύργους μου, κ' εγώ τον έρωτα του. Αυτός δεν την αγαπούσε! Δόσε μου την. Άντικει σ' έμένα, που την αγαπάω σ' αλήθεια!...

Μόλις άκουσε αυτά ή Τούδδα, που ήταν στο ίδιο δωμάτιο με τον πατέρα της, σηκώθηκε σ' αι με φωνή αποφασιστική έλε:

— Όρατε ίππότη, σύ με αγαπάς μά εγώ δεν μπορώ ν' αγαπήσω δύο φορές! Ο άρωστικιστικός μου με πρόδωσε αλλά ή ψυχή μου είναι παντοτινά δική του.

Την ίδια νύχτα ή κόρες της Φλάντρας έθρονόσαν άπάνω στο φέρετρό της άτυχής Τούδδας που είχε σκοτωθεί γιαι την άφηση ή άγάπης της ένθ' τα κατώματά νερά του ποταμού έφερον προς τη θάλασσα το πτώμα του ώραιου Δόν Σάγχου ο όποιος πνίγηκε μετά το σκοτώμα της Τούδδας.

Ύστερ' από τρεις μέρες αδιάκοπης πορείας ο Γεράδος έφτασε τέλος στα κτήματα του Δόν Σάγχου.

— Πού είναι ή βαρύνια του Δόν Σάγχου; ρώτησε ένα χωρικό.

Από σήμερα είναι δική μου!

Ο χωρικός τότε του έδειξε με το χέρι του μια άπέραντη πεδιάδα κατεστραμμένην από θεομηνία. Τα κτήματα του Δόν Σάγχου δεν ύπληγον πια. Ο ποταμός είχε πλημμυρίσει και άνας ξαφνικός σεισμός είχε συμπληρώσει τη φοικτή καταστροφή.

Ο Γεράδος στάθηκε γιά μια στιγμή μελαγχολικός μέσα στην έρημιά εκείνη και κτύτασε τα έρείπια. Ένα δάκρον κύλησε από μάτια του! Άλλοίμονο! δεν ύπληξε τίποτα γι' αυτόν στον χόμο!

Την ώραία Τούδδα την είχε πουλήσει σε άλλον! Πά ήσαν ή καλύτες εύτυχιώμενες μέρες, τα παραδείσια όνειρα που είχε κάρει μαζί της.

Έκάθισε ή καλύτερα σωριάστηκε πάνω σ' ένα λιθάρι συντριμμένο. Έχασε το κεφάλι του μέσα στα χέρια του και άρχισε να κλαίει πικρά.

Ο άερας έσφύριζε γύρω του θλιβερά...

— Άνάθεμα σ' εκείνον που άνοείται τον έρωτά του! είπε κινώντας άπαισθημένα το κεφάλι του.

Ήταν ή τελευταία της του λέξεις...

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΖΩΗ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΔΕΚΑΞΗΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

«Ανέβαινα σιγά-σιγά το Παλαμήδι. Δεν ξέρω πώς, τὰ σκοτεινά μουντρούμια του, τὰ κοκκινωπά απ' τις βροχές, τὸ καιρὸ καὶ τὶς μαρτυρίες τῆς τοῦ, ἡ ἔρημιά καὶ ἡ σιγὴ ὅπου βασιλεὺς ἐκεῖ ἀπ' αὐτὸ, τὸ σιωπηλὸ μυστήριον ποὺ κάθεται σὲ δὴ αὐτὰ τὰ παλὰ κτίρια, ἡ τότες κουβέντες ποὺ ἀκούσα γιὰ παλληκάρια ποὺ ἐκόποτον καὶ γιὰ δημίους ποὺ τὰ κόβαν—ὅλο τὸ 'Ανάπλι εἶνε γεμάτο ἀπὸ ιστορίες τέτοιες, αἵματος, ποὺ ἔχυσαν, ἐλπίσμου, τὸ Κράτος—δὲν ξέρω πῶς, ἐπαναλαμβάνω, εἶχαν μιὰ τέτοια ἐπίδρασι στὴν ψυχὴ μου, ποὺ ἡ ἡσυχία θάλασσα, ποὺ ὅλο γαλήνη γυάλιζε κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μας, νὰ μοὺ φαίνεται σὰν ἀκονισμένη λεπίδα γυαλλομένη, καὶ ἡ παπαρούνη ποὺ ἀνοίγαν, ἐδῶ κι' ἐκεῖ, δλόχαρες, σὰν αἶμα ἀνθρώπου, ποὺ εἶνε σταλαγμένο, ζωντανὸ καὶ ἀναδίδει...»

—Κόψαν πολλοὺς κεῖ πάνω, μοῦπε ξαφνικὰ ὁ σύνδοξός μου. Δὲν λυγρήθηκαν ὅμως ἀπ' ὅλους αὐτοὺς παρὰ ἐκεῖνον τὸν φτωχὸ τὸν Καπετὰν Δεκάξη.

—Τὶ ἦτανε αὐτὸς; Κανὲς ληστής; ρώτησα.

—«Ήταν ἕνας ἀνθρώπος φτωχός, ἀλλὰ τὸν κάμανε ἐγκληματίας. Ἀπὸ τὸ Τσιρίγο (Κύθηρα) ἦτανε. Ὁξωμάχος, μεροκαματιόρης. Καλὸ καὶ φιλότιμο παιδί. Εἶχε μιὰ γρηῃ μανούλα, τσακισμένη ἀπὸ τὴν φτώχεια καὶ ἀπὸ τὴν στέφηση, ποὺ τὸν ἀνάστησε. Πήγαινε καὶ ἔκανε φιλοδουλεῖες, σ' ἕναν πλουσιοποικοκύρη στὸ Τσιρίγο. Ὁ γυιὸς τῆς τὴν ἀγαποῦσε σὰν τρελλόξ.

—«Δὲν θέλω μάνη νὰ δουλεύει καὶ νὰ βασανίζεσαι, τῆς ἔλεγε. Δόξα σοὶ ὁ Θεός, ὅλα μοῦ δώσανε, δουλειὰ δὲν λείπει καὶ βγαίνει τὸ «καθημερινόν» κι' ἰ γιὰ τοὺς δύο».

Θέλεις ἀπὸ τὴ γκρίνια τοῦ παιδιοῦ τῆς, θέλεις γιὰτὶ μιὰ βδομάδα ἦταν ἀρρωστή, δὲν πῆγε νὰ δουλέψῃ στὸ νοικοκυρὸ. Ήτανε ἐποχὴ, σὰν τώρα. Ήσαν λαμπροῦμερα. Στὸ νοικοκυρὸ σπῆτο ἐπεσαν δουλειές, γιὰτὶ ἔδωσαν, θὰ πάντρευε τὴν κόρη του, ὁ ἀφέντης. «Ἐστεῖλε, ξαναστείλε τὴν ζήτησε, δὲν πῆγε ἡ γοργή, πῆγε καὶ τὴν ἔβρισε. Τῆς εἶπε καὶ τῆς ἔδωσανε πολλὰ.

—Γοργὴ πονεῖνα τοῦ διαόλου!

Σὰν ἤρθε ὁ γυιὸς τῆς, ἀπὸ τὴν δουλειὰ καὶ τὰμαθε ἀναψε. Τραβᾶει λοιπὸν ἴσια στὸ σπίτι τοῦ ἀφέντη, τοῦ πετάει τὰ ψωμιά στὸ μούτρο του:

—Νὰ μορὲ, τοῦ λ' εἶπε, πόσο ψωμὶ σοῦ ἔδωκα! ἡ μητέρα μου! Χαράμι νὰ σοῦ γίνῃ... Βούτεις ὁ τόπος! Ὁ φτωχός, ὁ δουλειάτης, πρὸςβαλλε τὸν ἄρχοντα. Τὸ πῆρε κατὰκαρδί καὶ ἐκείνος.

—Τώρα δὲ τοῦ δείξω τοῦ χαμᾶλη!

Πιάνει καὶ γράφει ἕνα γράμμα στὴν εἰσαγγελία. Ὁ εἰσαγγελέας φίλος του τοῦ ἀπαντᾷ: «Θὰ τοῦ δείξω τοῦ κακούργου» εἶδες, ἐκεῖ! Σηκώθηκαν τὰ πόδια νὰ χτυπήσουν τὸ κεφάλι! Δίνει ἀμέσως διαταγὴ στὴ χωροφυλακὴ, τὸν πιάνουν τὸν φτωχὸ καὶ τὸν φυλακίζουν.

***

Σὰν ἔκαμε δλὴν τὴν ποινὴν τοῦ στὴ φυλακὴ ὁ νέος γύρισε στὸ χωριὸν του. Κυττάει τὸ σπίτι του κλειστὸ. Ἀνοίγει, μπαίνει μέσα ἡ μάνη του κόκκαλο, στὰ φτωχικά στρωσίδια τῆς. Παρ' ὀλίγο μάλιστα καὶ νὰ τὴν πατήσῃ. Μιὰ δυνατὴ μυρουδιά τὸν πῆρε ἀπὸ τὰ μούτρα! Θέλεις ἀπὸ λύπη, θέλεις ἀπὸ πένια, ἡ φτωχὴ πέθανε καὶ ἔμεινε μέρες ἐκεῖ, ποῖος ἔφερε πόσες! καὶ ἄρχισε νὰ μυρίζῃ...

Κανεὶς δὲν πῆγε νὰ τὴν δῇ σὰν πονοδερόνταν ἀρρωστή, κανεὶς δὲν φρόντισε νὰ τὴν «σηκώσῃ», πεθαμένη. Κόντεψε νὰ λυθῇ ἀπὸν στὰ σοῦλια τῆς.

«Ἐμεινε, σὰν ξερὸς, ὁ φτωχὸς στὴν πόρτα. Δὲν πίστευε στὰ μάτια του. Ἐσάλεψε ὁ νοῦς του. Ὅλα τὰ πράγματα χορεύανε ἐμπρὸς του...

—Μάνη! Μάνη, φώναξε, τί ἐπαθες! Σήκω μάνη... Ἡθεῖα... Μαύρησε ἡ σκέψις του καὶ δὲν εἶδε τί ἔκανε καὶ τί ἔλεγε... Πεταχτικὴ δὲ ἀπὸ τὸ σπῆτο, σὰν τρελλὸς καὶ διεθνήθηκε στὴν ἐκκλησίαν. Ἡ μάνη του πεθαμένη! Ἡ μάνη του ἡ φτωχὴ, ἡ παιδεμένη του μανούλα!... Πεθαμένη κι' ἀταφὴ!... Ἀταφὴ, πεταμένη ἐκεῖ μέσα, σὰν ψοφὴ! Καὶ κανεὶς δὲν πῆγε νὰ τὴν δῇ, κανεὶς νὰ τὴν βοηθήσῃ στὸ πόνον τῆς, κανεὶς νὰ παρασταθῇ στὸ θάνατό τῆς, κανένας νὰ φωνάξῃ τὸν παπὰ, κανεὶς τὰ μάτια τῆς νὰ κλείσῃ. Καὶ πέθανε ἐστὶ ἡ μανούλα του ἐκεῖ, σὰν τὸ σκυλί, κουβαριασμένη μέσα στὰ στρωσίδια, ἀχλαυτὴ κι' ἀδιάρσαστῃ! Χωρὶς μεταληψί, χωρὶς συχωριὰ!...

Καὶ αὐτὸς νὰ εἶνε μακριὰ στὴ φυλακὴ, ἐκεῖ ὅπου τὸν ἐβάλλε ἡ Κοινωνία καὶ ἡ Δικαιοσύνη τῆς, οἱ ἀδικοὶ κριταὶ τῆς!

Τόσο ἀδικος, λοιπὸν, τόσο κακός, τόσο σκληρὸς εἶνε ὁ κόσμος!...

Τοῦ φάνηκε πῶς δὴ ἐκεῖ γύρω, ἀπάνω στὸ μυαλό του καθόντουσαν. Σπίτι, δέντρα, φράχτες, ἀγκωνάρια τριγύρω του ἐχόντουσαν!... Κ' ἐμπρὸς του ἡ μάνη του ἡ φτωχὴ, οἰκτρὸ θέημα, πολυήμερου θανάτου. Ἐμπῆγε πάλι μέσα καὶ ἔπεσε νὰ φίλησῃ τὴ νεκρὴ. Ἡ ἀποφορά παρ' ὀλίγο νὰ τὸν πνίξῃ. «Ἐξαφνα εἶδε νεκρὰ ἐκεῖ στὸν τοῖχο ἕνα τουφεκὶ ποὺ τὸ ἔφερε λάφυρον, σὰν ἦτανε στρατιώτης. Ἐξώσθηκε ἀμέσως τὶς ἀριμάδες του κι' ἔτρεξε στὴν ἐκκλησίαν.

Ἐκεῖ ἄραξε τῆς καμπάνας τὸ σχοινί κι' ἄρχισε νὰ σημαίνει, ἄγρια καὶ δυνατὰ, σὰν κατὰ κακὸ, στὸ χωριὸν νὰ προμηνοῖ.

Στὰ ξαφνικά, τὰ ἄγρια χτυπήματα, ὅλοι πεταχτήκαν.

—Τὶ εἶνε, τί συμβαίνει; Γιὰτὶ χτυποῖνε καμπάνες; Μὴν ἦσαν κακὰ κακὸ μεγάλο στὸ χωριὸν; Μὴν καίαν ἐπιστράτευσι; Μὴν ἔναψε πουθενὰ φωτιά;

Ἐρωτοῦσαν καὶ ἀναρωτοῦσαν ἀνῆσχοι οἱ χωριανοί, ἀλλὰ κανεὶς δὲν εἶδε καὶ τὸν ἀπάντησῃ. Καὶ καθὼς ἦσαν ἐκεῖ, ἀνέμενοι, μισοντεμένοι στὴν δουλειά, τρέχανε κατὰ τὸ ναὸ, νὰ ἴδωσι τί συμβαίνει.

Μὰ καθεὶ ἕναν ποὺ ξεπροβάλλε, ὁ ἀγοιμενίος γυιὸς, ἄραξε τὸ τουφεκὶ του, καὶ τὸν ἐξέπληνε νεκρὸ στὸ χῶμα.

Καὶ ξανάπεσαν πάλι τὴν καμπάνα καὶ τὴν χτυποῦσε ἄγρια καὶ δυνατὰ, σὰν ἕνα χάλκινο θηρίο ποὺ οὐράλιζε σὰν τριγυλῆς πῶλυ λυθῆκαν στὸ ἄπειρον καὶ κλαίγανε τὸν κόσμο...

—Τρέξτε, τρέξτε χριστιανοί, νὰ θάψετε μιὰ πεθαμένη! Δεκάξη σκότωσε, καὶ μαζί με τοὺς ἄλλους καὶ τὸν παπὰ τοῦ χωριοῦ...

***

Τὸν πιάσανε, τὸν δικάσαν, καὶ τὸν καταδικάσαν σὲ θάνατο. Φάνηκε σὰν νὰ μὴν κατάλαβε διόλου τὴν ποινὴν του.

Τρελλάθηκε μέσα στὴ φυλακὴ.

Ἡ τρέλλα του, δὲν ἦτανε κακὴ. Ἐκεῖ ποὺ περπατοῦσε, τοῦ φάνεταν, πῶς παρ' ὀλίγο νὰ πατήσῃ ἄεσμα, ἀπάνω στὴ νεκρὴ μητέρα του, ποὺ νομίζε ὅτι τὴν ἔβλεπε νὰ κοιτάει, μπροστὰ του, πεθαμένη ὅπως τὴν πρῶτὴν ἡμέρα, ποὺ τὴν ἔβλεπε ἀπὸ τὸ στρώμα.

Ἐκανε τότε ἕνα κίνημα τρομασμένο κι' ἀπότομο πρὸς τὰ πίσω!...

Κάθε τρεῖς-τέσσαρα βήματα καὶ ἕνα πῆδη πρὸς τὰ πίσω καὶ μιὰ σακαχτικὴ φωνή.

—Ἀφοῦ βρέ, τὴν πεθάνανε, γιὰτὶ δὲν τὴν θάψατε κακοῦργοι! Ἐσκουσε.

Ὁ κόσμος, ποὺ μόνον νὰ κοροϊδεύῃ ἔρε, γέλοισε κι' ὅλα του ἐκείνα-τὰ πηρήματα καὶ δεκάξ, τὸν ἐβγαλὼν «Καπετὰν Δεκάξης». Καὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα τοῦ ἔμεινε. Πῶς λεγότανε, καλὰ—καλὰ, κανένας τώρα δὲν θυμᾶται. Σὲ ὅλους ἔμεινε ὁ «Καπετὰν Δεκάξης».

Μιὰ μέρα στήθηκε ἡ καμανιόλα, ἐδῶ κάτω-στὴν Ἀρβανίτι καὶ τὸν φέραν δεμένον νὰ τὸν κόψουν.

Ἐκείνος βλέποντας, μετὰ τὸ τρομαγμένο μάτι τῆς φαντασίας του, τὸ φοιχτὸ πτώμα τῆς μητέρας του ἐμπρὸς του, ἄταφο καὶ παγωμένο, σὲ κάθε τρία βήματα, τοῦ ἐχόταν νὰ πηδήσῃ. Μὰ σὲ καθε ἀναπνέσιμά του, οἱ φυλάκες τοῦ τραβοῦσαν τὰ σχοινιά καὶ οἱ σκατιώτες τὸν χτυποῦσαν.

—Περνάτε, ἄμεις!

Τὸν δέσανε στὴν καμανιόλα, ἕνα «πᾶν» ἀκούστηκε μπροστὰ, κατὰ κοκκινίσε, ἐκεῖ ποὺ ἦταν πρὸ ὀλίγου τὸ κεφάλι του καὶ ὁ εἰσαγγελέας κορδωμένος, βλοσυρός, ἐγύρισε καὶ εἶπε δύο λόγια στὸν κρυμμένο κόσμο.

—Ἡ Κοινωνία ἱκανοποιήθη! Ὁ κακούργος ἐπλήρωσε τὰ κήματά του, μετὰ τὴν κεφαλὴν του! Ἡ Κοινωνία ἄς ἔχῃ ἐμπιστοσύνην στὴν Δικαιοσύνην τῆς...

***

Ἡ Κοινωνία, ἱκανοποιήθη.

Καπετὰν Δεκάξης πῆγε νὰ βρῇ τὴ μάνη του, καὶ ὁ εἰσαγγελέας ἔγινε σὲ λίγο ἀρειοπαγίτης!...

Αὐτὰ εἶπε ὁ σύνδοξός μου καὶ σάπασε.

Γύρω ἀπλῶνταν τώρα μιὰ ἡσυχία καὶ μιὰ ἔρημιά, θανάτου. Τὸ σκοτάδι μέσα στὰ μουντρούμια ἦταν τόσο μαύρο καὶ βουρὸ, σὰν ἀπὸ ψυχρὴ ποὺ ἦσαν πονεμένες. Τρέμανε ἡ παπαρούνη ὁλοκίνας καθὼς φρουροῦσε τὸ ἀεράκι, σὰν αἶμα ἀνθρώπου, ὅπου ζωντανέψαι καὶ ἀναδίδει...

—Πᾶμε νὰ φύγουμε! Πᾶμε νὰ φύγουμε! τοῦ εἶπα φοβισμένος!...

Σταμ. Σταμ.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΟΙΡΑΙΟΥ, ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ, ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ, ΤΩΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΩΝ, ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ

“Ο ΕΞΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ,”

ΥΠΟ ΓΚΟΝΤΡΑΝ ΜΠΟΥΡΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Τῆς Θούνης! Διέκρινε ὁ Φλορεστάν. Θὰ ἦταν τότε ὁ πατέρας τοῦ κόμητος Γοδεφρίδου.

—Αὐτὸς ὁ ἴδιος! ἀπάντησε ὁ Βοινδινός κι' ἐξακολούθησε τὴν ἱστορίαν του. Τὴ στιγμὴν ποὺ ὁ Παρακέλσος ἐτοιμαζόταν νὰ ἀποσυρθῇ στὸ διαμέρισμα, ὅπου τοῦ εἶχαν ἐτοιμάσει, εἶδε νὰ μπαίῃ μέσα σὴν αἴθουσα ὁ κόμης Φίλιππος τῆς Θούνης. Εἶχαν ἡσυχάσει κάπως οἱ πόνοι τῆς συζύγου του καὶ σὰν ἀληθινὸς ἐδγενὴς ποὺ ἦταν ἐχθρὸν νὰ δῇ ἂν μὴς ἔλειπε τίποτε. Ὁ Παρακέλσος συγκινήθη βαθύ ἀπὸ τὰ αἰσθηματά του. Μὴ θέλοντας ὅμως ν' ἀνησυχῇ ἀκόμη τὸν κόμητα σὲ μιὰ τέτοια περίστασι θέλησε νὰ φύγουμε ἀπὸ τὸν πύργον. Μὰ ὁ κόμης μόνον ποὺ δὲ θύμωσε, δταν τὸ ἔλαβε αὐτό. Σημειώστε δέ, ὅτι δὲν ἔζηρε οὔτε τὸ ὄνομα, οὔτε τὸ ἐπάγγελμα τοῦ γένου του κι' οὔτε καὶ ἐρώτησε σχετικῶς. Ὁ ἀφέντης μου τότε ἔκρινε σωστὸ νὰ συστηθῇ μόνος του. Ἀμέσως τότε δὴ ἡ ἐγγένεια τοῦ κόμητος μετεβλήθη σ' ἕνα βαθύτατο σεβασμὸν, γιὰτὶ εἶχε ἀκούσει νὰ γίνετα λόγος γιὰ τὴν μεγαλοφυΐαν τοῦ Παρακέλσου. Ἐχαίρεται καὶ πάλι τὸν ἀφέντην μου καὶ τοῦ εἶπε ὅτι δὴ ἦταν εὐτυχὴς σ' ὅλη τὴν ζωὴν γιὰτὶ τὸν ἐφιλοξένησε μιὰ νύκτα στὸν πύργον του.

Τὴ στιγμὴν ἐκεῖνὴν μιὰ θαλαμηπόλος μῆκε μέσα σὴν αἴθουσα καὶ ἀνῆγγελεν, ὅτι ἡ κόμισσα εἶχε γεννήσει ἀγόρι. Ἀκούγοντας αὐτὸ ὁ κόμης ἄρχισε νὰ κλαίῃ ἀπὸ τὴ χαρὰ του. Ὁ Παρακέλσος τὸν συνεγάρι καὶ τὸν παρεκάλει νὰ φέρεται πρὸς αὐτὸν χωρὶς διατηρήσεως, νὰ τρέξῃ δηλαδὴ ἀμέσως ἐκεῖ ὅπου ἡ καρδιά του τὸν καλοῦσε. Ὁ κόμης τότε σφίγγοντας τὸ χερί τοῦ ἀφέντην μου τοῦ εἶπε:

—Ὁ οὐρανὸς σὰς ἔστειλε ἐδῶ ἀπόψε, κόμης. Ἐγὼ νὰ σὰς κάνω μιὰ ἐρώτησιν καὶ δὲν θ' ἀγκαλιάσω τὸ πρωτότοκόν σου, πρὶν μοῦ ἐπιστῇ, ὅτι δὴ μοῦ ἀπαντήσετε σ' αὐτή.

Ὁ Παρακέλσος συνωφρονώθηκε ἀμέσως. Κατάλαβε ποῖα θὰ ἦταν ἡ ἐρώτησις αὐτή, γιὰτὶ ἐκτός τῶν ἄλλων ἐθεωρεῖτο ὡς περίφημος ἀστρολόγος καὶ ἐδιδάζετο τὰ μέλλοντα στὰ ἀστέρα. Πράγματι ὁ κόμης τοῦ ἐζήτησε νὰ διαβάσῃ τὸ μέλλον τοῦ νεογέννητου παιδιοῦ του.

—Δὲ μπορῶ νὰ σὰς ἀρνηθῶ τίποτε, κύριε κόμης, ἀπάντησε ὁ Παρακέλσος, ἀλλὰ ἡ συμπαθὴς καὶ νὰ τρέφω πρὸς σὰς μοῦ ἐπιβάλλει νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ σκεφθῇ καὶ νὰ μὴ θελήσετε νὰ ταρῶτε τὴν εὐτυχίαν τῆς νυχτὸς αὐτῆς, μετὰ τὴν μαντέψιν μου. Γιὰτὶ ὅσον εὐτυχὴς καὶ ἂν μέλλει νὰ εἶνε ἡ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου πάντα θὰ ὁδηγῶνται μέσα σ' αὐτὴ καὶ δυστυχίαι... Τὶ χρησιμεύει νὰ τίς ἔζηρε ἀπὸ πρῶν;

—Γιὰ νὰ τίς ἀποφύγῃ!

—Ἀλλοίμονο! δὲν μπορεῖ ν' ἀποφύγῃ κανεὶς ὅτι τοῦ εἶνε γραμμένο στὰ ἀστέρα. Πιστεύετε με καὶ παρατηρήστε τῆς ἐπιθυμίας σας, κύριε κόμης. Πολλοὶ ἀνθρώποι μοῦ ἔκαναν τὴν ἴδιαν, ὅπως καὶ σὺ, ἐρώτησιν καὶ κατόπιν μετάνοιωσαν.

—Ἀδιάρσαστῃ! ἀπάντησε ὁ κόμης. Ἐμένα θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ ἐμμένω σ' αὐτή.

Ὁ Παρακέλσος ἐπεκλήθη τότε κι' ἐβγάλε ἀπὸ τὸ σάκκο του τὸ τηλεσκόπιόν του, τοὺς διαβήτες του καὶ τὰ ἄλλα ἐργαλεῖα του. Ἐπειὰ ἀκολούθησε τὸν κόμητα στὸ ψηλότερον δώμα τοῦ πύργου. Ἐκεῖ ὁ κόμης τὸν ἄφησε μόνον γιὰ νὰ κατέβῃ στὰ διαμερίσματα τῆς κομίσσης.

Ἐγὼ εἶχα παραμείνει κάτω σὴν αἴθουσα ὅπου δὲν ἄργησε νὰ με πᾶρῃ ὁ ὕπνος κοντὰ στὸ τῆξι. Μὰ σὲ λίγο τὰ βήματα τοῦ ἀφέντην μου με ἐξυπνήσαν πάλι. Τὸν εἶδα νὰ κάθεται μπρὸς στὸν ἀπῆλξιν, νὰ παίρνῃ μιὰ περγαμνὴν καὶ νὰ χαράζῃ σ' αὐτὴ ἕνα σωρὸν κύκλους καὶ σχήματα. Σ' ἕνα τέταρτον ξαναγύρισε σὴν αἴθουσαν καὶ ὁ κόμης Φίλιππος, ὁ ὁποῖος ἀχτινοβολοῦσε ἀπὸ τὴν χαρὰ του. Φαινόταν κατὰ δέκα χρόνια νεώτερος. Πλησίασε τὸν Παρακέλσον ποὺ μελετοῦσε τὴν περγαμνὴν του καὶ χτυπώντας τὸν ἐλαφρὰ στὸν ὄμο, τὸν ρώτησε:

—Ἐ λοιπὸν, δόκτωρ;

—Ὁ σοφὸς στράφηκε καὶ τοῦ ἔτεινε τὸ χερί.

—Τᾶχα χάσει ἐντελῶς ἀπόψε, τοῦ εἶπε. Δὲν ξέρω τί συμβαίνει μετὰ τὰ ἀστέρα... Εἶνε κατὰ πῶς νὰ κάνω νὰ χάνω τὴν πίστην μου πρὸς αὐτὰ καὶ ν' ἀρχίζω νὰ πιστεύω ὅτι ἡ ἀστρολογία δὲν εἶνε ἐπιστήμη, ἀλλὰ ἀγνοεῖα.

—Μὰ τί συμβαίνει τέλος πάντων; ρώτησε ὁ κόμης τῆς Θούνης

χαμογελώντας.

—Συμβαίνει, ἀπάντησε ὁ ἀφέντης μου, ὅτι τὸ ὄροσκοπιο εἶνε διπλὸ, ὅτι τὰ ἀστέρα μοῦ προλέγουσιν τὸ μέλλον ὄχι ἐνὸς ἀλλὰ δύο ἀνθρώπων, δύο μέλλοντα ξεχωριστά, ἀντίθετα, ἀντιμαχόμενα...

Ὁ κόμης ἐβγάλε μιὰ κραυγὴ.

—Τὸ ὄροσκοπιο αὐτὸ ἐξακολούθησε ὁ ἀφέντης μου, μόνον σὲ δίδυμα μπορεῖ νὰ ἐφαρμοσθῇ, ἐνῶ ἐσεῖς δὲν ἀποκτήσατε παρὰ ἕνα μόνον παιδί...

—Μὰ τὸν Ἅγιο Σταυρὸ! τὸν διέκρινε ὁ κόμης. Νὰ ἕνα πράγμα ποὺ μπορεῖ νὰ κάνει καὶ τὸν πῶ ἀπὸ τοῦ νὰ πιστεῖται σὲ λέγοντα τῶν ἀστρον.

—Ὅχι, ὄχι, ἀκριβὲς μοῦ δόκτωρ! Ὁ οὐρανὸς δὲν σὰς ἔγινε! Ὅχι, ἡ ἐπιστήμη σας δὲν εἶνε ἀγνοεῖα, εἶνε θαυμασία, θεία!

—Τὶ θέλετε νὰ πῆτε;

—Πρὸ ὀλίγου, συνέχισε ὁ κόμης, δταν σὰς ἄφησα, ἐπέστρεψα κοντὰ στὴ γυναῖκα μου. Ἀναπαύεσθαι καὶ ἦσαν μόνος μέσα σὴν κἀμαρὴ τῆς. Ἐξαφνα τὴν ἔπιασαν πάλι πόνοι καὶ, πρὸς μεγάλην μου χαρὰ γέννησε καὶ δεύτερον ἀγόρι.

Ὁ κύριός μου σηκώθηκε θλιμένος καὶ σκεπτικὸς. Ἀπεναντίας ὁ ἐδγενὴς μολὶς συγκρατοῦσε τὴν χαρὰ του.

—Καὶ τώρα, φώναξε ὁ κόμης, ἐπειδὴ, χάρις στὸ θαυμάσιο αὐτὸ διπλὸ ὄροσκοπιο, μπορεῖτε νὰ διαβάσετε εὐκόλως τὸ μέλλον τῶν δύο μου κληρονόμων, ἀνοίξτε τὸ στήμα σας καὶ πῆστε τὸ μου...

Ὁ Παρακέλσος ἄρχισε νὰ βηματίζει νευρικά καὶ εἶπε:

—Κύριε κόμης διατάξτε με νὰ σοῦ πᾶσω!...

Ὁ κόμης χλωμάσε ἀκούγοντάς του, μὰ ἐντούτοις τὸν ἐρώτησε:

—Πᾶστε μου, τί βλέπετε στὸ μέλλον τῶν παιδιῶν μου;... Ὅλο νὰ μάθω...

—Βλέπω, ἄρχισε νὰ λέῃ ὁ Παρακέλσος, τὰ τριάντα χρόνια τῆς ζωῆς τοῦς ἦσυχ. Τοῦ ἐνὸς τριάντα χρόνια ἡσυχῆς ἀφανείας καὶ τοῦ ἄλλου τριάντα χρόνια μεγαλείου καὶ δόξης...

Ἐπειτα ὅμως ὅλα γκρεμίζονται καὶ ἐπακολουθεῖ ἡ δυστυχία, ἡ προδοσία, ὁ δῆμιος, ἡ ἀτιμία.

—Ἡ ἀτιμία! ξανάπε ὁ κόμης Φίλιππος κἀνοντάς τρία βήματα πίσω.

—Κόμης τῆς Θούνης! ἐξακολούθησε ὁ Παρακέλσος, πιάνοντάς τον ἀπὸ τὸ χερί δείχνοντάς του ἕνα σημεῖο ἀπάνω σὴν περγαμνῇ ὅπου εἶχε χαράξῃ τὸ ὄροσκοπιο! Πρόσεξε τὸ πρὸςβύτερον παιδί σου δταν φτάσει τριάντα ἐτὼς...

Πρόσεξε τὸν γιὰτὶ αὐτὸς θὰ γίνῃ ἡ αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ ἀδελφοῦ του, τῆς καταστροφῆς καὶ τῆς ἀτιμίας τοῦ οἴκου σου!...

Ὁ κόμης ἐβγάλε τότε μιὰ τρομερὴ κραυγὴ, ἐνῶ ὁ Παρακέλσος ἔαυε νὰ ἐξαφανισθῇ.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ὁ Βοινδινός ἔπαψε νὰ μιλά κι' ἔτρεξε ἕνα παρὰδρόσι βλέμμα στὸ Φλορεστάν.

—Καλὰ... ψιθύρισε. Μαντεύω ἀπὸ τὴ φυσιογνωμία σας ὅτι καταλάβατε γιὰτὶ σὰς τὰ λέει αὐτὰ τὰ πράγματα.

ΤΑ ΝΕΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΕΡΓΑ

ΚΑΒΑΛΛΕΡΙΑ
ΡΟΥΣΤΙΚΑΝΑΚινηματογράμω βγαλμένο απ' τὸ ἐμώ-
νυμο μελόδραμα τοῦ Πέτρο Μασκάνι

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΤΙΝΑ ΞΕΟ ..... Σαντούσα
ΓΙΩΒΑΝΝΙ ΓΚΡΑΣΟ ..... Άλφιο
ΛΙΒΙΟ ΠΑΒΑΝΕΛΛΙ ..... ΤουρίντοΣ' ΟΔΗ τῆς Σικελίας δὲν βρισκόταν ταβέρνα
πιο καλὴ καὶ με περισσότερὴν πελατεία
ἀπὸ τὴν ταβέρνα πού εἶχε ἡ κυρὰ Λουτσία
σ' αὐτὸ τὸ μικρὸ χωριό, ὅπου πρὸ δέκα καὶΟ Τουρίντο δέχτηκε τὴν εὐλογία τῆς
μητέρας του.περισσότερων χρόνων εἶχ' ἐγκατασταθῇ, μετὰ
τὸ θάνατο τοῦ συζύγου της.Στὸ πλευρὸ τῆς κυρὰς Λουτσίας εἶχε με-
γαλώσει ὁ γιὸς της ἓνα ὁμορφὸ παλληκάρι
χαρὰ καὶ περηφάνεια τῆς ζωῆς της, Τουρίντο,
ὁ ὁποῖος τὴ βοηθοῦσε στὴ δουλειά της καὶ
δὲν ἤξερε τί νὰ κάνῃ γιὰ νὰ τῆς φανῇ εὐχά-
ριστος.Όλα τὰ κορίτσια τοῦ τόπου τριγύριζαν
σὰν πεταλούδες γύρω ἀπ' τὸν Τουρίντο, τοῦ
ὁποῖου τὰ βελούδινα μαῦρα μάτια καὶ ἡ
περήφανη κορμοστασιά εἶχαν ξερελλάνει
πολλὰς γυναῖκες. Μὰ ἦσαν μὴ κοπέλλα πού
ἀγαποῦσε τὸν Τουρίντο πολὺ περισσότερο
ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες. Αὐτὴ ἦταν ἡ Σαντούσα
ἡ φτωχὴ, ἡ ἐργατικὴ γειτονοπούλα πού κα-
θόταν δίπλα στὸ σπίτι τοῦ Τουρίντο καὶ τῆς
μητέρας του.Ἀλλοίμονο ὅμως! Ὁ Τουρίντο δὲν εἶδνε
καμιὰ προσοχὴ στὴ Σαντούσα, τὴ φτωχὴ
τοῦ γειτονοπούλα, γιατί εἶχε δώσει τὴν καρ-
διά του στὴν ὁμορφὴ Λόλα, μὴ γυναῖκα φι-
λοδοῦν καὶ κοκέτα.Ὁ Τουρίντο ἦταν πιά εἴκοσι χρόνων, ὅ-
ταν ἓνα καλὸ πρῶτ' ἀπογευματινὸ γιὰ νὰ κάνῃ

Ο Τουρίντο καὶ ἡ Σαντούσα συναντιόντουσαν συχνὰ τὴν ὥρα τοῦ δείπνου

τῆς θητείας του στὸ στρατό. Ἀναγκάστηκε ν' ἀ-
φήσῃ τὴ γλυκερὰ ζωὴ τῆς ἐξοχῆς καὶ τὰ ραντε-
βου του με τὴν ὥραία Λόλα γιὰ νὰ πάῃ πολὺ
μακριά, σ' ἓνα στρατῶνα σκυθρωπὸ!Ὁ χωρισμὸς ἦταν σπαρακτικὸς, μὰ ἡ ἀπελ-
πισία τῆς γριᾶς μητέρας τοῦ Τουρίντο πού τὸν
εἶχε γιὰ μόνον τῆς στήριγμα ἦταν πιά μεγάλη
ἀπὸ τῆς κοκκέτας Λόλας καὶ τῆς μικρῆς Σαν-
τούσας.— Πήγαινε, παιδί μου, τοῦ εἶπε, κάνε τὸ
καθῆκόν σου, γίνου ἓνας καλὸς στρατιώτης, μὰ
μὴν ξεχάσῃς τὴν ταβέρνα τῆς μητέρας σου καὶ
τὸ μικρὸ χωριό, ὅπου μεγάλωσες. Ἡ μητέρα σου
θὰ σέ περιμένῃ πάντοτε με δάκρυα στὰ μάτια
της νὰ γυρίσῃς γιὰ νὰ τῆς παρηγορήσῃς τὰ γη-
ρατειά. Κοίταξε μὴ σὲ παρασύρῃ, Τουρίντο μου
ἡ ζωὴ τῆς πολιτείας καὶ δείξου ἀξίος τῆς ἀγά-
πης μου...Ὁ Τουρίντο, ἀποφεύγοντας τὶς συγκινήσεις,
κατ' ὁρμήσεν νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά τῆς μη-
τέρας του καὶ με βῆμα ἀνάλαφρο πῆρε τὸ δρό-
μο πού ἔφερε πρὸς τὸ λιμάνι.Μόλις κατὰτάχθηκε καὶ μαζί με τοὺς ἄλλους
συντρόφους τοῦ γυνώρισε τὴ ζωὴ τῆς πολιτείας
πού ἦταν ἐντελὴς καινούργια γι' αὐτὸν ὁ ὁποῖος
δὲν εἶχε φύγῃ ποτὲ ἀπὸ τὸ χωριό του, ὁ Του-
ρίντο ἄρχισε ἀμέσως νὰ ξεχνᾷ τὶς καλὰς συμ-
βουλὰς τῆς μητέρας του. Οἱ ἀποφάσεις πού εἶχε
πάρει ἀπὸ πρὶν σκορπίζαν μὴ μὴ καὶ σὲ λίγο
εἶχε γίνῃ ὁ πρῶτος στρατιώτης τοῦ Συντάγ-
ματός του.Ἐντομεταῦς στὸ χωριὸ ἡ ὥραία Λόλα, ἀπ' τὸν
καιρὸ πού ἔφυγε ὁ Τουρίντο, ζοῦσε ἐντε-
λῶς ἀπομονωμένη. Μὴ μὲρα ὅμως ἔλαβε ἓνα μυ-
στηριώδες γράμμα. Ἀρχισε νὰ τὸ στρέφῃ μηχανί-
κα στὰ χεῖρά της καὶ νὰ κοιτάζῃ τὸ γράμμα
του πού τῆς ἦταν ἀγνωστο. Ἡ προέλευσίς του
ἦταν ἀπὸ τὴν πόλιν ὅπου ὑπηρετοῦσε ὁ Τουρίν-
το. Τὸ ἀνοίξε σὲ λίγο καὶ διάβασε τὰ ἑξῆς:« Ἄν πιστεύετε πάντοτε στὴν ἐντιμότητα καὶ σὲ
λόγο τοῦ ἀγαθονοστοῦ σας, εἶστε πολὺ γελασμέ-
νη. Ἀπὸ καιρὸ πιά σὰς εἶχε ξεχάσει καὶ τρέχει ὁ
ἄλλος γυναικας».Ἡ Λόλα δὲν ἀμφέβαλλε οὔτε μὴ στιγμὴ
γιὰ τὴν ἀλήθεια τῶν γραφομένων τῆς ἐπιστολῆς
αὐτῆς. Σ' αὐτὸ συνέτεινε καὶ τὸ ὅτι ὁ Τουρίν-
το τελευταίαν δὲν τῆς εἰσέφερε καὶ τόσο συχνὰ
κι' ὅτι τὰ γράμματά του ἦσαν κάπως ψυχρὰ.— Κάνε τὴ δουλειά σου, παιδί μου! φώνα-
ξε γελώντας με πεισμα. Ὅσο γιὰ μένα, ἓνα σο-
ρὸ εἶν' ἐκεῖνοι πού με θέλουν. Δὲν ἔχω παρὰ
νὰ διαλέξω.Υπῆρχε στὸ χωριὸ ἓνας πλούσιος καρροσε-
ρὸς ὁ Ἄλφιο πού ἀπὸ καιρὸ ἀγαποῦσε τὴ Λό-
λα. Μόλις πού ξανασυνάντησε ἐκεῖνη τοῦ δει-
χτικῆς κάπως πρὸ θεομὴ ἀπὸ πρῶτα, στὴ δευτέ-
ρη συνάντησή τους τοῦ χαμογέλασε γλυκὰ καὶ
εἶπε, ὅστερ' ἀπὸ λίγο καιρὸ, ὁ Ἄλφιο τῆς ἐκα-
νε πρόταση γάμου.Ἡ Λόλα δέχτηκε με χαρὰ τὴν τυχὴ πού τῆς
παρουσιάζονταν καὶ σ' ἓνα μῆνα γινόντουσαν οἱ
γάμοι τους με μεγάλη πομπή.Δυὸ πρόσωπα στὸ χωριὸ ἔκαναν νὰ χαροῖν
ξεχωριστὰ ὁ γάμος τῆς Λόλας με τὸν Ἄλφιο.

Ο Ἄλφιο ἀγαποῦσε πολὺ τὴ γυναῖκα

καὶ ὅταν ἀγγίξε με τὰ χεῖλη
ταβερνῶν μὰ γούλα τῆς Σαντού-
σας ἡ πόρῃ δὲν ἀπόφυγε τὸ
καρμὶ τῆς Σαντούσας εἶχε νοιώσει
ἐντολὰ βλέποντας νὰ γυρίσῃ ἐκεῖ-
νον ἀγαπῶσε.Ἡ μαμὰ Λουτσία, ἔβλεπε με
τὸν Τουρίντο τῆς νὰ ἐρωτοτροπῇ με
ἐκεῖνον κορίτσι πού τὸ εἶχε ἐκτι-
μῆται στὸ διάστημα τῆς ἀπου-σίας, δὲ μόνον οὔτε λόγος πιά κι'
ἐρωτοτροπῆς πῶς ἐδέχτηκε με ἐντελὴ
ἐκτίμησιν τοῦ γάμου της με τὸν
Ἄλφιο.Ὁ Τουρίντο ἦταν καλὰ καὶ κατὰ τὸ
ἐργασίαν βραδύων τοῦ χειμῶνα ὁ
καὶ τῆς Σαντούσας ὥραία σχέδια
καὶ παγετικά ἐρωτικά ὄνειρα. Μὰ
ἐκεῖνος ἀγαποῦσε τρελλὰ τὸν Τουρίντο
μαζί του, αὐτὸν δὲν συνέ-ῆκε ὁ Τουρίντο εἶχε μάθει στὴν πο-
νήρην νὰ κοροϊδεύῃ τὰ ὁμορφα κορί-
τσια κορβέντες καὶ νὰ γοητεύῃ κά-
ποια ἀποσέσεις. Ἡ φτωχὴ Σαν-
τούσῃ, σ' αὐτὴ τὴν ἐκκλιν-
ση, εἶχε ἐμπιστοσύνη στὸν Του-
ρίντο δὲν δὲ πίστευε, οὔτε καὶ ἂν τῆς
ἡ Τουρίντο ἤθελε νὰ γλεντήσῃ τὸ
καὶ νὰ παίξῃ με τὴν ἀγάπη της.Ὁμως τὶς ἀνοίξεις πού ἦρθε,
ἐρωτοτροπῆς μὲ ἓνα φίλι ἀν-
ταγωνιστὰς πῶς ἦταν, ἡ Σαντούσα
καὶ αὐτὴ τὴ στιγμὴ οἱ τρόποι τοῦ
ἦσαν ὅσοις ποῦς ἦσαν πιά
ἀπὸ τὸν καιρὸ.Ὁ Τουρίντο ἀπεναντίας, κάθε μέρα πού
θαλαίριε γυναῖκα τὸν τῆς φιλοδοῦν καὶ
ἐκεῖνη τῆς νὰ ἐμποδίσῃ νὰ γίνῃ
ἐλπίζε πῶς τώρα ὁ ἀγαπημένος της θὰ
δικός της.

***

Σ' ἓνα χρόνον, ἓνα ὥραιο φθινόπωρον
μεσημέρι, ἓνας ὁμορφος καὶ νέος ἄνθρω-
πος, ἔκλειπε τὸν δρόμον πού ὀδηγοῦσε
ταβέρνα τῆς κυρὰς Λουτσίας. Μόλις ἔφτασε
μῆκε μέσα κορυφὰ καὶ φώναξε δυνατὰ.— Εἰ! δὲν εἶνε κανεὶς ἐδῶ;
Ἡ καλὴ γριᾶ πῆγε νὰ λιποθυμήσῃ
τὸν εἶδε καὶ οἶχτηκε στὴν ἀγκαλιά του
ζώντας με λυγμούς:

— Παναγία μου! ὁ Τουρίντο!

Συγχρόνως με τὴν κυρὰ Λουτσία ἔφτασε
καὶ μὴ ὁμορφὴ κοπέλλα, ἡ ὁποία κοίταξε
τὸν χαμογέλασε προληπτικά. Ὁ
Τουρίντος ἀμέσως ὅλες τὶς παλιὰς του
ἐκπαινήσεις ἀπερρίχθη μετὰ τὴν ἀγάπην
αὐτῆς.— Εἰ! δὲν εἶνε κανεὶς ἐδῶ;
Ἡ καλὴ γριᾶ πῆγε νὰ λιποθυμήσῃ
τὸν εἶδε καὶ οἶχτηκε στὴν ἀγκαλιά του
ζώντας με λυγμούς:

— Παναγία μου! ὁ Τουρίντο!

Συγχρόνως με τὴν κυρὰ Λουτσία ἔφτασε
καὶ μὴ ὁμορφὴ κοπέλλα, ἡ ὁποία κοίταξε
τὸν χαμογέλασε προληπτικά. Ὁ
Τουρίντος ἀμέσως ὅλες τὶς παλιὰς του
ἐκπαινήσεις ἀπερρίχθη μετὰ τὴν ἀγάπην
αὐτῆς.— Εἰ! δὲν εἶνε κανεὶς ἐδῶ;
Ἡ καλὴ γριᾶ πῆγε νὰ λιποθυμήσῃ
τὸν εἶδε καὶ οἶχτηκε στὴν ἀγκαλιά του
ζώντας με λυγμούς:

— Παναγία μου! ὁ Τουρίντο!

Συγχρόνως με τὴν κυρὰ Λουτσία ἔφτασε
καὶ μὴ ὁμορφὴ κοπέλλα, ἡ ὁποία κοίταξε
τὸν χαμογέλασε προληπτικά. Ὁ
Τουρίντος ἀμέσως ὅλες τὶς παλιὰς του
ἐκπαινήσεις ἀπερρίχθη μετὰ τὴν ἀγάπην
αὐτῆς.— Εἰ! δὲν εἶνε κανεὶς ἐδῶ;
Ἡ καλὴ γριᾶ πῆγε νὰ λιποθυμήσῃ
τὸν εἶδε καὶ οἶχτηκε στὴν ἀγκαλιά του
ζώντας με λυγμούς:

— Παναγία μου! ὁ Τουρίντο!

Συγχρόνως με τὴν κυρὰ Λουτσία ἔφτασε
καὶ μὴ ὁμορφὴ κοπέλλα, ἡ ὁποία κοίταξε
τὸν χαμογέλασε προληπτικά. Ὁ
Τουρίντος ἀμέσως ὅλες τὶς παλιὰς του
ἐκπαινήσεις ἀπερρίχθη μετὰ τὴν ἀγάπην
αὐτῆς.— Εἰ! δὲν εἶνε κανεὶς ἐδῶ;
Ἡ καλὴ γριᾶ πῆγε νὰ λιποθυμήσῃ
τὸν εἶδε καὶ οἶχτηκε στὴν ἀγκαλιά του
ζώντας με λυγμούς:

— Παναγία μου! ὁ Τουρίντο!

Συγχρόνως με τὴν κυρὰ Λουτσία ἔφτασε
καὶ μὴ ὁμορφὴ κοπέλλα, ἡ ὁποία κοίταξε
τὸν χαμογέλασε προληπτικά. Ὁ
Τουρίντος ἀμέσως ὅλες τὶς παλιὰς του
ἐκπαινήσεις ἀπερρίχθη μετὰ τὴν ἀγάπην
αὐτῆς.— Εἰ! δὲν εἶνε κανεὶς ἐδῶ;
Ἡ καλὴ γριᾶ πῆγε νὰ λιποθυμήσῃ
τὸν εἶδε καὶ οἶχτηκε στὴν ἀγκαλιά του
ζώντας με λυγμούς:

— Παναγία μου! ὁ Τουρίντο!

Συγχρόνως με τὴν κυρὰ Λουτσία ἔφτασε
καὶ μὴ ὁμορφὴ κοπέλλα, ἡ ὁποία κοίταξε
τὸν χαμογέλασε προληπτικά. Ὁ
Τουρίντος ἀμέσως ὅλες τὶς παλιὰς του
ἐκπαινήσεις ἀπερρίχθη μετὰ τὴν ἀγάπην
αὐτῆς.— Εἰ! δὲν εἶνε κανεὶς ἐδῶ;
Ἡ καλὴ γριᾶ πῆγε νὰ λιποθυμήσῃ
τὸν εἶδε καὶ οἶχτηκε στὴν ἀγκαλιά του
ζώντας με λυγμούς:

— Παναγία μου! ὁ Τουρίντο!

Συγχρόνως με τὴν κυρὰ Λουτσία ἔφτασε
καὶ μὴ ὁμορφὴ κοπέλλα, ἡ ὁποία κοίταξε
τὸν χαμογέλασε προληπτικά. Ὁ
Τουρίντος ἀμέσως ὅλες τὶς παλιὰς του
ἐκπαινήσεις ἀπερρίχθη μετὰ τὴν ἀγάπην
αὐτῆς.

Ἡ Σαντούσα ἔπαυσε βλέποντας πάλιν τὸν Τουρίντο νὰ γοητεύεται ἀπὸ τὴ Λόλα.

στὸ σπίτι της. Μὰ ἦταν κάποιος πού παρακο-
λουθοῦσε τὶς συνεντεύξεις τῶν δυὸ ἐρωτευμέ-
νων, πού διακρίνῃ τὸν κατεσκόπευε: Αὐτὸς ἦ-
ταν ἡ ἐτοιμολογὴ Σαντούσας.Βλέποντας τὴν ἀπιστία τοῦ καλοῦ της, ἡ δυ-
στυχισμένη μικρούλα ἐνόησε ἓνα μεγάλο κενὸ
στὴν καρδιά της κι' ἔπειτα σκέφτηκε νὰ πάῃ νὰ
πέσῃ ἀπὸ ἓνα βράχο στὴ θάλασσα. Μὰ θέλησε
προηγουμένως νὰ δῇ γιὰ τελευταία φορὰ τὸν
Τουρίντο:— Τουρίντο μου, πολυαγαπημένε μου, τοῦ
εἶπε, ἀκουσέ με: Αὐτὴ ἡ γυναῖκα πού τάχεις
φτιάξει, δὲ σ' ἀγαπᾷ, δὲ μπορεῖ νὰ σ' ἀγαπᾷ,
ὅπως ἐγώ. Σὲ ζητεῖται, ἀκουσε στὴ φωνὴ τῆς
συνειδήσεώς σου, σκέψου τὸ μέλλον. Θὰ γίνῃ
μητέρα, Τουρίντο, λυπήσου με, σ' ἀγαπᾷ!— Τὶ με νοιάζει ἐμένα! εἶπε ὁ Τουρίντο.
Ἐγὼ ἀγαπᾷ τὴ Λόλα.Ἡ Σαντούσα ἔβγαλε τότε μὴ δυνατὴ φωνή,
ἐνῶ ὁ Τουρίντο ἀπομακρυνόταν.— Ἄτιμε! Ἄτιμε! τοῦ φώναξε.
Καὶ ἔκφυγε μέσα σὲ μυαλό της τῆς ἦρθε ἡ
ιδέα νὰ ἐκδικηθῇ.Τὴν ἀκόλουθη ἑβδομάδα δολιχλορὸ τὸ χωριὸ
γινότανε γιὰ τὴν ἑβδομάδα τῆς Λαμπρῆς.
Τὸ βράδι τῆς Ἀναστάσεως, στὴν ἐκκλησίαν ἡ
Σαντούσα κρυμμένη πίσω ἀπὸ μὴ κολόνα ἔκλαι-
γε ὀλοένα. Μὰ εἶχε παρὶ πᾶν τὴν ἀπόφασή της.
Βγαίνοντας ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν πῆγε καὶ βρή-

Ἡ μονομαχία τοῦ Ἄλφιο καὶ τοῦ Τουρίντο ἦταν τρομερή.

κε τὸν καρροσερὸν Ἄλφιο καὶ τοῦ εἶπε:

— Μιὰρμπα Ἄλφιο, ἡ γυναῖκα σου σὲ ἀ-
πατᾷ με τὸν Τουρίντο.Καὶ κεραυνὸς νὰ ἔπεφτε πρὸς τὰ πόδια
του, δὲ δὰ τρώαζε περισσότερο τὸ μπόρμπα
Ἄλφιο. Δὲ χρειάστηκε νὰ ἐξετάσῃ καὶ πολὺ τὴ
Σαντούσα γιὰ νὰ πεισθῇ ὅτι τοῦ ἔλεγε τὴν ἀ-
λήθεια. Ὡστε εἶται λοιπὸν: Ἡ γυναῖκα του πού
εἶχε μονάχα τὴν ὁμορφιά της γιὰ προίκα,
πού τὴν εἶχε πάρῃ γιὰ νάχῃ τὴν ἀγάπην της
τὸν ἀπατοῦσε μ' αὐτὸ τὸν ξεμαλιστὴ τῶν κο-
ριτσιῶν, τὸν Τουρίντο:Ἐνας μεγάλος, τυφλὸς θυμὸς τὸν ἐπνίξε καὶ
ἡ ἐπιθυμία νὰ ἐκδικηθῇ ἐξεκίνησε μέσα σὲ τὴν
θυμὸς του. Ἐφυγε ἀμέσως ζητώντας τὸν ἀντίζη-
λό του.Ὁ Τουρίντο ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ εἶπε με ἄλ-
λους φίλους του στὴν ταβέρνα τῆς μητέρας του.
Ὁ Ἄλφιο μόλις τὸν εἶδε πῆγε καὶ στάθηκε
μπροστὰ του.— Πολυἀνθρώπε! τοῦ εἶπε, ἐπρόσβαλες τὴν
τιμὴ μου, σύντριψες τὴν εὐτυχία τοῦ σπιτιοῦ
μου! Ἐνας ἀπ' τοὺς δυὸ μᾶς πρέπει νὰ λείψῃ!
Θὰ χτυπηθοῦμε με τὰ μαχαίρια ὡς πού νὰ
σκοτώθῃ ὁ ἓνας μας!Ἡ Σαντούσα πού τὴν ἐρωγὰν τώρα ἡ
τύχης της, φώναξε στὸν Ἄλφιο πῶς τοῦ εἶχε
πῇ ψέματα. Μὰ ἦταν ἀργά. Ὁ Ἄλφιο δὲν
τὴν ἐπίστευε.— Φύγε, Τουρίντο! φώναξε τότε στὸν ἀγα-
πημένο της. Μὴ χτυπηθῇ.Μὰ ἐκεῖνος τῆς γύρισε τὶς πλάτες με περι-
φρόνηση. Ἡ τιμὴ ἓνος προσβεβλημένου χωρικοῦ,
στὴν Σικελία, δὲν εἶνε πράγμα πού νὰ μπορῇ
κανεὶς ν' ἀστείνῃ. Ἡ πρόκληση τοῦ Ἄλφιο
εἶχε γίνῃ μπροστὰ σὲ κόσμον κι' ἡ μονομαχία
ἦταν ἀναπόφευκτη.Ὁ Τουρίντο, ἀπὸ τὸν εὐλόγησε κλεινόντας
ἡ μητέρα πῆγε καὶ συνάντησε τὸν Ἄλφιο σὲ
μέρος πού εἶχαν ὀρίσει γιὰ τὴ μονομαχία.

— Φυλάξου! φώναξε ὁ Ἄλφιο.

— Εἶμαι ἑτοιμὸς! ἀπάντησε ὁ Τουρίντο
τραβώντας τὸ μαχαίρι ἀπὸ τὸν μαχαίρι.Ἡ πάλη ἦταν τρομερή. Ὁ Τουρίντο ὡς πρὸ
νέος ἦταν πρὸ εὐκίνητος, μὰ ὁ Ἄλφιο ἦταν πρὸ
ἐπιδέξιος καὶ με ἓνα τέχνασμα κατ' ὁρμήσεν νὰ
βυθίσῃ τὸ μαχαίρι του ἐν τῇ λαβῇ του μέσα
στὸ στήθος τοῦ Τουρίντο.Τότε σ' ὀλόκληρον τὸ χωριὸ μὴ πένθιμη
κραυγὴ ἀνέστησε πού ἔφτασε ὡς τὴ κυρὰ Λου-
τσία καὶ τὴ φτωχὴ Σαντούσα καὶ τοὺς σύν-
τριψε γιὰ πάντα τὴν καρδιά: «Ὁ Τουρίντο
πέθανε.»

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ J. VALMY-BAYSSE

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΒΡΑΔΥΑ ΤΟΥ ΖΕΡΑΡ ΝΤΕ ΝΕΡΒΑΛ (*)

«Ήμουν ένα δειλό και μελαγχολικό κορίτσι. Έξω από τον πατέρα μου και με τη μητέρα μου κοντά στο 'Αστεροσκοπείο, σ' ένα σπίτι χτισμένο μέσα σ' ένα όρατο κήπο. Για τον πατέρα μου έννοιονθα μεγάλη άφοσίωση. Μό και τη μητέρα μου που είχε πάρει τη θέση της μητέρας μου, η οποία πέθανε νεωτάτη, όταν ήμουν ξη χρόνων, την αγαπούσα πολύ για τους γλυκούς της τρόπους και για την καλωσύνη της.

Η μητέρα μου είχε μια άνεμια. Ήταν ένα όμορφο κορίτσι. Τη λέγανε Λουίζα. Κ' έτρεφε για τη θεία της μια άληθινή αγάπη.

Εκείνο το χρόνο — το 1855 — η δεσποινίς Λουίζα διηύθυνε ένα καπνοπωλείο της Στοάς της 'Ορλεάνης που η γαλλική Κυβέρνησις είχε παραχωρήσει στην Κυρία Παλντ, χήραν ενός παλαιού διευθυντού της 'Οπεράς.

Ετήγαντα τακτικά κι' εκατόμυρο στο καπνοπωλείο της Στοάς της 'Ορλεάνης. Εκεί περά η ώρα μου περνούσαν εύθιμα και γλήγορα. Με χαμηλή φωνή ή ξαδέλφη μου, ενώ έκανε τους λογαριασμούς της, μου έλεγε τα όνοματά μερικών πελατών της:

— Αυτός είναι ο κ. Θεοφίλος Γκατιέ, ο άλλος είναι ο κ. Γουσταύος Πλάνς κι' εκείνος ο φριζαρισμένος εκεί κάτω είναι ο γιός του 'Αλεξάνδρου Δουρά.

Όλος όμως αυτός ο κόσμος περνούσε γρήγορα από και, καθώς πήγαινε στο θέατρο ή στο Καφεναίο της Ροτόντας.

Εν τούτοις ήταν μερικοί όπως ο κ. Σαμφών, της Γαλλικής κωμωδίας, που την ώρα που έδιδεγαν ένα ποίον πέταγαν και τίποτε λογάκια. Σ' αυτά όμως ή δις Λουίζα άπαντούσε με αλότητα, δηλαδή χωρίς χάρη. «Α! αν δεν ήμουν τόσο δειλό κορίτσι!...

***

Ένα γενναίοντο βράδυ καθόμουν πάλι στο καπνοπωλείο. Έξω έφαινε ψιλή βροχή. Την άκουα να πέφτει μονότονα πάνω στη τζαμαρία της Στοάς και απελάμβανα την ευχάριστη γαλήνη της ξεστής γωνιάς. Ήμουν σά ναρκωμένη και δεν έμιλούσα καθόλου.

Έξαφνα άνοιξε η πόρτα, κι' ο αέρας που μπήκε, λίγο έλειψε να σβύσει τη λάμπα. Ήταν ένας κύριος, ντυμένος με κομψό αλλά πολύ παλιωμένο κοστούμι.

— Καλησπέρα, δις Λουίζα, είπε κλείνοντας την πόρτα. Καλησπέρα σας δις είπε και σε μένα όταν με είδε.

Υπεκλίθην ελαφρά, ενώ η Λουίζα άπάντησε μ' ένα χαμόγελο στο χαιρετισμό του.

Η ευγένεια των τρόπων του πελάτου μου έκανε άμέσως εντύπωση. Κάτω εκεί μέσα στο έρημητήριο του 'Αστεροσκοπείου δεν έβλεπα σχεδόν καθόλου κόσμο και μάλιστα νέους. Η αλήθεια είναι πως ο κύριος που είχε μπροστά μου δεν ήταν πολύ νέος. Οι κρόταφοί του είχαν άρκετες άσπρες τρίχες και το μέτωπό του το αλάκωναν πολλές ρυτίδες... 'Αλλά η φωνή του διατηρούσε ακόμα την γλυκύτητα της νεότητος και τα μάτια του έλαμπαν... Τον κυττούσα λοιπόν με περιέργεια.

Η δις Λουίζα με είδε και μου ψιθύρισε με τρόπο:

— Είναι ο κ. Ζεράρ ντε Νερβάλ.

Τότε τον πρόσεξα περισσότερο. Τα χέρια του ήταν λεπτοκαμωμένα, κάτασπρα και πολύ περιποιημένα.

Αμα εδιάλεξε το ποίον του, το άναψε και πήγε να καθήση σε μια άπό τις τρεις καρέκλες που ήταν στην άκρη του μαγαζιού.

Την εποχή εκείνη ο Ζεράρ έθεωρείτο άπό τα κορίτσια του κύκλου μου σάν ένα δν υπερφυσικό. Όλες τον έλάτρευαν. Διηγόντουσαν εις βάρος του άλλοκοτες ιστορίες, για τις άποψεις όμως κανείς δεν τολμούσε να γελάση — τόσο ήταν θλιβερές και συγκινητικές.

Εγώ που ήμουν ρομαντική φύσις είχα διαβάσει όλα όσα είχε γράψει κι' είχα χύσει πολλά δάκρυα. Και τώρα τον κυττούσα με θαυμασμό. Ήταν εκεί, κοντά μου... Έκρίνιζε σιωπηλά... 'Ηξερα άπό την ξαδέλφη μου ότι του άρεσε να διηγείται τα ταξίδια του.

— Τον καιρό λοιπόν που ήμουν στην 'Ανατολή... άρχιζε πάντα.

Γι' αυτό η σιωπή του κείνο το βράδυ μου φαινόταν παράξενη... Πώς ήθελα να τον άκοφσω να διηγείται κάτι... Έξακολουθούσα ναύχω καρφωμένα άπάνω του τα μάτια μου με μια έπιμονή που έρ-

(*) Ο Ζεράρ ντε Νερβάλ ήταν, ως γνωστόν, ένας άπό τους μεγαλειότερους Γάλλους ποιητές του περασμένου αιώνος.

χόταν σε αντίθεση με τη φυσική μου δειλία και την άυστηρή άνατροφή που είχα πάρει άπ' τον πατέρα μου.

Και δεν άγνοηα να πληρώσω άσχημα αυτή μου την άναίδεια.

Ίσως επειδή έννοιονθα να τον κυττάω, ίσως πάλι άπό ευγένεια για να πη κάτι ο Ζεράρ έγύρισε σε μένα — έστάκωσε το βλέμμα μου — και ρώτησε με τη γλυκειά φωνή του:

— Είναι η καινούργια σας ύπάλληλος δις Λουίζα;

— Καλέ τι λέτε, κ. Ζεράρ. Είναι η ξαδέλφη μου, άπάντησε η Λουίζα χωρίς να παύη να διορθώνη κάτι κονιά που είχε μπροστά της.

Α! έκανε ζωηρά ο ποιητής. Και ύστερα άπλώθηκε πάλι σιωπή. 'Αλλά ενώ έγώ τώρα είχα χαμηλωμένα τα μάτια κι' ήμουν έτοιμη να κλάψω, αισθάνθηκα ότι ο Ζεράρ μ' έκυττούσε έπιμονα και μου φαινόταν πως η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά, μέσ' στο στήθος μου...

Δεν προσπάθησα πιά να μιλήσω. Φαινόταν πολύ ευχάριστος να με κυττάει έτσι σιωπηλά. 'Ηξερα πως δεν ήμουν καμιά χτυπητή όμορφη. 'Εν τούτοις ήμουν εθονομένη άρκετά άπό τη φύση και άρεσα... Και σιγά-σιγά έπληρα θάρος και τον άνταρξα κατάματα... 'Απ' τη ζωή του Ζεράρ δεν έννοιονθα τίποτε. Δεν έννοιονθα ότι εκείνη άκριβώς την έποχη υπέφερε άπό έναν φλογερό έρωτα που τον έμπόδιζε να κανονίση τη ζωή του. Γι' αυτό, το βλέμμα του μ' έτάραξε γλυκά.

... Ένας κόμπος είχε άνεβει στο λαιμό μου... Μ' έκυττούσε πάντα. Έξαφνα σά φύλλο και θάδελα να μπροσώ να ξεσπάσω σε λυγμούς...

***

Έξαφνα σηκώθηκε να φύγη. Ένα ένα τα μαγαζιά της Στοάς έκλεισαν. Άνοιξε την πόρτα.

— Καληνύχτα, δις Λουίζα, είπε στο κατώφλι χωρίς να πάρη να με κυττά.

Έκανε μια ελαφρή ύποκληση μπροστά μου και έφυγε...

— 'Επί τέλους έκανε η ξαδέλφη μου μόλις έκλεισε η πόρτα. Νόμιζα πως δε θάφευγε ποτέ...

Και γρήγορα — γρήγορα ή δις Λουίζα άρχισε να μετράη την πούληση της ημέρας για να φύγουμε...

Το πρωί ενώ κοιμόμουν ακόμα μπήκε η ξαδέλφη μου στην κάμαρά μου κι' μ' έξύπνησε. Ήταν κατάκληνη κι' έτρεμε!

— Ο κ. Ζεράρ σκοτώθηκε! μου είπε και μου πήρε τα χέρια.

Έβγαλα μια φωνή.

— Τόν βρήκαν χρεμασμένο, τώρα το πρωί! Έξακολούθησε...

... Άπό τότε έχωσιν πάρα πολλά χρόνια περάσει. Τώρα είμαι πιά γηρά. Στην καρδιά μου όμως η άνάμνησις εκείνης της βραδυάς έχει μείνει σάν κάτι ιερό. Μέσα στα μάτια μου διατηρώ ακόμα το βλέμμα του Ζεράρ γιατί είμαι βέβαιη

ότι κι' εκείνος πέθανε έχοντας μπροστά στα μάτια του το νεανικό και όρατο μου πρόσωπο.

K.

ΕΞΩΦΡΕΝΙΣΜΟΙ

Η ΚΙΤΡΕΑ

(Το γνωστό λαϊκό τραγούδι «Νεραντζιλιά Φουντωτή», μεταφρασμένο στην άρχαία).

Έκει παρ' άκτιν, του πόντου παρ' θίνα
Κούρη έπλυνεν του πόσιος το φάρος —
έκει παρ' άκτιν μικρά,
ώ κινερά λιπαρά!

Έπνευσ Βορράς, Μέσης τε και Καικίας
Και το κράσπεδον ήρε το της έσθης —
Έπνευσ Βορράς μικρά
ώ κινερά λιπαρά!

Έπεφάνη δέ σφυρά το ύδερ πόδα,
Έλαμψε δ' άκτι, έλαμψε κόσμος σύμπας —
Έλαμψε δ' άκτι μικρά
ώ κινερά λιπαρά!

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

MAURICE LEMBLAN

ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟ

Ήθε προς το μέρος μου και με τα χέρια άνοιχτά μου είπε:

— 'Ε! Μά πως; Και σ' άκόμα δεν μ' άναγνωρίζεις;

— Είπαι δ... Φουρξέ... Εί... του άπεκρίθηκα διατακτικά...

Και πράγματι αυτός ήταν, ο Φουρξέ, ο φίλος μου τον όποτον είχα να ιδώ τρία δλόκληρα χρόνια. Τόν είχα άφήσει με μαύρα μαλ-

ιά και τώρα τον έβλεπα κάτασπρο.

— Μά πως άλλες έτσι, φίλε μου; του είπα κατόπιν. Έγινες έντελει άγνώριστος! τι έπαθες;

Ο Φουρξέ έσκυψε λίγο το κεφάλι και έμεινε μερικές στιγμές σιωπηλός.

— Ω! αν ήξερες τί μου συνέβη στο διάστημα κατά το όποτο ήμεις να με δεις. Είναι θαύμα πως δεν τρελλάθηκα ύστερ' άπ' αυτό...

Και όμως δεν ήσαν παρ' ένα άπόροπτο γεγονός, μά ήσαν συγχρόνως τόσο φρικαλέο, τόσο τρομαχτικό, τόσο φοβερό!...

Μά γιατί να σε ζαλίζω με προεισαγωγές... Άκουσε και κρίνε μόνος σου.

Ο Φουρξέ μ' έπιασε άπό το χέρι και με φωνή που διεκόπτετο συχνά άπό άναστεναγμούς, μου διηγήθηκε την ιστορία του:

«Πρό είκοσι μηνών, άρχισε να μου λήη, άραβωνιάσθηκα στη Βρετανία με μια όραία κοπέλλα, της όποιας η μητέρα, η κυρία Μαριά, κατοικούσε στα περίχωρα της Βάννης. Ελάτρενα τη Μαγδαληνή, μά κι' εκείνη μ' αγαπούσε με άληθινό πάθος. Κάθε ημέρα έπήγαινα και την έβλεπα με τη μοτοσυκλέτα μου. Οι πρώτες έβδομάδες του άραβώνιος μας ύπηρεξαν ύπέροχες, ώ θεέ μου! Πόσον ήμουν ευτυχισμένος για την αγάπη μας αυτή...

Ένα μήνα προ το γάμου μου πήρα μια μέρα τη Μαγδαληνή και την έβγαλα στη μωροστινί-

αση της μοτοσυκλέτας μου για να πάμε στην έσοχή της Γκι-ράντ, όπου θα μας περιμένε και η μητέρα της, η όποια θα ήγαινε εκεί σιδηροδρομικάς.

Ω! είναι ένας άπό τους πιο όρατους περιπάτους του κόσμου, ο γίρος της Γκιράντ. Όταν έφτάσαμε έμπρός στα παμμένιστα έρείπια του Σουισίντο ο ένδοσιασμός μου, άρχισε να έκδηλώνεται μ' έπιφωνήματα θαυμασμού. Δεν μπορού να σου περιγράψω πόσο μαγευτικά ήσαν τα τοπία αυτά. Ερημιά βασιλευσε γύρω μας. Ευτυχώς είχαμε φροντίσει να προμηθευθούμε μερικές τροφές για να φάμε με τη Μαγδαληνή, επάνω στα χορτάρια.

Μόνοι ο ένας κοντά στον άλλον...

Άφου φάγαμε ξεκινήσαμε και πάλι. Η μοτοσυκλέτα μου έτρεξε σάν άστραπή και τα διάφορα τοπία τριγύρω μας άλλαζαν διαρκώς και γινότουσαν πιά μαγευτικά, πιά ύπέροχα, πιά θαυμάσια...

Τέχαμε μέσα άπό πεύκα και έλατα. Είναι αλήθεια πως είχα άναμύσει μεγάλη ταχύτητα αλλά έπρόσεχα πολύ και δεν άφη-

να ούτε στιγμή το τιμόνι άπ' τα χέρια μου. Α! πόσο ήμουν ευ-

τυχισμένος για το θαυασρό αυτό που είχα στο πλάι μου... Σε μια στιγμή η Μαγδαληνή, καταμαγευμένη άπό το περιβάλλον, και χω-

ρίς να γυρίση το κεφάλι της προς το μέρος μου, με ρώτησε με τη γλυκειά της φωνή:

— Μ' αγαπάς, Άλβέρτε; Πές μου πως μ' αγαπάς περισσό-

τρο άπ' όσο σ' αγαπάς εγώ... Πές μου πως θα με κάνης ευτυχή...

Αυτή όμως άκριβώς την στιγμή μπροστά άπό την μοτοσυκλέτα μας περνούσε ένα σκυλί... Προσάθησα να κάνω μια μικρή κλίση, για να μνή το διαμείσω... Μά δυστυχώς το σκυλάκι αυτό έσώ-

θηκε αλλά η μηχανή μου άνετράπη και μαζί μ' αυτή σωριαστήκαμε στο χώμα κι' έμεινε... Η πτώσις όμως αυτή δεν μου φάνηκε και τόσο άπαιδα. Στην άρχή μου ήθε μάλιστα να γελάσω... Σε τρία λεπτά, μόλις σηκώθηκα, πλησίασα την Μαγδαληνή και της είπα:

— Εύτυχώς είμαστε τυχεροί... Δεν χτυπήσαμε καθόλου... Εί... μίσης χτύπησε έσύ...

Εκείνη όμως δεν άπαντούσε: Έσκυψα λίγο για να τη σηκώσω, φωναχτόμηνος πως θα είχα λιποθυμήσει άπό το φόβο της. Καθώς έσηκα όμως επάνω της διέκρινα λίγο αίμα να τρέχει άπ' το μέ-

τωπό της! Στο άγγελικό της πρόσωπο μια θανάσιμη χλωμάδα είχε άλωθεί... Άρχισα ν' άνησυχώ... Έβγαλα το χέρι μου στην καρδιά της. Άλλομονο, καλλίτερα να μνή το έβαζα!...

«Ολα... όλα είχαν τελειώσει... Η Μαγδαληνή, η αγαπημένη μου, η μνηστή μου ήταν νεκρή!...

***

Και κόβοντας άπότομα την όμιλία του ο Φουρξέ, άπλωσε τα

χέρια του και μ' έκύτταξε με δοθάνοιχτα μάτια:

— Καταλαβαίνεις;... Πιστεύω να προμάντευσε τί φοβερό έγκλη-

μα μ' έκανε να διαπράξω ή μοίρα μου!... Μά όχι, όχι! Δεν πιστεύω να καταλαβαίνεις... Άκου λοιπόν!...

Ο θάνατος μιάς άραβωνιάστικας, άφήνει βέβαια μεγάλη θλίψη σ' εκείνον που την αγαπά. Μά έδώ όμως δεν πέθανε απλά περί αυτού... Έδώ ή άραβωνιάστικη μου δεν πέθανε καταλαβαίνεις... δεν πέθανε... Εγώ την σκότωσα εγώ... την έρριξα έγώ, κατά λάθος... την γκρέμισα άπ' το ποδήλατό μου... Και σκέψου ακόμα, σκέψου πως στο μέρος εκείνο ήμουν μόνος... μόνος.

Φαντάσου να βρίσκομαι στο έρημο εκείνο δάσος με μια γυναίκα νεκρή παγωμένη μόνος, έρημος, χωρίς να έξω πιά τί πρέπει ν' άποφασίσω. Σε μια στιγμή έκανα να φωνάξω... Μά τίποτα! Δεν ύπηρεχε ψυχή ζωσα γύρω μου... Θεέ μου! να είμαι μόνος μ' ένα πτώμα... Πώς έβάσταξα... πως δεν πέθανα...

***

Επί τέλους, συνήλθα κάπως, άποφάσισα να την μεταφέρω στο σπίτι της... Θεέ μου! Τι θεία καταδίκη... Παρακολούθησέ με, φίλε μου, με τη φαντασία σου και άκουσέ με συγχρόνως: Έπλησ τη νεκρή στην άγκαλιά μου και την έκάθισα στο κάθισμά της, την έδεσα έτσι καθισμένη όπως ήσαν, με τα πετάκια της μοτοσυκλέτας μου, και έβαλα άμέσως έμπρός τη μηχανή... Και τώρα έμπρός οι δυο μελλοντικοί!... Καλό ταξίδι οι έρωτευμένοι!

Άπό έδώ και στο έξης είναι βέβαια εύκολο να καταλάβης τι έγινε. Το ποδήλατο έτρεχε έμπρός, ενώ το κεφάλι της νεκρής άγά-

πης μου έκλεινε πότε δεξιά, πότε άριστερά, πότε μπροστά και πότε πίσω, σά να χαιροτούσε για τελευταία φορά την όραία και γελαστή φύση που άπλωνότανε γύρω μας...

Τα μαλλιά της είχαν λυθεί και καθώς της τα έπαιρνε ο άνεμος, έφεταν επάνω στο πρόσωπό μου και μ' έχάιδευαν άπαλά!... Θεέ μου! τι άπελπισία!... Σε ένα χωριό τα παιδιά μόλις μας είδαν έτρεξαν και μας περιουκλώσανε περιεργα για να ιδούν, ποιά ήταν εκείνη η κυρία, η δεμένη επάνω στο κάθισμα της μοτοσυκλέτας, με το αλματωμένο πρόσωπο και τα όχρα χείλη...

Πάρα κάτω, κοντά στη μικρή γέφυρα της Βιλαίν, έπαθα και άλλη μια ιστορία... Μου σώθηκε αλφινιδώς ή βενζίνα μου και άναγκάσθηκα να χρησιμοποιήσω το πεντάλ.

Μά όλα αυτά δεν ήσαν τίποτε. Όσο πλησίαζα προς το τέμα τό-

σο ή άγωνία μου μεγάλωνε. Σε λίγο θα έβλεπα την μητέρα της, που θα μας περιμένε!... Δεν ήσαν βέβαια αυτό! Είχε άφήσει την πόλη για να έλθη πούν συνάντησέ μας...

Και ίσως μάλιστα να με είδε... Ναι, ναι!... Μας είδε, είπα μέσα μου! Νάτην! Την έσχωρίσα μα-

κρινά να κουνάη το λευκό της μαντηλάκι. Γελούσε άπό την χαρά της και δυο λέξεις έσφηναν άπό τα χείλη της: Μαγδαληνή μου!

Μαγδαληνή μου!...

...Ναι, ναι! Η Μαγδαληνή!... Η κόρη σου! είναι έδώ. Μαζί μου... Άγκάλιασέ την. Φίλησέ την!... Μά όχι, όχι! Μή την κυττά-

ξεις πιά... Φίλησέ την, χωρίς να την κυττάς στα μάτια... Δεν πρέπει, δεν πρέπει!...

Ο Φουρξέ δεν μπόρεσε πιά να εξακολουθήση τη διήγησή του. Είχε γίνει κατακλιμένος, τα χείλη του έτρεμαν και τα μάτια του είχαν άρξίσει να δακρύζουν.

Άφου σταμάτησε μερικές στιγμές την όμιλία του, ύστερα, με μεγάλη προσπάθεια κατάφερε να προσέβη ακόμα:

— Η μητέρα της τρελλάθηκε!... Κι' εγώ... ε... Νά, έγιναν έτσι όπως με βλέπετε!...

Maurice Lemblan

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Το δειλινό — την ώρα αυτή θυμούνται — πλάι στη γλάστρα, σά θα κεντάς μονάχης σου σ' άγιο παράθυρό σου,

Σά θα κεντάς τα λουλούδα, τον ούρανό με 'άστρο, Νάμαι το χαλσθύμητο στοχαστικό όνειρό σου.

Αν με θυμάσαι, θαχωμαί σά μια σκιά — ποιάς έξερει: — Ξεντεμένος ή νεκρός θαχωμαί εκεί που θάσαι,

Σά βλέπης φύλλα, σάννεφα, πουλιών φτερά στο άγέρι, Σά βλέπης καρβίον πανιά, στοιχεία... να με θυμάσαι.

Λάμπρος Περφόρας

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ GABRIEL MAURIÈRE

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΕΥΤΥΧΙΑΣ

«Απ' τα ανοιχτά παράθυρα του λευκού σπιτιού που ήταν κτισμένο στην άκρη του δρόμου, ακουγόταν ο ήχος κάθε απόγεμα οι άπαλοι τόνοι ενός πιάνου. Πίσω από τη στέγη του, ένας μεγάλος κέδρος άπλωνε τα πυκνά φυλλώματά του και η στεγνή άχνη του ήλιου που έδωε, έρχονταν κάθε βράδυ ένα γλυκό φως, γύρω στην ήσυχη έκλειψη και απόμερη κατοικία...»

— Έκει θα είναι ασφαλώς το σπίτι της ευτυχίας, ψιθύρισε. Τό γκαρσόνι του καφενείου στο όποιο είχα καθίσει, μου άποκρίθηκε, χωρίς να τον ρωτήσω.

— Λέτε για το σπίτι του τρελλού;

Σήκωσα τα μάτια μου και το κύτταξα με άπορία. Από τα βλέμματά μου κατάλαβε ότι ζητούσα σχετικές εξηγήσεις:

— Στο σπίτι αυτό κάθεται ένας γεροντάκος που όταν περπατάει στο δρόμο μιλάει μόνος του, μ' ένα τρόπο που σε κάνει να νομίζεις πως κάποιος εινε δίπλα του και τον συνομιλεί... Επίσης και μέσα σ' αυτό το σπίτι που βλέπετε ο γέρος αυτός πολλές φορές γελάει, φωνάζει, ανάβει όλα τα φώτα και διασκεδάει σαν νάχη ένα σωρό καλεσμένους... Φαίνεται πως κάτι έχει ο δυστυχής... Κάποιο μεγάλο δυστύχημα τον έφερε σ' αυτή την κατάσταση... Περισσότερα δεν μπορώ να ξέρω γιατί κι' εγώ τώρα τελευταία ήρθα σ' αυτή την πόλη.

***

Υστερα από λίγες ημέρες είχα προσκληθεί στο κτήμα του φίλου μου Ζακ Μομπού. Δεν ήταν δυνατό να ξεχάσω τα λόγια του γκαρσονιού και να διώξω από το μυαλό μου τη σκέψη του γέρου εκείνου που κατοικούσε σ' αυτό το ήσυχο σπίτι...

— Θέλεις να τον γνωρίσεις λοιπόν; μ' ερώτησε έκπληκτο ο φίλος μου βλέποντας πως είχα ξεφύγει τόσο η περιέργειά μου. Το μόνο εύκολο. Σήμερα το βράδυ θα πάμε μαζί στο σπίτι του...

Ο Μομπού δεν θέλησε να μου πη περισσότερα, και το ίδιο βράδυ, κατά τις επτά χτυπούσαμε την εξώπορτα της μυστηριώδους κατοικίας του άγνωστου γεροντάκου.

— Ο κ. ντε Μαζερέλ εινε μέσα παρακαλώ; ρώτησε ο φίλος μου μία γρήδη υπηρέτρια που ήρθε να μ' άνοιξη...

— Μάλιστα κύριε...
— Α! καλά! Δώστε του παρακαλώ την κάρτα μου!...

***

Σε τρία λεπτά η πόρτα άνοιγόταν και ένα θαμνάσιο σαλόνι φάνηκε στο βάθος του διαδρόμου.

Ο οικοδεσπότης δεν άργησε να φανή. Ήταν πραγματικά ένας γεροντάκος με δυο έξυπνα και ζωηρότατα μάτια και με μία κάτασπρη γενειάδα η οποία έπλαιωνε ένα ευγενικό κατάχλωμο πρόσωπο. Από τα χαρακτηριστικά του ανθρώπου αυτού καθώς και από την έκφραση της φυσιογνωμίας του κάθε άλλο παρά για τρελλό μπορούσε κανείς να τον περάσει. Ο άνθρωπος αυτός φαινόταν σαν ένας ευγενέστατος και σεβάσιμος γεροντάκος.

Υστερα από τις τυπικές συστάσεις, ο φίλος μου Μομπού δεν παρέμεινε να του ζητήσει συγγνώμη για την κάπως έκτακτική αυτή επίσκεψη και να του υπενθυμίσει ότι η παραμονή μας στο σπίτι του δεν επρόκειτο να παραταθί πολύ.

— Α! όχι, μ' άρεσε, θα κάτσετε να φάμε μαζί. Ξερετε άποψε περιμένα την κόρη μου μαζί με τη μικρή έγγονή μου... Έχω δέκα ημέρες να τους ιδώ και καταλαβαίνετε με πόση λαχτάρα θα τους περιμένα...

Εγώ στην άρχη έκανα ν' άρνηθώ την πρόσκλησή του αλλά ο φίλος μου ο Μομπού μου έκανε νόημα να μη επιμένω, έτσι έδεχθήκαμε την πρόταση και έμειναμε. Λίγες στιγμές αργότερα, ο κ. ντε Μαζερέλ σηκώθηκε ξαφνικά και προχώρησε προς το διάδρομο, σαν να είχε άκουσει βήματα:

— Έρχονται, έρχονται!... μ' άρεσε από μακριά...
Ο Μομπού άποφελήθηκε άμέσως αυτής της ευκαιρίας και μου είλε πάλι:

— Όχι κι' αν ιδής να συμβαίνει γύρω σου από αυτή τη στιγμή, μη δείξεις διάλογο πως εκπλήττησαι... άκουσε;... Προσπάθησε να σου φαίνονται όλα φανικά και λογικά... άλλοιώς χαθήκαμε... καταλαβαίνεις... χαθήκαμε... Τη στιγμή που ήμουνα έτοιμος να ζητήσω μερικές εξηγήσεις, είδα τον κ. ντε Μαζερέλ νάνοιξη την πόρτα και να ξαναπαίρνει στο σαλόνι μας.

Καθώς έμπαινε όμως και προχωρούσε προς το μέρος μας έδειχνε με το ύφος του και με τις κινήσεις του ότι συνώδευε μερικά άδιστα για μία πρόσωπα, τα οποία ήθελε να μ' άποφύγετε. Ο Μομπού, που ήθελε φαίνεται περί τίνος επρόκειτο, σηκώθηκε άμέσως και άποφύ υποκλίθηκε, άπλωσε το δεξί του χέρι στο κενό και φάνηκε

ότι χαιρετάει κάποιο φανταστικό πρόσωπο που ήταν μπροστά του:

— Η κυρία Σαλβιά, κόρη μου! Η δισ Ζωρζέττα... έγγονή μου... είλε ο γεροντάκος παρουσιάζοντας τώρα και σ' έμένα τα δυο αυτά άνυπαρκτα πρόσωπα, που φανταζόταν πως είλε μπροστά του.

— Έχοντας ύπ' όψει μου τις συμβουλές του φίλου μου Μομπού, υποκλίθηκα κι' εγώ και χαιρέτισα, σφίγγοντας το χέρι μου στο κενό.

Ο κ. ντε Μαζερέλ, του οποίου το πρόσωπο έλαμπε από μία βαθειά ευχαρίστηση, μ' άδούγησε άμέσως στην τραπεζαρία, όπου επρόκειτο να δειπνήσουμε, μαζί με τους φανταστικούς του προσκεκλημένους.

Από πάνω από το τραπέζι, διέκρινα μία μεγάλη εικόνα στην οποία ήταν ζωγραφισμένη μία ώραιότατη γυναίκα, μ' ένα μικρό κορμάκι το οποίο είλε στα γόνατά της. Δοθό υπηρέτει με οικιακή μ' άς περιέμεναν όρθιοι για να μ' άς σεβρίσουν.

Ο γεροντάκος άποφύ μ' άς έδειξε δυο καρτέλες στις οποίες έγραφε να καθίσουμε προχώρησε γελώντας και τοποθέτησε άπέναντί μας τα δυο φανταστικά του πρόσωπα με τα οποία επρόκειτο να συμφάγωμε.

Η έκπληξή μου είλε φθάσει στο άποχώρητο. Όχι κι' εγώ δεν έξερα πως κατόρθωσα να συγκαταστήσω σ' όλο το διάστημα του δείπνου, το οποίο πέρασε με διάφορες συνομιλίες και χροιοπηγές μεταξύ του κ. ντε Μαζερέλ και των δυο γυναικών που νόμιζε ότι έβλεπε μπροστά του.

Όταν τελειώσαμε το φαγητό και πήραμε τον καφέ μας, ο κ. ντε Μαζερέλ, σηκώθηκε άπότομα και προχώρησε προς το πιάνο που ήταν στο βάθος της τραπεζαρίας.

— Έλε... Έλε Ζωρζέττα!... φώναξε στη μικρή έγγονή του... Πάρε το βιβλίο σου!... Πρέπει άποψε να παίξουμε μαζί την όδη στη χαρά του Μπετόβεν. Έλε!... Το άπαιτεί η βραδυά...

Και χωρίς να περιμένα καμιά άπάντηση, άποφύ έβαλε μία καρτέλα δίπλα του στην οποία θα καθότανε το φανταστικό του πρόσωπο, ο κ. ντε Μαζερέλ άρχισε να παίζει μόνος το κομμάτι στο όποιο είλε ζητήσει να τον συνοδεύσουν...

Ευθύς από τους πρώτους ήχους του πιάνου η καρδιά μου άρχισε να χτυπά δυνατά και μία άλλοκοτη συγκίνηση ένοιασε να μου σφίγγη την ψυχή μου. Πότε μου δεν είχα άκούσει πιο γλυκά μουσική, ποτέ μου δεν είχα ιδεί να έπαιζε τόσο τέλεια το άριστούργημα αυτό του Μπετόβεν.

Οι τελευταίες νότες κυλούσαν σ' εμάς άπόλυτη σιωπή που βασιλευσε μέσα στη φωτισμένη αυτή αίθουσα...

Βρισκόμουν σε μία πραγματική έκσταση όταν ο κ. ντε Μαζερέλ σηκώθηκε άπότομα και πέφτοντας έπάνω στην κενή καρτέλα που ήταν δίπλα του, άπλωσε το χέρι του, προς την μικρή έγγονή του, την οποία μόνο αυτός έβλεπε μπροστά

του και της είλε:

— Ζωρζέττα μου!... Ζωρζέττα μου!... Τι όπτερο... Τι τέλεια που έπαιξες άποψε...

***

Λίγες στιγμές αργότερα ο Μομπού μου ένευσε πως έπρεπε να φύγουμε πιά απ' αυτό το σπίτι.

— Δεν σ' άρεσά; Μπορείτε να πηγαίνετε, μ' άρεσε ο κ. ντε Μαζερέλ, όταν του δικαιολογήθηκα για τη γρήγορη αυτή άναχώρησή μας.

Έχαιροτήσαμε και πάλι τον κ. Μαζερέλ χωρίς έννοια να παραλείψουμε να υποκλιθούμε και πάλι μπροστά στα δυο φανταστικά πρόσωπα — και φύγαμε βιαστικοί από το μυστηριώδες αυτό σπίτι.

Ο φίλος ο Μομπού δεν μου είλε στην άρχη τίποτα και μόνο όταν άπομακρυνθήκαμε άρκετά από το σπίτι του κ. Μαζερέλ, στάθηκε λιγάκι και μου είλε:

— Λοιπόν; Πως σου φάνηκε η γνωριμία τούτη;... Τι ιδέα έχω; μ' άρεσε για τη διανοητική κατάσταση του νέου σου φίλου;...

— Ο κ. ντε Μαζερέλ; Α!... δεν μπορώ να ξέρω τίποτα, φίλε μου... Βρίσκομαι σε μία φορική κατάσταση από την οποία μόνο εσύ μπορείς να μ' άβγάλης.

— Λοιπόν, άκουσε; Ο κ. ντε Μαζερέλ εινε ένας άνώτερος άνθρωπος, εινε ένας καλλιτέχνης!... Είχε όμως την άτυχία ο δυστυχής να χάσει πρό ξη έτών τη κόρη του μαζί με το κορμάκι της σ' ένα άτυχητικό δυστύχημα... Την ημέρα εκείνη που τους είλε και τους δυο νεκρούς έπληξε ένα πιστόλι και χτυπήθηκε στο μυαλό... Η σφαίρα όμως δεν πόν σκότωσε... Σώθηκε μ' άπό τότε τρελλά...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ο στρατάρχης Ναβαξέ λίγη ώρα πριν πεθάνη ερωτήθηκε από την Ιερέα που είλε πάλι να τον έσομολογήσει, εάν συγχωρούσε τους ήττοίς του.

— Δεν έχω έχθρούς, άπήντησε ύπερήφανα ο στρατάρχης.
— Πως αυτό;
— Τους έτοιμέμια όλους! ***

Μεταξύ φίλων:
— Πως! Είσαι σύ; Δεν πέθανες λοιπόν;
— Καθόλου.

— Ήσουν τόσο άσχημα την τελευταία φορά που σε είδα, στην άρρώστια σου.

— Αυτό ειν' αλήθεια, άλλ' έγινα καλά.

— Πως το κατόρθωσες;
— Α! Έντελώς τυχαία... Άρρώστησεν ο γιατρός μου...

***

Κάποτε που ο βασιλεύς Όθων άνέβηκε στην κορφή της Οίτης ερώτησε τον άξιωματικό που διοικούσε το εκεί άποσπασμα όροφυλάκων:

— Αυτή εινε η θέσις από την όποια ο 'Ηρακλής έγκρέμισε τον Λίχρα; Μεγαλειότατε, να με συμπαθήσει που δεν έξερα καλά άπήντησεν ο γέρος άξιωματικός, να ρωτήσουμε τον Βελέντζα που εινε άρχαιότερος στην

κατοικία της ληστείας...

***

Κάποιος ερώτησε κάποτε τον ιστορικό της ελληνικής επανάστασης και γιού του διασημού μουσουρογού Μέντελσον:

— Ποιό νομίζετε ότι εινε το έφημερότερο από τα έργα του πατέρα σας;
— Εγώ, άπήντησεν αυτός άπλως.

***

Ο Βολταίρος είλε κάποτε στον ζωγράφο Γιοσήφ Βερνέ:

— Σεις, κύριε Βερνέ, θα μεταβήτε στην άθανασία! Έχετε τα σωτηρότερα χρώματα!

— Τα χρώματά μου δεν έχουν καμιά σύγκριση με το μελάνι σας, άπήντησε μετροφρόνως ο διάσημος ζωγράφος.

***

Ο Μέντερινιχ ήταν μανιώδης συλλέκτης αυτογράφων. Κάποτε παραγγείλε να ζητήσουν από άπό τον Ιούλιο Ζανέν το αυτόγραφο του. Ο Ζανέν έγραψε τα έξης: «Ο υποφαινόμενος δηλώνω ότι έλαβα από τον κ. Μέντερινιχ είκοσιπέντε μπουτλλιές κρασιού του Γιογάννσεφουργκ, για τις οποίες και τον εύχαριστώ θερμάς. Ιούλιος Ζανέν».

Ο Μέντερινιχ... έστειλε τις μπουτλλιές...

***

Σε μία συναναστροφή που έδίδετο στο σπίτι του διασημού μουσουρογού Βέρντι, παρακάλεσαν μία κυρία να τραγουδήσει κάτι. Η κυρία έστειρα από πολλά νάζια, το άποφάσισε τέλος και έδήλωσε πως θα τραγουδήσει κάτι από το «Τροβατόρε».

— Α, άγαπητέ μου μάιτρε, είλε στον Βέρντι, πόσο φοβάμαι!...
— Αμ' εγώ; της άπήντησεν ο μουσουρογός!

***

Τι θα έκαμπε εάν γινόμουν αυτοκράτωρ; ερώτησε μία μέρα ο Πρίγκιπα Νικολάου Βιναπόρτι; τον Αιμίλιο Ζιγαρέν, ο όποιος ήταν πολιτικός του έθρους.

— Τηλότηατε, θα πηγαίνα στο Βέλγιο, όπου θα έμενα όλο το διάστημα της βασιλείας σας.

— Όλο το διάστημα της βασιλείας μου!

— Α! επρόσθεσε χιμογελώντας ο Ζιγαρέν, το διάστημα αυτό θα ήταν τόσο σύντομο!...

Καταλαβαίνεις τώρα περί τίνος πρόκειται...;...
— Τον δυστυχισμένο!... ψιθύρισε.

Ο φίλος μου στάθηκε με στιγμή και με κύτταξε.
— Και όμως δεν μπορεί να πη κανείς με τόσο εύκολα ότι ο κ. ντε Μαζερέλ εινε ένας πραγματικά δυστυχισμένος άνθρωπος...

— Νά!... Μ' άφάνει πως μέσα σ' αυτή την τρέλλα υπάρχει μία μεγάλη ευτυχία... Δηλαδή τι να σου πω, φίλε μου... Παραδέχομαι πως ο γεροντάκος αυτός εινε βέβαια ένας τρελλός που πιστεύει ότι βλέπει κάθε βράδυ μαζί τους. Έμεις βέβαια δεν τα βλέπουμε!... άλλοι όμως... Μήπως νομίζεις πως θα ήταν ευτυχέστερος αν πίστευε κι' αυτός σαν κι' εμάς, ότι τα πρόσωπα αυτά έχουν πεθά-

νει πραγματικά και πως; δεν υπάρχουν πιά στον κόσμο;...
— Μεσα στο χλωμό φως του φεγγαριού που κυλούσε στον καθαρό ουρανό, έκτετα τα μάτια του φίλου μου, χωρίς να του άπαντησω... Είλε με τέτοια σοβαρότητα τα τελευταία αυτά λόγια που είχα άρχισα κι' εγώ να πιστεύω ότι δεν είλε άδικο...

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η συμβουλές ενός ταβερνάρη

Στη κομώπολη Ριμπεράν της Γαλλίας ένας ταβερνάρης έχει κρεμάσει έξω από το μαγαζί του μία πινακίδα, στην όποια εινε γραμμένες η έξης συμβουλές προς τους πελάτες του.

«Όσοι μπαίνουν εδώ για να πιουν κρασί πρέπει να σκέπτονται ότι:

Τέσσερα ποτήρια κάνουν μία λίτρα και δυο λίτρες κρασί φτάνουν για να φέρον δυνατό κέφι...

«Ότι το δυνατό κέφι άνοίγει εύκολα μία συζήτηση και ότι μία συζήτηση καταλήγει άξιόλογα σε κανα...

«Ότι ένας καναγας φέρνει στην παρέα δυο χοροφύλακες και ότι οι δυο χοροφύλακες φέρνουν ένα άστυνόμο, που χωρίς να ρωτήσει κανένα δίνει την παρέα στη φυλακή και ύστερα στο δικαστήριο...

«Άς έχουν το νου τους λοιπόν όσοι μπαίνουν εδώ μέσα, άς πίνουν ήσυχα τα λίγα ποτηράκια τους και άς προσέχουν να γυρίζουν στο σπίτι τους νωρίς χωρίς να δημιουργούν έπεισόδια.»

Δεν υπάρχει καμιά άμφιβολία πως με το στόμα του άγαθού αυτού οινόπλουτου, όμιλει η ίδια η σοφία και η σύνεσις.

***

Μία ιδιότροπη διαθήκη

Ένας έκκεντρικός άμερικανός, ο Δαβίδ Μπουρκετ, που πέθανε τελευταία στη πόλη Όχιο, άφησε μία πολύ περίεργη διαθήκη. «Άκληρος καθώς ήταν, χωρίς κανένα συγγενή, ο Δαβίδ Μπουρκετ διέθεσε τας 400.000 δολάρια εις τα όποια άνήχετο η περιουσία του, για την ίδρυση ενός άσύλου «όλων των πτωχών γυναικών της έπαρχίας του, οι όποιες θα έχουν ηλικία 16—28 έτών και θα εινε κοντές, εύθυμες, φιλόδοξες και... κομψές...»

Η διαθήκη όρίζει ακόμα ότι επ' ούδενι λόγω θα επιτρέπεται η είσοδος στο άσυλο αυτό, της γυναικός έκείνης, η όποια δεν θα εκπληροί τους άνωτέρω όρους. Και ως έξηγησεν των περιέργων αυτών προσόντων, τα όποια άπαιτούνται, ο Δαβίδ Μπουρκετ, προσθέτει τα έξης, εις το τέλος της διαθήκης του:

«Έχω την γνώμη, ότι μόνον από 16—28 έτών η γυναίκα μπορεί να επιθυμηση ειλικρινώς μία πραγματική καλλιτέρευση της ζωής της. Όταν περάση αυτή την ηλικία, και αν λέη εινε... ψέμμα! Η φύση στις γυναίκες της ηλικίας και του τύπου που περιγράφω στη διαθήκη μου, έχει πάντοτε μία ξεχωριστή διάθεση για άγάπη, για όλα τα όρατα πράγματα της ζωής, για όλες τις άπολαύσεις του βίου, μ' άδυστυχώς ποτέ δεν εινε δυνατόν να ικανοποιηθί η άγάπη αυτή από τους γονείς των γυναικών. Αν αυτό λοιπόν άκριβώς κι' εγώ προσάθησα με τη διαθήκη μου να ιδρύσω αυτό το άσυλο και να ικανοποιησω κάπως όλα τα όνειρα των γυναικών της έπαρχίας μου!...

***

Φαίνεται ότι τελευταίως στην Αμερική η αυτοκτονίες έχουν καταντήσει σωστή έπίδημια. Έκείνο μάλιστα που κάνει μεγάλη έντύπωση και σχολιάζεται καθημερινώς από τον τύπο της Νέας Υόρκης, εινε ότι, σχεδόν όλες η αυτοκτονίες συμβαίνουν μετεξ των νέων. Το περίεργο δε εινε ότι έλαχιστες αυτοκτονίες γίνονται από οικονομικούς λόγους. Οι περισσότερες έχουν άισθηματικά αίτια και πολλές φορές μάλιστα μερικοί νέοι της Αμερικής αυτοκτονούν για έντελως άνεξήγητους λόγους. Ένας π.χ. από αυτούς, ο όποιος ποθό όλιγων ημερών έφύγετε μ' άσφαίρα στο κρανίο του, άφησε την έξης μυστηριώδη και άκατάληπτη επιστολή:

«Αυτοκτονώ. Είμαι πλούσιος. Αυτό ήταν λοιπόν η ζωή; όχι. εύχαριστώ πολύ.» Άρκετά έως τώρα. Ήταν πολύ άσπτερο να έσο-
κολούθω να ζω!...

***

Τράνε και τά... σκυλιά!

Η Σαξωνία εινε ο τόπος στον όποιο γίνεται τεραστία καναλαλοσία... σκυλίσιαου κράτος! Στο Γερμανικό αυτό κράτος, μεκαχαιρίζονται τους σκύλους όπως ήμερι έδω μεταχειριζόμαστε τα βάρδια και τα πρόβατα. Τα άνατρέφουν δηλαδή, τα παχαίνουν, τα σφάζουν και τα πουλούν στα κρεοπωλεία.

Και η κατανάλωσης των σκυλίων, γίνεται εν πληρεί ημερόσπου π.χ. στο Σέννιτς, όπου μπορεί κανείς να διαβάσει στην άγορά ένα σωρό έπιγραφές με τις λέξεις: «Κρεοπωλείον σκυλίων».

Το μεγαλύτερο κακάστην του είδους αυτό το βρώστακο στην έργατική συνοικία του Σάννιερπεργκ. Ο ιδιοκτήτης του, όνοματ' όνομα, Νεσλέρνγκερ, έχει τον... ετήσιον τίτλον: ο «Βασιλεύς του σκυλίσιαου κράτος».

Κατά τον τελευταίο έθνοπατικό πόλεμο οι κάτοικοι του Σέννιτς έφαγαν 40.000 σκυλιά, υπολογίζεται δε ότι όλόκληρη η Σαξωνία κατανάλωσε, κάθε χρόνο, περί τις 50.000 σκυλιά!...

Μιλώντας σ' α να είλε μπροστά του τις δυο γυναίκες

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΔΕΒΕΝΤΙΣΣΑ

Τὸν Νοέμβριο τοῦ 1793 μιά νέα νίκη ἔσπεψε τὰ ἐπαναστατικά στρατεύματα τῆς Γαλλίας. Ὁ γενναῖος στρατηγὸς Πενριέλ, ἀφ' οὗ κατέλαβε ἐντὸς 24 ὥρῶν τὸ ὄχυρμα τοῦ Ἀβράν, προχώρησε ἀνάθεκτος πρὸς τὴν Γκρανβίλ, ὅπου ἐδόθη μιά τελειωτικὴ μάχη πρὸς τοὺς Σουάνους.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς πρώτους σκοτωμένους τῆς μάχης αὐτῆς ἦταν καὶ κάποιος ὁφθαλμολόγος Πενριέλ, ὁ ὁποῖος ἦταν ἀρραβωνιασμένος μετὰ τὴν Γκαλιόττα, μιά νόστιμη καὶ χαριτωμένη ἀπορροσούστου τῆς ὁδοῦ Νότερ-Ντάμ.

Ἡ Γκαλιόττα, μόλις ἔμαθε τὸ θάνατο τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ τῆς ἔτρεξε σὺν τρελλῇ τῇ τελευταία φορὰ τὸ πρόσωπο τοῦ ἀγαπημένου τῆς Πενριέλ, γιὰ τὸν ὁποῖον τόσο καὶ τόσο εἶχε ὑποφέρει, ὥς πού να πείσῃ τὴ μητέρα τῆς, νὰ τὸν δεχθῇ γιὰ ἄντρα τῆς.

Ὑψηλὴ, εὐσώμη, μετὰ μεγάλα φλογερὰ μάτια καὶ μετὰ κατὰναυρα κατσαρά μαλλιά. Ἡ Γκαλιόττα ἦταν γνωστὴ σ' ὅλο τὸ Παρίσι γιὰ τὸ θάρρος καὶ γιὰ τὴ γενναϊότητά της. Στὴ συνουσία πού ἔμενε, ὅλοι τὴν φώναζαν μετὰ τὸ παρατσούκλι τὸ «ἀντροκόριτσο» καὶ ὅσοι τὴν εἶχαν γνωρίσει ἀπὸ κοντὰ δὲν παύανε νὰ ἐκδιαικίζον τὴν τὸλμῃ τῆς καθὼς καὶ τὴ μεγάλη καρδιά της.

Ὅταν ἔφτασε στὰ χαρακώματα ἡ Γκαλιόττα ὠρίστηκε νὰ ἐκδικηθῇ τὸ θάνατο τοῦ Πενριέλ. Ζήτησε νὰ τῆς δώσουν ἕνα ντουφέκι, τοποθετήθηκε πίσω ἀπὸ ἕνα προχώμα, λίγο πρὸ πέρα ἀπὸ τὴ θέση πού βόηκε σκοτωμένο τὸν ἀρραβωνιαστικὸν τῆς, καὶ ἀποφάσισε νὰ περιμένῃ ἐκεῖ ὡς τὴ στιγμή πού θὰ σκότωνε μετὰ τῆς σφαίρας τῆς, ἡδύο-τρεις Σουάνους.

— Ἄν δὲν τὸν ἐκδικήσω δὲν πέπει νὰ γυρίσω πειὰ στὸ Παρίσι! φώναξε διαρκῶς.

Κατὰ τὸ βράδυ, ὁ στρατηγὸς Πενριέλ διέταξε τὰ στρατεύματα νὰ εἶνε ἐτοιμα γιὰ νέα ἐφόδο. Ἡ Γκαλιόττα κρυμμένη πάντοτε στὸ χαρακώμα τῆς περιμένε τὴ στιγμή πού θ' ἀκουγότανε τὸ πρῶτο ντουφέκι. Οἱ Σουάνοι, πού δὲν φανταζόντουσαν ποτέ μιά τέτοια αἰφνυδιαστικὴ ἐπίθεση τοῦ ἐχθροῦ, βρέθηκαν τελείως ἀπαράσκευοι κατὰ τὴν ἐφόδο καὶ μέσα σὲ τρεῖς ὥρες τὰ ἐπαναστατικά στρατεύματα εἶχαν φθάσει ἔξω ἀπὸ τὰ πρῶτα σπῆτια τῆς Γκρανβίλ, τὴν ὁποία ὁ ἐχθρὸς δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ ὑπερασπίσῃ.

Ἡ Γκαλιόττα, μετὰ τὸ ντουφέκι πάντα στὸ χέρι, βρισκότανε στὴν πρώτη γραμμὴ τοῦ πυρός. Μιὰ περίπολος Σουάνων, πού ἔτυχε νὰ περνᾷ ἀπὸ τὸ μέρος πού βρισκόταν ἔπαυε παντοφλοῖα. Ἀρχισε νὰ τοὺς πυροβολῇ βροχηδόν, μετὰ μανία, μετὰ λύσσα... Τὸ πεδίον τῆς μάχης εἶχε γεμίσει ἀπὸ πληγωμένους, πού ριγμένοι ὁ ἕνας ἐπάνω στὸν ἄλλον βογγοῦσαν καὶ στέναζαν ἀπὸ τὰ τραύματά τους.

Ἡ Γκαλιόττα, τὸ πρῶτὸ πού τελείωσε ἡ μάχη θέλησε ν' ἀπολαύσῃ τὸ θέαμα ὅλων αὐτῶν τῶν σκοτωμένων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἴσως νὰ βρισκότανε καὶ ὁ Σουάνος ἐκεῖνος, πού εἶχε πάρει μετὰ τὴ σφαῖρα τοῦ, τὴ ζωὴ τὸ ἀρραβωνιαστικὸν τῆς.

Μέσα στοὺς πρώτους πληγωμένους πού εἶδε σωριασμένους μπροστὰ τῆς κάποιος τῆς φάνηκε ὅτι ζοῦσε ἀκόμα. Ἦταν κατωματωμένος, ἐντελὼς ἀναίσθητος καὶ ὅμως φαινότανε ὅτι ἀνάσαινε ἐλαφρὰ καὶ δὲν εἶχε ἀκόμα ξιμυχήσει. Ἡ Γκαλιόττα ἐσκυψε ἐπάνω του καὶ εἶδε ὅτι ἦταν ἕνα φραϊότατο παλληκάρι, κατὰξανθὸ μετὰ θυμασμία μαλλιά καὶ μετὰ πολὺ εὐγενικὰ χαρακτηριστικά. Δὲν μποροῦσε νὰ ἦτανε περισσότερο ἀπὸ εἴκοσι πέντε ἐτῶν.

Ἡ Γκαλιόττα, ἂν καὶ ἦταν μιά σκληρὴ ἐπαναστάτισσα δὲν ἔπαυε ἐν τούτοις νὰ εἶνε πάντα μιά γυναῖκα καὶ μάλιστα μιά γυναῖκα ἀπὸ ἐκεῖνες πού πλαστήκανε γιὰ τὸν ἔρωτα. Μόλις ἀντίκρουσε αὐτὸ τὸ παλληκάρι ἡ καρδιά της συγκινήθηκε καὶ ὅλο τὸ μῖσος πού εἶχε γιὰ τοὺς Σουάνους ἔσβυσε ἀπότομα. Ἡ πρώτη σκέψη πού ἔκανε ἦταν πῶς νὰ πάρῃ αὐτὸν τὸν νέο καὶ νὰ τὸν περὶβάλῃ στὸ σπῆτι της. Ἐκείνη τὴ στιγμή δὲν μποροῦσε νὰ σκεφθῇ τίποτ' ἄλλο. Τὸ μόνο πού τὴν ἀνησυχοῦσε λιγάκι, ἦταν ἡ μητέρα τῆς. Μετὰ πρῶτο τρόπο, ἄραγε, θὰ μποροῦσε νὰ τὸν δικαιολογήσῃ αὐτὸ στὴ γυνὴ μάννα της, πού γύρευε πάντα ἀφορμὴ γιὰ γέννησι;

Στὴν ὁδὸ Νότερ-Ντάμ, κοντὰ στὴν πλατεῖα τοῦ Πλανσέ, βρισκότανε τὸ σπιτάκι, ὅπου κατοικοῦσε ἡ Γκαλιόττα μετὰ τὴ γυνὴ μητέρα της. Ἐκεῖ σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο τοῦ ἐσωγείου, ἦταν καὶ τὸ ἀπορροσούχικο, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἡ δὴ γυνὴ καὶ ἐκέρδιζαν τὸ ψωμὶ τους.

Ἡ μητέρα τῆς Γκαλιόττας ἀγαποῦσε πρῶτα τὸ χόρμα καὶ ὑστερα τὴ κόρη της. Ἡ Γκαλιόττα, πού τὸ ἦξερε αὐτὸ ἐφρόντισε νὰ ἐμεταλλεύθῃ τὴν ἀδυναμία αὐτῆς τῆς μάννας της, γιὰ νὰ πετύχῃ τὸ σκοπὸ τῆς.

Στὸ σπῆτι ἔφτασε ὁρᾶ. Ἰσως νὰ εἶχαν περάσει τὰ μεσάνυχτα. Ἡ μητέρα της, γιὰ νὰ μὴν ὀικονομία στὸ πετρέλαιο, εἶχε κοιμηθῇ ἀπὸ νορῆς. Μόλις ἄκουσε νὰ χτυποῦν τὴν πόρτα, πετάχτηκε ἀπ' ὀρθοί.

τὸ κορβέτι καὶ πῆγε ν' ἀνοίξῃ. Μόλις εἶδε τὴν Γκαλιόττα νὰ τῆς κοιτάζῃ στὸ σπῆτι ἕνα τραυματία ἀπ' τὸ ἐχθρὸν στρατόπεδο εἶπε ἔξω φρονῶν.

— Τρελλάθηκες; τῆς εἶπε. Δὲν ἔξεραι ὅτι μ' αὐτὸ πού κάνεις κινδυνεύουμε νὰ πάμε στὸ δικαστήριον ὡς συνωμοτῆται. Γιὰ τὸν θέλεις αὐτὸν τὸν ληστὴ στὸ σπῆτι μας...

Ἡ Γκαλιόττα προσπάθησε νὰ τὴν ἡσυχάζῃ βάζοντάς της τρία χρυσὰ λουδοβίκια στὸ χέρι. Τῆς ὑποσχέθηκε ἀκόμα, πὺς ὅταν ὁ Σουάνος θεραπευθῇ καὶ φύγῃ, σὲ λίγες ἡμέρες, θὰ τῆς δώσῃ καὶ ἄλλα χρήματα. Ἡ μητέρα τῆς Γκαλιόττας ἔρριξε μιά λοξὴ ματιὰ στὸ πρόσωπο τοῦ πληγωμένου καὶ μουρμουροῦσε:

— Νὰ σοῦ πῶ! Γιὰ τρία χρυσὰ λουδοβίκια, ἀξίζει τὸν κόπο! Ἐπειτα φαίνεται πῶς εἶνε ἀπὸ σῶϊ... Ὅθαι οἱ σίγουρα κανέναν ἀριστοκράτη ἀπὸ ἐκεῖνους πού ξεφύγανε τὴ Γκιλλοτίνη...

Ἡ Γκαλιόττα μετέφερε τὸν πληγωμένο στὸ δωμάτιό της, τὸν ἔβαλε μετὰ προσοχὴ στὸ κορβέτι τῆς, καὶ ἄρχισε νὰ τὸν γυρνᾷ γιὰ νὰ τὸν πλύνῃ τῆς πληγῆς του. Ἐκτός ἀπὸ μιά σφαῖρα πού τὸν εἶχε βοῆ στὸ λαμὸ, δὲν εἶχε ἄλλα δύο-τρία τραύματα, πού εἶχε στὸ σῶμα του, ἦσαν ἐντελὼς ἐπιπόλαια. Μὰ καὶ ἡ σφαῖρα πού εἶχε περάσει ἀπὸ τὸ λαμὸ του, δὲν τοῦ εἶχε βλάψει κανένα ὄργανο. Μόνον ἐξ αἰτίας τῆς αἰμορραγίας εἶχε πᾶθει τρομερὴ ἐξάντληση. Μὲ τὴν πρῶτὴ δὴμος ἐπαφῇ τοῦ κοῦρου νεοῦ, μετὰ τὸ ὁποῖο ἡ Γκαλιόττα ἄρχισε νὰ τοῦ πλένῃ τῆς πληγῆς, ὁ πληγωμένος ἀνέει ἀπότομα τὰ μάτια του καὶ κύτταξε τρομαγμένος, τρογύρω του. Ἡ Γκαλιόττα τοῦ φέθηκε γλυκὰ πῶς δὲν ἔπρεπε ν' ἀνησυχῇ. Ὁ πληγὸς ἔνος χαμογέλασε τότε μετὰ ἀνακούφιση καὶ ἀποκοιμήθηκε ἡσυχᾶ.

Τὴν ἄλλη ἡμέρα ξύπνησε πολὺ πιὸ ἡσυχᾶ. Ἡ Γκαλιόττα ἦταν δίπλα του. Τὴν κύτταξε καὶ χαμογέλασε. Αὐτὴν κῆθησε πλὰι του καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ διηγείται τὴν ἱστορία της. Τοῦτε γιὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ τῆς, γιὰ τὴ μέχη, στὴν ὁποία ἔλαβε καὶ ἡ ἴδια μέρος, πὺς τὸν βόηκε πληγωμένο καὶ βουτηγμένο στὸ αἷμα του. Ἐκεῖνος, ὅταν τῆς εἶπε ὅτι αὐτὴν, τὴν εὐχαρίστησε, ἔπηρε τὸ χέρι της καὶ τῆς φέρε στὰ χεῖλιά του γιὰ νὰ τὸ φιλήσῃ. Ἡ Γκαλιόττα ἀνατρίχιασε. Εἶχε τόσο πολὺ συγκινήσῃ, ὥστε, χωρὶς νὰ θέλῃ, ἄρχισε νὰ κλαίῃ... Πέρασε ὑστερα στὴν καρμὴ τῆς, γονάτισε, πρὶν πλαγιάσῃ, καὶ προσευχήθηκε στὸ Θεὸ νὰ γιὰτρέψῃ τὸν πληγωμένο νεό...

***

Ἔτσι πέρασαν ἀκόμα μερικὲς ἡμέρες. Ὁ πληγωμένος ἦταν καλύτερα καὶ σηκώνοντανε κάπου-κάπου ἀπ' τὸ κορβέτι καὶ τοῦ.

Μιὰ ἡμέρα—ἦταν Κυριακὴ—ἡ Γκαλιόττα, πού ἔλειπε ὅλη τὴν προηγούμενη νύκτα στὴν Γκρανβίλ γιὰ κάποια δουλειὰ της, γύρισε πρῶτὸ στὸ σπῆτι τῆς καὶ ἔτρεξε ἀμέσως στὸ δωμάτιο τοῦ Σουάνου, γιὰ νὰ ἰδῇ μὴπως θέλει τίποτα. Ἐκεῖνος εἶχε ὑποφέρει ὅλη τὴν περασμένη νύκτα ἀπὸ ἀνυπνία καὶ αὐτὴ τὴ στιγμή κοιμώτανε βαθειά. Στὸ τραπέζι τοῦ ὅμως εἶχε ἀφήσει, κατὰ λάθος, ἕνα μουστειλωμένο γραμμάτιο, γραμμένο ἀσφαλῶς στὶς ὥρες τῆς ἀνυπνίας του. Ἡ Γκαλιόττα δὲν μπόρεσε ν' ἀντισταθῇ στὸν πειρασμὸ. Αἰσθάνθηκε τὴν ἐπιθυμία νὰ το διαβάσῃ.

Τὸ γραμμάτιο ἦταν γραμμένο σ' ἕνα κατάλευκο χοιρὸ χαρτὶ καὶ περιεῖχε τὰ ἑξῆς:

«Μόνο σήμερον μπορῶ νὰ σοῦ γράψω ἀγαπημένη μου καὶ εἰπαίω πῶς θὰ καταφέρω νὰ σοῦ στείλω ἀσφαλῶς στὰ χέρια σου αὐτὸ τὸ γραμμάτιο. Πληγώθηκε ἔξω ἀπὸ τὴν Γκρανβίλ. Ἐντὺνδὸς μετὰ πῆρε στὸ σπῆτι τῆς μιά ἀγαθὴ κοπέλλα, ἡ ὁποία μετὰ περιποιήθηκε σὺν ἀδελφῷ της. Δὲν μποροῦσε νὰ ἐξηγήσω τίς περιποιήσεις τῆς αὐτῆς ἂν δὲν εἶχα καταλάβῃ πῶς ἡ κοπέλλα αὐτὴ μ' ἔχει ἐρωτευθῇ παρὰφορα. Φαντάζεσαι, ἀγαπημένη μου, τὴ θέση μου. Πού νὰ ἔξερῃ, ἡ καὶ μὲν, δι' ἐγὼ δὲν ἔχω πιά καρδιά ν' ἀλλήν, ἐκτός ἀπὸ σῶμα... Ἄς εἶνε... Φαντάζομαι δι' ἡ γλυκύτητά σου γρήγορα ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἱστορίαν...»

Στὸ σημεῖο αὐτὸ τὸ γραμμάτιο τελείωνε. Ἡ Γκαλιόττα δὲν εἶχε ἀνάγκη νὰ διαβάσῃ περισσότερα. Ἡ καρδιά της, μόλις ἄκουσε τὸ χαρτὶ στὸ τραπέζι, ἄρχισε νὰ κτυπᾷ δυνατὰ καὶ ἕνα κῆμα αἰστος τῆς ἔβγαψε τὸ πρόσωπο. Τὸ μυαλὸ τῆς βοῦτιζε καὶ τὰ πόδια τῆς κολλήκανε σὺν νὰ τῆς εἶχαν ἀναγγελεῖ κάποια φοβερὰ καταστροφὴ. Χωρὶς νὰ θέλῃ θυμώθηκε τίς τρομερὲς στιγμὲς τῆς μάχης ἔξω ἀπὸ τὴν Γκρανβίλ... Σιγὰ—σιγὰ τὸ μυαλὸ τῆς ἄρχισε νὰ ξεκαθαρίζῃ καὶ ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πού ἔκαιε συνειδήσῃ τὸν παρὰξένον της... Ὁ σκληρὸς χαρακτὴρ τῆς καὶ τὸ ἀντροκόριτο ἐνστικτὸ τῆς, ἔστησαν γιὰ μιά στιγμή μέσα της... Τῆς φάνηκε πῶς ἡ ζωὴ τῆς εἶχε χαθεῖ γιὰ πάντα, πὺς δὲν ὑπῆρχε πιά γι' αὐτὴ καμιά εὐτυχία, καμιά ἐλπίδα... Μολαταῦτα δὲν ἦταν ν' ἀπὸ ἐκεῖνες τῆς γυναῖκες πού ἐγκαταλείπονται στὸν πόνο τους, χωρὶς νὰ ἐπαναστατήσῃ... Ἀπὸ τὸ νου τῆς πέρασε σὺν ἀστραπὴ ἡ σκέψη πῶς ὁ ἀνδρὸς αὐτός, τὸν ὁποῖον εἶχε σώσει πρὸ ὀλίγου τὴ ζωὴ, θὰ πῆγαινε σὲ λίγο νὰ βοῇ στὴν ἀγκαλιά μιάς ἄλλης γυναῖκας τὴν εὐτυχία τῆς, ὅποια ἡ Γκαλιόττα εἶχε ὀνειρευθῇ ὅτι θὰ περνοῦσε μαζί του...

Ὅχι! Ὅχι! Δὲν ἔπρεπε νὰ ξαναγυρίσῃ ποτέ κοντὰ σ' ἐκεῖνη.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΑΞΙΔΙ

Σοῦ ἄρεσαν τὰ τραγούδια μου καὶ ἀγάλη
Ἀγάλη κρυφολήστες καὶ μένα
Κ' ἐγὼ εἶμαι μὲν ὁμορφόματά μ' ἕνα
Φίλημα τὴν καρδιά σου τὴ μεγάλη.
Μὰ εἶχε ὁ γιὰλὸς τῆς γλῶσσας γυρογάλη
Καὶ τώρα πλὴν σου ἄχρον ἔξα καὶ ξένα
Τὰ σπῆτια πού ἐφάνταζαν γιὰ σένα
Στῆς φαντασίας μου τ' ἄλικο ἀνδρονάλι.
Μισοκρύβεται ἕνα ἄχαρο βιβλίον
Γ' αἰσὲς κάποια μέρα σ' ἕνα πλοῖο
Σκοτεινὸ παλὸ στὸ ὑπόγειο ῥάφι
Καὶ δὲν καλοθυμᾷσαι οὐτε τὴ γράφει.
Μὰ μὴς σιγμῆς ζωὴ παρμένη σὺχει
Καὶ ἀκόμα δὲν τὸ παραρρίχνεις, ὅχι.

Α. Μανβίλλης

ARS MINIMI

Στὸ ῥόδιον θαυμὸ ἀντιφύγισμα
Τὸν κρυφταλλένιον σου καθέφευγε
Σὺν πεταλοῦδα εἶδα τὴν ἱστίαν σου
Σὲ λίμνη ὑδρόφρονον νὰ πέφτῃ.

Καὶ τὰ νερά του ἐδολομήκανε
Καὶ μαγεύνηκανε τὰ βόθρα
Καὶ τώρα λίμνη μέσα ἐστὶν ἔξω
Ἀπὸ Ἀνδρόαδας παραμυθία.

Καὶ μὴς τὰ κῆματα τὰ πρόαινα
Καὶ σὲ ἀφροσύμην ν' αἶσα λίκνο
Τὴν πεταλοῦδα βλέπω ν' ἔρχεται
Μετὰ τὸν τραγουδιστὴν τὸν κῆνο.

Ἄγγελος Σικελιανός

Εἰς τὸν Δωρὸν Μιχαηλίδην

Χαριτωμένο πρόσωπο, πού γάδι ἀγγελικόν
Τὸ στοματάκι σου ἀγγεῖ, σὲ μάγουλά σου ἀπλόωθι;
Ἄν εἶνε, ὅχι, χαμόγελο, φῶς ἐνὶ μουσικῷ,
Πηδάλωρα στὴν ὁρὴ σου τ' ἀντίφρονον κλῶθει.

Στὰ μάγουλα ματάκια σου—Ὁ κόσμος πλανητοῖ!—
Μὰς ἀνέεις ὁλοκωδὸς βλέπον τὰ πλοῖα καὶ ἀλλήν,
Καὶ βλέπω ἀνδρῆα νὰ κινῶν ἀνέμου ὁροσφοῖ,
Ὅχι μάλαντα, ἀνδρόκλοντα, στὸ ὄρατό σου κεφάλι.

Κι' ἀκόμα κάποιο κίνημα στὰ χέρια σου θωροῦ,
Στοματικὸ ἕνα κίνημα κι' ὅχι ἀσκοπο καὶ πλάνο,
Ἐν νὰ μοῦ δειχνεῖς τ' οὐρανὸν τὸ ὅλο τὸ λαμπρό,
Γιὰ νὰ μαγεύω δι' ἔξωρες κάποτε σ' ἄστρα ἀπάνω

Κι' ἀλήθεια, μόλις τὰ γλυκὰ λογάρια σου γροικῶ,
—Κελεύματα πού τὸ σκοροπὸν τὰ γέλιγ σου, οἱ προδότες—
Θαροῦ καὶ τὸ ῥοδόσταμα οὐρῶν τὸ μαγικόν
Τῆς γλῶσσας τῆς αἰθέρας πού θὰ μιλοῦσε τότε...

Μιλτ. Μελανκλάσης

κοντὰ στὴν γυναῖκα ἐκείνη πού θὰ τῆς ἔκλεβε τὴ χαρὰ τῆς ζωῆς της...

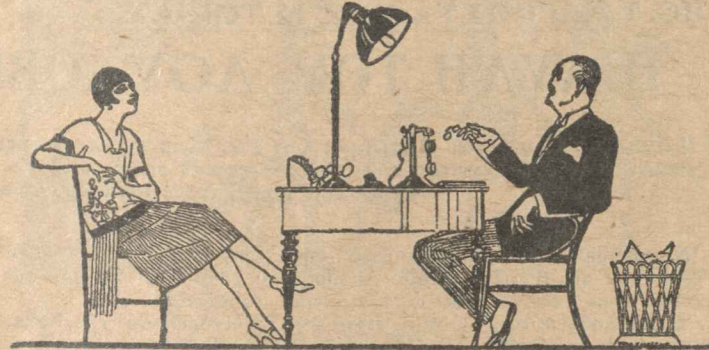
Καθὼς εἶχε γυρίσει τὸ κεφάλι γιὰ ν' ἀντιχρυσῇ ἀκόμα μιά φορὰ τὸ πρόσωπο τοῦ Σουάνου, τὰ μάτια της πέρασαν στὸ ντουφεκὶ τῆς πού ἦτανε κρημασμένο στὸν τοῖχον...

Μετὰ μὴν τὰ δόντια προχώρησε καὶ ξεκρέμασε τὸ μοιρατὸ ἐπὶ τὸ ἄλκο, μετὰ τὸ ὁποῖο λίγες ἡμέρες πρὶν εἶχε ἀγωνισθῇ. σὺν τῇς ἀληθινῆς πολεμιστῆς, στὴν πρώτη γραμμὴ τοῦ πυρός...

Χωρὶς νὰ σκεφθῇ τίποτ' ἄλλο, ἔτσι σὺν νᾶπρεπε νὰ γίνῃ αὐτὸ πού ἤθελε, διηθῶν τὴν κἀνὴν τοῦ πρὸς τὸ μέρος πού ἦτανε ξεπλωμένος ὁ ὁρῶς Σουάνος τῆς...

Ἐνας πυροβολισμὸς ἀντήχησε καὶ ὑστερα δευτέρως... Ἡ δὴ σφαῖρα βόηκεν τὸν νέο στὸ λαμὸ, λίγο πρὶν κατὰ ἀπὸ τὴν αἰχμὴν, πού εἶχε πάρει στὴ μάχη τῆς Γκρανβίλ.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ἦταν πραγματικὰ νεκρὸς!...

ΑΠΟ ΤΗΝ "ΘΑΛΑΣΣΙΝΗ ΑΓΑΠΗ."

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

Τοῦ Π.Ω.Δ. Φ.Ο.Ρ.

Στὰ μαλλιά τους ἡ ξανθὴ ἔχουν φαριά. Δὲν ἔχω πιά ψυχὴ, δὲ νοιῶμαι πιά καμμιὰ ζωὴ ἀπ' οὗτον σ' ἔχω φιλήσει στὸ μέτωπο μιά μέρα πού ἦσαν ἀποκοιμισμένη στὴν ἀκρογιαλιά.

Ὅταν ὁρῶσαι τὴ θεὰ μυρωδιὰ τῶν μαλλίων σου μοῦ φαινόταν ὅμοια μυρωδιὰ μπόρας πού μετὰ ξετρεῖλλανε. Σέρνομαι στοὺς βάλτους, κάτω ἀπὸ τοὺς βράχους, γλῶνα τὸ κεφάλι μέσ' τὴν ἀμμουδιὰ νὰ μὴν ἀκούω πιά αὐτὴ τὴ μυρωδιὰ.

Εἶνε μάταιο δῆ, καὶ ἂν κάμω! Εἶνε πάντα ἡ μυρωδιὰ της πού μετὰ ξετρεῖλλαν ἀκόμα καὶ μέσ' τὴν ἄμμο. Δὲν εἶνε πιά ἡ θάλασσα μετὰ τὴ μυρωδιὰ της, στὸ βυθὸ τῆς θάλασσας εἶνε τὰ μαλλιά της, τὰ ὑγρά μαλλιά της.

Χθὲς ὁ ἥλιος ἔσπεψε καταμεσίς τοῦ κῆμα τῆς χρυσῆς κολόνας του. Μὰ ἐγὼ ὑπὸ τὸ βράχο εἶδα ξανθὴ ἔσένα νὰ κολυμπᾷς ἀπάνω στὸ χρυσὸ κῆμα, κάτω ἀπὸ τ' ἀλκωμένα τὰ χρυσὰ μαλλιά σου!

Στὸ χρυσὸ τὸ σῶμα στὴ χρυσῇ τὴν ἄμμο στὸ κάθε τι πού λάμπει μέσ' τὸν οὐρανόν. Σὺ εἶσαι πού διαβαίνει, ἐσὺ μετὰ τὰ ξανθὰ σου τὰ μαλλιά, ἐσὺ ἀμμουδιὰ καὶ κῆμα, σύννεφα καὶ οὐρανός!...

ΤΟ ΑΔΙΚΟ ΣΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

Πῶς ἀσχημίζεις μετὰ τὸν καιρὸ! Ἦσουν δὲν ἦσαν δέκα ἐφτά χρόνων. Τώρα μὴν πιά στὰ δέκα ὀκτώ σου χρόνια... Πῶς ἀσχημίζεις μετὰ τὸν καιρὸ, ἀλλοίμονο! Τῶς πῶς δὲν θὰ βαστοῦσε πολὺ ἐκείνη ἡ παιδιὰτικὴ ὁμορφία σου. Τότε ἦσαν ἕνα χᾶδι! Πῶς τῶς πῶς δὲν θὰ βαστοῦσε! Κι' ὅμως παντοῦ τὸ διαλαλοῦσα πῶς θὰ γίνῃς ἡ πιὸ ὀραία, γιὰτὶ εἶχες στὰ μάτια σου δύο σταλαγματίτσες ἀπ' τὸν οὐρανόν! Παντοῦ τὸ διαλαλοῦσα!

Τὸ μικροῦλι πρόσωπό σου κάτω ἀπ' τὸ πλοῖο κῆμα τῶν μαλλίων σου, πόσους θὰ κάνῃ νὰ πεθάνουν! Κ' ἐμετὰ ἀκόμα... Γιατὶ σ' ἀγαποῦσα ὅρατο πλάσμα! Τώρα πιά πού πάτησες τὰ δέκα ὀκτώ σου χρόνια δὲ σ' ἀγαπᾷ καθόλου πιά! Μονάχα λέω παντοῦ πῶς εἶσαι δεκάξυ ἀκόμα χρόνων! Αὐτὸ μονάχα μπορῶ νὰ κάμω γιὰ σένα! Μὰ ὅλοι, γελοῦν μαζί μου καὶ γὰρ τοὺς λέω πῶς φταῖε ὁ χρόνος καὶ τοὺς λέω: Τί σὰς μέλει; αὐτὸ εἶνε δουλειὰ δικῆς της! Καὶ τότε ὅλοι γελοῦν μετὰ καὶ τότε μετὰ πᾶναι ὁ ὁρῶς. Μὰ τί μπορεῖ νὰ κάνῃ κανεὶς! Τὰ χρόνια εἶνε πού σ' ἀσχημίζουν! Σὲ κάνουν δι' ἐλόν. Πῶς εἶνε ἡ καλὴς σου ὁμορφίε! Τὸ μόνο πού σοῦ μένει εἶνε νὰ πεθάνῃς πιά!... Ἰσως μ' αὐτὸ νὰ ξανανοήσῃς...

Πρέπει καλὴ μου νὰ πεθάνῃς τελείως! Τί ὀραία θὰ εἶσαι νεκρὴν στὰ ὀλοκάστρα στὸ νεκρικὸ σου κορβέτι! Τί ὀραία! Δὲ θάσαι τότε πᾶρα πάνω ἀπὸ δέκα πέντε χρόνων.

Τότε καὶ γὰρ θὰ λέω παντοῦ πῶς θὰ εἶσαι πάντα ἡ πιὸ ὀραία πού ὑπῆρχε ποτέ, γιὰτὶ ἔχεις δύο σταλαγματίτσες τ' οὐρανοῦ μέσ' τὰ μάτια σου πού μὰς κοιτάζουν ἀνοιχτά...

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ

Ἔνε ἡλικιὰς ρολοῖ

Ἔνα ρολοῖ πού θεωρεῖται ἀπὸ τ' ἀρχαιότερα καὶ ἱστορικώτατα βρίσκεται στὸ Λονδίνο, στὸ δικαστικὸ μέγαρον. Τὸ ρολοῖ αὐτὸ ἔχει γίνῃ κατὰ παραγγελίαν τοῦ Βασιλέως Ἐρρίκου Η' στὰ 1340 καὶ εἶνε τὸ πρῶτο ρολοῖ τῆς Ἀγγλίας. Ἀπὸ τότε τὰ μεταφέρανε πολλὰς φορές, ἀλλὰ δὲν ἔπαυε τίποτε. Μετὰ τὸ ἡλικιὸ αὐτὸ ρολοῖ μπορεῖ κανεὶς νὰ βροῖσῃ τὴν ὥρα, τὸ μῆνα, τὴ θέση τοῦ ἡλίου καὶ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν πού πέρασαν ἀπὸ τὸ χρόνον καθὼς καὶ τίς ἀλλαγὰς τοῦ φεγγαριοῦ.

ΑΠΟ ΤΑ ΑΓΝΩΣΤΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΑΥΛΗ ΤΟΥ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΔΕΚΑΤΟΥ ΟΓΔΟΥ

Ο Πρίγκιπς που γίνεται Βασιλιάς της Γαλλίας κατά την εξορία. Στα ανάκτορα του Τυλλερί. Η άρρώστια του και η κλειστούλα του. Ο θάνατος του Δουκά του Εσκάρ από το πολύ φαί. Οι περίφημες γυναίκες της αυλής. Η Δούκισσα του Αγκουλέμ και η Δούκισσα του Μπερρύ. Ο κόμης του Αρτουά κ.λ.π. κ.λ.π.

Η συνήθεια που επικρατούσαν στην Αύλη της Γαλλίας κατά το διάστημα της βασιλείας του Λουδοβίκου 18ου θα παραμένουν πάντοτε μέσα στην ιστορία ως εξαιρετικά παράδοξα.

Ο βασιλιάς αυτός, ο οποίος μετά την παλινόρθωση της δυναστείας του εγκατεστάθη στα Ανάκτορα του Τυλλερί δεν ήταν μόνο ένας γεροπαραιωμένος αλλά και έπασχε από χρόνια ποδάγρα, ή όπως του έμπόδιζε σχεδόν εντελώς ν' αφήσει την κρεβατοκάμαρά του.

Ο Λουδοβίκος 18ος και όταν ήταν ακόμα νέος, δεν υπήρξε ποτέ υγιής και γενναίος. Η ένοχλητική αρρώστια των ποδιών του τον ανάγκαζε πάντοτε να μένει κίνητος. Όλοι όσοι έπληγαν στα ανάκτορα για να τον επισκεφθούν τον έβλεπαν πάντοτε καθισμένο και γι' αυτό μάλιστα πολλοί από τους αυλικούς του τον όνομαζαν: «ο βασιλιάς που είνε από τη μέση και επάνω άνθρωπος και από τη μέση και κάτω... πολυθρόνα».

Η χρόνια αυτή και αδυσώπητη ποδάγρα είχε αναγκάσει εκτός των άλλων, τον Λουδοβίκο 18ον, να φορή μια ειδική στολή από λουμένη από χοντρό μάλλινο ύφασμα το οποίο φορούσε χειμώνα καλοκαίρι.

Οι γιατροί των αναστοχών δεν έπαιναν να του συνιστούν δίαιτα και πρό πάντων στο φαγητό για ν' απαλλάσσεται κάπως από τους φοβερούς πόνους των ποδιών του.

Ο Λουδοβίκος όμως δεν ένοουσε με κανένα τρόπο ν' ακολουθήσει τη γνώμη των γιατρών στο ζήτημα της τροφής. Ήταν κλειστούλος και η μανία του να τρώει από όλα είχε καταστήσει ένα αληθινό πάθος.

Τις περισσότερες φορές τον έβλεπε κανείς να βρίσκεται από το πρωί στα μαγειρεία των αναστοχών του και να επιβλέπει μόνος του την παρασκευή των φαγητών, τα οποία παρασκευάζοντο κατ' εντολήν του. Έκείνα μάλιστα που αγαπούσε κατά προτίμηση ήταν τα γλυκίσματα και η περίφημος «τρούφες με κρίμα» τις οποίες επ' ουδενί λόγω έδεχτο να φάει, αν δεν είχε παρασταθή ο ίδιος κατά την ώρα της προετοιμασίας των.

Έκείνος που απ' όλους τους αυλικούς του, έφημιζετο επίσης για την κλειστούλα του και συναγωνίζονταν το βασιλέα στο πολύ φαί, ήταν ο δούξ του Εσκάρ. Και αυτός αν και υπέφερε από στομαχικό νόσημα, δεν έκανε εν τούτοις καμιά δίαιτα.

Μια ημέρα διηγείται ο κόμης του Μοντεγκιαρό, ο βασιλεύς Λουδοβίκος είχε βάλει στοίχημα με τον Δούκα του Εσκάρ ποιός θα φάει τις περισσότερες «τρούφες». Το τραπέζι ήταν έτοιμο και γεμάτο από δέκα μεγάλα πιάτα, στα οποία οι μάγειροι είχαν βάλει τα νόστιμα αυτά γλυκίσματα. Ο δούξ του Εσκάρ, μέσα σε μια ώρα, άδειασε τα δυο πρώτα πιάτα, ενώ ο Λουδοβίκος δεν είχε ακόμα φάει σχεδόν τίποτε. Το αποτέλεσμα για το στομάχι του δούκα δεν άργησε να επέλθει. Σε μισή ώρα οι πόνοι του είχαν φθάσει στο κατώφριο και οι ύστερες τον μετέφεραν σχεδόν ανίσταστο στο κρεβάτι του. Οι γιατροί που εκλήθησαν δεν μπόρεσαν να δώσουν καμιά βοήθεια γιατί ο δούξ του Εσκάρ είχε προσβληθεί από συμφόρηση, ή οποία του έφερε το θάνατο ενός ολίγου ώρου.

Έκείνο που ήταν αληθινά εκπληκτικό, συνεχίζει στα απομνημονεύματά του ο κόμης του Μοντεγκιαρό, είνε η απάθεια με την οποία άκουσαν ο Λουδοβίκος το θάνατο του πιστού αυλικού του.

Μόλις του άγγειλαν ότι ο Δούξ του Εσκάρ πέθανε, μετά το στοίχημα, ο βασιλιάς, χωρίς να ταραχθεί καθόλου, απήντησε τα έξης αλησμόνητα:

«...Και όμως έπρεπε να μ' άκουση. Του το είχα είπει ότι δεν μπορούσε να με συναγωνισθεί στις... τρούφες!... Μπορεί το στομάχι του να ήταν πιο γερό στα άλλα φαγητά, αλλά τις τρούφες, δεν μπορούσε να τις χωνέψει εύκολα...».

Όπως είνε γνωστό από την ιστορία ο Λουδοβίκος 18ος έγινε Βασιλεύς της Γαλλίας κατά το διάστημα της εξορίας του.

Με όλον ότι η κατάσταση της υγείας του ήταν αξιοθρήνητη εν τούτοις ο Βασιλιάς αυτός, εὐθύς από τις πρώτες ημέρες που ανέβηκε στο θρόνο του, έφρόντισε να επαναφέρει στην Αύλη όλη την αυστηρή έθιμοτυπία της παλαιάς Γαλλικής Αύλης και να αναστήσει την παλαιά άριστοκρατία, που είχε αρχίσει να διασκορπίζεται.

Σεταί.

Κανείς από τα άλλα μέλη της βασιλικής οικογένειας δεν ήταν δυνατό να τον συναγωνισθεί στη διοργάνωση των εορτών που έδινοντο εκείνην την εποχή στα ανάκτορά του.

Ο Κόμης του Αρτουά, ένας κομψότατος και ελαφρός τύπος Γάλλου άριστοκράτου, περίφημος για την οργάνωση εορταστικής ζωής που, δεν είχε καμιά γνώμη, όταν μιλούσε με το Λουδοβίκο, για τα ζητήματα της έθιμοτυπίας των αναστοχών.

Από τις πριγκιπίσες, εκείνη που έπαιξε σπουδαίο ρόλο την εποχή εκείνη ήταν η Δούκισσα του Αγκουλέμ, καθώς και η Δούκισσα του Μπερρύ. Η πρώτη ήταν κόρη του Λουδοβίκου 16ου και της Μαρίας Αντουανέτας και αδελφή του μικρού Λουδοβίκου 17ου. Ήταν εξακουστή για την αγαθή της καρδιά, για τη μόρφωση της και για την αγιότητα της προς τις καλές τέχνες. Στο σπίτι της δεν έδεχτο παρά όρισμένο κύκλο ανθρώπων των γραμμάτων και μέσα σ' αυτόν ζούσε, χωρίς καμιά έθιμοτυπία, χωρίς κανένα βασιλικό τύπο. Αν και ήταν πολύ άσχημη, εν τούτοις αγαπούσε όλα τα πράγματα, πρόσχε πολύ τις τουαλέτες της και διαρκώς συζητούσε για τα ζητήματα της τέχνης.

Η κουνιάδα της η Δούκισσα του Μπερρύ ήταν πολύ διάφορη στο χαρακτήρα καθώς και στην εξωτερική της εμφάνιση.

Πολύ πιο νόστημη από τη Δούκισσα του Αγκουλέμ, δεν έδειχνε καμιά προτίμηση στους ανθρώπους των γραμμάτων και δεν ενδιαφερότο για τα ζητήματα της τέχνης. Αποσιωμένη στον άνδρα της, φρόντιζε να είνε πάντοτε εν τάξει με τους αυστηρούς τύπους της έθιμοτυπίας των αναστοχών και να διατηρήσει ανέπαφη την παράδοση.

Εκείνη όμως ή οποία έπαιζε το σπουδαιότερο ρόλο κατά το διάστημα της βασιλείας του Λουδοβίκου 18ου ήταν η κόμισσα του Καυλά. Χωρίς ν' άνηκει σε καμιά άριστοκρατική οικογένεια, κόρη του ανθυπολοχαγού Ταλόν, είχε κατορθώσει να αποκτήσει τον τίτλο της κόμισσης κατόπιν του γάμου της με τον κόμη του Προβάνς.

Μετά το θάνατο του ανδρός της, χάρις σε μερικές γνωριμίες που είχε με διαφόρους αυλικούς, κατορθωσε να πληρώσει τον βασιλέα Λουδοβίκο, με τον οποίο και δεν άργησε να γνωριστεί.

Ήταν τόσο ωραία, ώστε ο άρρωστος εκείνος βασιλεύς δεν άργησε να την συμπαθήσει και να την πάρει από την εθνιά του.

Σε όλο το διάστημα που έμεινε στην αυλή της Γαλλίας, μέχρι της ημέρας του θανάτου του Λουδοβίκου 18ου, η ωραία κόμισσα του Καυλά, είχε τον πρώτο λόγο για κάθε ζήτημα πολιτικό ή και κοινωνικό.

Διηγούνται ότι ο Λουδοβίκος 18ος δεν απέρριψε τίποτε, αν δεν είχε τη γνώμη της κόμισσης του Καυλά, ή οποία μπορεί να πη κανείς, ότι πολλές φορές είχε στήσει τον βασιλέα από ένα σωρό σφάλματα, τα οποία έφαιναν να κάνουν, κατά το μικρό διάστημα της βασιλείας του.

ΜΙΚΡΑ ΜΙΚΡΑ

Η ΑΚΑΤΑΓΩΝΙΣΤΗ ΩΜΟΡΦΙΑ

Η Όλυντία έτληροφροήη κάποτε σε ο σύζυγος της Φίλιππος βασιλέως της Μακεδονίας, ήτο τρελλά ερωτευμένος με μια νέα Θεσσαλί. Η προσβεβλημένη σύζυγος απέρριψε να έδωκε την άδωχτην την ανιψιφήν της, ή οποία, κατά την γνώμη της μετεχειρίζετο μαγικά μέσα για να ξελογιάζει τον βασιλέα.

Μια μέρα τέλος κατορθωσε να την απομονώσει είνε από τα διαμερίσματα των αναστοχών. Εκεί εκύτταξε προσεχτικά τα μάτια της, τα κανονικά χαρακτηριστικά της, το ανάστημά της και το μεγαλείον της εμφάνισώς της. Η γυναίκα αυτή ήτο τόσο ωραία, ώστε η ωραιότης της απόπλυνε την όλησμένη βασιλεία.

Σε έχω στην διάθεσή μου, ο έφη, της εις με μεγάλην απόλαυση. Αλλά σε συγχωρώ διότι τα μαγικά μέσα, που ενόμιζα πως μεταχειρίζεσαι βρίσκονται στο πρόσωπό σου, στα μάτια σου και στην σεμνότητά σου. Είνε αδύνατον να σε ιδή κανείς χωρίς να σε θαυμάσει και να σε αγαπήσει. Δικαιολογώ τον άνδρα μου και συγχωρώ την αγάπη σας.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΚΛΕΜΑΝΣΩ

Ο Κλεμανσώ, έλληνοεπίστης. Πρωθυπουργός... αντιπολιτευόμενος. Μία πρωτότυπος... ιατρική συμβουλή. Η απάντησής της Αδελφής Λουίζας. Τι... λικέρ προτιμούσε ο Κλεμανσώ. Μια... απαραίτητος σύστασις προς τους συντάκτας της «Αύγης».

Ένα πρωί, στο «Και ντ' Ορσάι», ο κ. Πουανκαρέ, έλεγε σ' έναν φίλο του πολιτευτή:

«Έχω κάμει κι' εγώ κλασσικές σπουδές, όμολογώ όμως πως δεν πολώ νάναμετρηθώ με τον κ. Κλεμανσώ. Την ημέρα που πήγαμε μαζί να παραδώσουμε στον στρατάρχη Ζόφρ την στραταρχική μίσση, τα έχασα κυριολεκτικώς μικρός στην πολυμάθεια του συνηθισμένου μου. Θάλεγε κανείς πως έχει ζήσει στην εποχή του Δημοκρίτου».

Πραγματικώς ο Κλεμανσώ έλάτρευε την αρχαιότητα. Η αιδούσα που έδεχτο τους έπισκέπτας του ήταν γεμάτη από κομμοτεχνήματα αρχαίας Έλληνικής Τέχνης. Συγχρόνους λογοτέχνες σπανίως διάβαζε. Η μοναδική του σχεδόν πνευματική τροφή ήταν οι αρχαίοι Έλληνες συγγραφείς. Όταν, το βράδυ του θανάτου του Φελίξ Ζόφρ, ένας συντάκτης της «Αύγης», έτρεξε να τον παρακαλέσει να γράψει κανένα σχετικά άρθρο, τον εύρηκε που διάβαζε τον «Όμηρο...».

Είπεν ο συντάκτης του ανήγγειλε τι τον ήθελε, ή πρώτη του ερώση ήταν:

— Κι' ήταν ανάγκη καμμένη να μέ... χωρίςς έτσι απότομα από την Ναυσικά!...

Σ' έναν διάδρομο του Μεγάρου της Γερουσίας, ο κ. κ. Κλεμανσώ και Βαρέν μιλούσαν κάποτε για τις παλιές των ιστορίες.

— Την εποχή της πρωθυπουργίας σας, ήμουν αντιπολιτευόμενος... λέει ο Βαρέν.

— Κι' εγώ επίσης.

— Πώς: κι' έσεις;... Μα σεις είσατε τότε πρωθυπουργός!

— Τι σχέση έχει αυτό; Αντιπολιτευόμενος όλους... τους ύπουργούς μου!

Κάποτε πάλι στη Γερουσία κατά την διάρκεια της συνεδρίασεως, κάποιος γεροντοστίας, ο κ. Σενλόγλι, έβγαζε έναν ατέλειωτο λόγο. Σε μια δεδομένη στιγμή, οι φίλοι του του φωνάζαν:

— Δεν κάνετε μια διακοπή για να ξεκουραστήτε!...

— Όχι, ευχαρίστη... Δεν κουράστηκα...

— Τότε για να... ξεκουρασθώμε έμεις! του εφώναζε ο Κλεμανσώ.

Ο τίγρις δεν χαρίζει κάστανα σε κανένα. Ός και αυτοί οι πλημμελεί του συγγενείς δοκιμάζουν συχνά τη δικαιοσύνη του πνευμάτος του.

Μια μέρα ο αδελφός του Αλβέρτος, που είνε δικηγόρος, πήγε να τον επισκεφθεί.

— Τι συμβαίνει! τον ερώτησε ο Κλεμανσώ.

— Θάθελα να μου δώσης μια συμβουλή... Είμαι άρρωστος...

— Δεν είμαι πιά γιατρός!

— Υπήρξες όμως άλλοτε. Και σήμερα έχομαι νάναυθονθώ στον πατό.

— Μίλα. Είσαι άρρωστος, ωραία... Τι αισθάνεσαι;

— Μία παράξενη κομμάρα.

— Εργάσου.

— Και μάν ανυπόφορη άνια...

— Ανίαν είπες; Τότε όταν δημηγορήσ στο δικαστήριο, φρόντισε να έχης... βουλώσει προηγουμένους τάφια σου για να μην άκους τους λόγους σου!...

Κατά το 1909, ο Κλεμανσώ έμεινε επί κάμποσον καιρό σ' ένα νοσοκομείο όπου υπέστη μία σοβαροτάτη έγχληση. Όταν έγινε καλά κι' επρόκειτο να φύγη εκάλεσε την αδελφή Λουίζα, που τον είχε περιποιηθεί σ' όλο το διάστημα της ασθενείας του, για να την ευχαριστήσει.

— Δεν ξέρω πως να σ' εκφράσω την ευγνωμοσύνη μου, της είπε. Όσοδήποτε, μόλις γίνω ύπουργός σ'ς υπόσχομαι να φροντίσω να σ'ς απονεμηθώ ο Σταυρός της λεγεώνας της Τιμής.

— Εύχαριστώ... απήντησεν η αδελφή Λουίζα χαμογελώντας και λειωνοντας τον έσταυρωμένο που έφερε κρεμασμένο στο λαιμό της. Αύτος έδω ο Σταυρός μου άρχει!

Κατά την διάρκεια κάποιας κυβερνητικής κρίσεως, ο πρόεδρος της Δημοκρατίας ανέθεσε στον Σαρριέν νάναλάβη τον σχηματισμό

ΕΞΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΘΥΜΗΣΟΥ

Του Αλφρέ ντε Μυσσέ

Θυμήσου όσες φορές ή Αύγη στον Ήλιο φοβισμένη τα μαγικά παλάτια της άνοίγει τα λαμπρά της κι' όταν ή νύχτα ή ακοίμητη στοχαστική διαβαίνει ενθ' ο άσημένιος πέπλος της σκεπάζει τα όνειρά της' όταν σου τρέμει στ'ς χαρς το κάλεσμα ή αγάλη και βλέπεις όνειρα γλυκά γερά στο προσκεφάλι και φτερονύξιν άήσυχη ή ψυχή σου, άκου βαθιά στο δάσο μια φωνή που μουρμουρίζει σιγανή: θ υ μ ή σ ο υ.

Θυμήσου όταν ή μοίρα μου παντοτεινά από σένα θα με χωρίση κάποτε και θ' νά μου μαράννη ή θλίψη και τα χρόνια μου της μοναξιάς στα ξένα την πονεμένη μου καρδιά και την άπελπισμένη τίποτα για όποιον αγαπά του χωρισμού τα χρόνια δεν είνε' την αγάπη μου τη θλίψη που αιώνια θα ζή, γλυκειά μου κόρη, συλλογισού. Όσο ή καρδιά μου θα χτυπά και θα πονά θ' νά σου λήη παντοτεινά: θ υ μ ή σ ο υ.

Θυμήσου κι' όταν ή φτωχή καρδιά μου ή πληγωμένη κάτου απ' την κρύα στον ύπνο της τη γή θ' νά παγώσει και το λουλούδι τ' ακριβό που μόνο του θ' μένη πάνω στο τάφου μου ήσυχ' το χρώμα θ' φρυγιάσει. Ποτέ δ' θ' σε ξαναδώ' μά όταν το σώμα άφήση κοντά σ' εμένα ή άθάνατη ψυχή μου θ' γυρίση σά μια πιστή κι' άχώριστη αδερφή σου. Άκου μέσ' στη νυχτιά τη σκοτεινή ν' αναστενάξη μια φωνή: θ υ μ ή σ ο υ.

ΣΟΝΕΤΤΟ

(Του Αλφρέ ντε Μυσσέ)

(Στην κ. Ν. ΜΕΝΕΣΣΙΕ)

Όταν σε πρωταγινούσα σά ρόδο δροσερό με την καρδιά σά μάτια σου μικρό ήμουν κοιμισμένο εγώ ήμουν τότε ένα άγιο παιδί και χολιασμένο κι' έσύ το Μπάβρον λάτρευες, τους στίχους, το χορό.

Τών γέρον πατά μιλούσαμε πη γλώσσα την παχρή κι' είσαι στο νού μας ο καλός καιρός ξαναγονόσσε' αυτή ή καινούρια θύμηση στους δυό μας έγελοσσε' σαν την έλπιδα χαρστή, σαν τον άχό άλαφρο.

Πάντα το θάνατο ο δειλός φοβάται κάθε μέρα κι' όταν φτωχών ήνας άνδρας το φράχτη μεγαλώνει. Ω ταξιδιώτη φίλε μου, της θύμησης πατέρα!

Τό χέρι το παρηγορο και τ' απαλό σου άγγίζει πάντα σοφά κάποιου παιδιού τα βήματα που ύψώνει δολή μανιά όταν παίζοντας με θλίψη αναστενάζει.

Μεταφράσεις Γ. Κοτζιάς

του νέου Υπουργείου. Ο Σαρριέν έδρασε να καλέση «προς σύσχευση» τους φίλους του, μεταξύ των οποίων και τον Κλεμανσώ.

Όταν ο Τίγρις έφθασε στο σπίτι του έπιδόξου πρωθυπουργού, τον εύρηκε, μέσ στο ιδιαίτερο γραφείο του περιτοιχισμένο από όλους σχεδόν τους ύπουργούς ύπουργούς του, που έκάντιαν και λίαν διάφορα κατά.

— Τι θα πάρετε Κλεμανσώ, τον ερώτησεν ο οικοδεσπότης δείχνοντας του διάφορες πάγκες λάκερ.

— Τό... των «Βασετικόν»! απήντησεν ο Τίγρις καθήμενος άπαθώς στην πολυθρόνα του.

Όταν ήταν διευθυντής της «Αύγης», ο Κλεμανσώ είχε τοιχοκολλήσει στην αιδούσα της συντάξεως της εφημερίδας την έξης είδοποίηση:

«Οι κ. κ. συντάκται παρακαλούνται να μη φεύγουν... προτού έρθουν!»

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

Τὸ Περιοδικὸν

‘ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ’

Θὰ δώσῃ εἰς τοὺς ἀναγνώστας
του μίαν

ΠΟΛΥΤΕΛΗ ΜΗΝΙΑΙΑΝ

ΕΚΔΟΣΙΝ ΠΡΩΤΟΦΑΝΗ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

‘Η „ΜΗΝΙΑΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ” μὲ τὰς
πολλὰς σελίδας της τυπωμένη
ἐπὶ χάρτου πολυτελείας, θὰ
περιέχῃ πολυχρώμους καλλιτε-
χνικὰς εἰκόνας, πίνακας τῶν
διασημοτέρων Ἑλλήνων καὶ ξέ-
νων ζωγράφων. Ὀλόκληρα ἐ-
κλεκτὰ μουσικὰ τεμάχια Ἑλ-
ληνικὰ καὶ ξένα. Εἰκόνες ἀπὸ
τὴν ζωὴν καὶ τὴν κίνησιν τῆς
Πρωτεύουσας καὶ τῶν Ἐπαρ-
χιῶν. Διηγήματα, ἱστορίες, ἡ-
θογραφίαι, ποιήματα καὶ ἄλλην
πλουσίαν καὶ ἐνδιαφέρουσιν ὕ-
λην τῶν καλλιτέρων Ἑλλήνων
καὶ ξένων λογοτεχνῶν.

ΑΝΑΜΕΙΝΑΤΕ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΤΗΝ ΜΗΝΙΑΙΑΝ ΠΑΝΗΓΥΡΙΚΗΝ

“ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ,”

ΑΛΤ!

